

ความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน

ฟังพิศ ลักษณะลิตกุล

ปัญหาพิเศษนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการบริหารทั่วไป

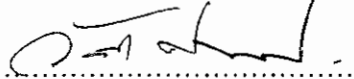
วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา

พฤษภาคม 2554

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

อาจารย์ผู้ควบคุมปัญหาพิเศษและคณะกรรมการสอบปากเปล่าปัญหาพิเศษ ได้พิจารณา
ปัญหาพิเศษของ พิงพิศ ลักษณะลิตกุล ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารทั่วไป ของมหาวิทยาลัย
บูรพาได้

อาจารย์ที่ปรึกษาปัญหาพิเศษ

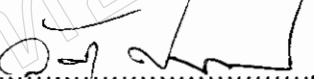
(ดร.วัลลภ ศัพพ์พันธุ์)

คณะกรรมการสอบปากเปล่าปัญหาพิเศษ

ประธานกรรมการ

(ดร.ธนวัฒน์ พิมพ์จินดา)

กรรมการ

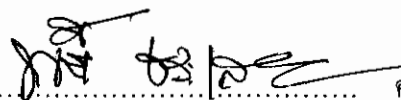
(ดร.วัลลภ ศัพพ์พันธุ์)

กรรมการและเลขานุการ

(ดร.กิจจุฑา ไกรวาส)

วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจอนุมัติให้รับปัญหาพิเศษฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
หลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารทั่วไป ของมหาวิทยาลัยบูรพา

คณบดีวิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พนีย์ ธารเสนา)

วันที่ 7 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2555

ประกาศคุณูปการ

การศึกษาเรื่อง “ความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยว บริเวณชายหาดบางแสน” สำเร็จลงได้ด้วยดีเพราะได้รับความกรุณาจากอาจารย์ วัลลภ ศัพท์พันธุ์ อาจารย์ที่ปรึกษาในการทำปัญหาพิเศษในครั้งนี้ และดร. กิจฐเขต ไกรवास ได้สละเวลาอันมีค่าในการให้ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ส่งผลให้การศึกษาคล่องตัวด้วยดี ผู้ศึกษารู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของท่าน และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้

การศึกษาครั้งนี้สำเร็จลงไม่ได้หากขาดความร่วมมือจากประชาชนในท้องถิ่นที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองแสนสุข ในการให้ความร่วมมือตอบแบบสอบถาม ทำให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วน และได้รับผลการศึกษาที่เป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

ประโยชน์ใด ๆ ที่พึงมีจากปัญหาพิเศษฉบับนี้ ของส่งผลสู่ความสำเร็จในการส่งเสริมการท่องเที่ยว และการปรับปรุง ซึ่งจะเป็นแนวทางในการวางแผนการส่งเสริมการท่องเที่ยวให้มีคุณภาพ และมาตรฐานที่ดีต่อไป

พึงพิศ ลักขณาลิขิตกุล

ชื่อปัญหาพิเศษ	ความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยว บริเวณชายหาดบางแสน
ชื่อผู้เขียนปัญหาพิเศษ	พิงพิศ ลักขณาภิชาติกุล
สาขาวิชา	รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารทั่วไป
ปีการศึกษา	2554

บทคัดย่อ

การศึกษาปัญหาพิเศษ เรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นที่มีต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน และเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นที่มีต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล และเก็บข้อมูลจากประชาชนในท้องถิ่นที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองแสนสุข จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าความถี่ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนการทดสอบสมมติฐานใช้สถิติ t - test, One - way ANOVA และวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่โดยใช้วิธีทดสอบ LSD

ผลการศึกษา พบว่า ประชาชนในท้องถิ่นที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองแสนสุขที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย มีอายุระหว่าง 20 - 30 ปี ส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ประกอบอาชีพรับจ้าง มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองแสนสุขมากกว่า 6 ปี โดยระดับความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนมีอยู่ในระดับสูง ทั้ง 3 มาตรฐาน คือ มาตรฐานด้านการตลาดท่องเที่ยวสูงเป็นอันดับที่ 1 มาตรฐานด้านแหล่งท่องเที่ยวหรือกิจกรรมท่องเที่ยวสูงเป็นอันดับที่ 2 และมาตรฐานด้านการบริการการท่องเที่ยวสูงเป็นอันดับที่ 3 ส่วนผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า ประชาชนที่มีเพศ อาชีพ ระยะเวลาที่อยู่อาศัยในเขตเทศบาลเมืองแสนสุขต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนไม่แตกต่างกัน แต่ประชาชนที่มี อายุ ระดับการศึกษา และรายได้ต่างกันมีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
สารบัญ	จ
สารบัญตาราง	ช
สารบัญภาพ	ฉ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
สมมติฐานการวิจัย	3
ขอบเขตการวิจัย	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น	7
แนวคิดเกี่ยวกับการส่งเสริมการท่องเที่ยว.....	12
ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน....	37
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	51
กรอบแนวคิดในการวิจัย	57
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	58
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	58
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	59
การสร้างและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ.....	60
การเก็บรวบรวมข้อมูล	61

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	61
เกณฑ์การแปลผล.....	61
4 ผลการวิจัย	63
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	63
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อ การส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน	65
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	80
สรุปผลการวิจัย	80
อภิปรายผลการวิจัย	81
ข้อเสนอแนะ	83
บรรณานุกรม	87
ภาคผนวก	91
ประวัติย่อของผู้เขียนปัญหาพิเศษ	96

สารบัญญัตินำ

ตารางที่	หน้า
1	มาตรฐานและตัวชี้วัดด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว..... 26
2	จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างในเขตเทศบาลเมืองแสนสุข ตำบลแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี..... 59
3	จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล 63
4	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของประชาชน ในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนในมาตรฐาน ด้านแหล่งท่องเที่ยวหรือกิจกรรมท่องเที่ยว..... 65
5	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของประชาชน ในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนในมาตรฐาน ด้านการบริการการท่องเที่ยว..... 67
6	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของประชาชน ในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนในมาตรฐาน ด้านการตลาดท่องเที่ยว..... 69
7	ระดับความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณ ชายหาดบางแสน จำแนกรายมาตรฐาน..... 70
8	การเปรียบเทียบเพศกับความคิดเห็นของประชาชนต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยว บริเวณชายหาดบางแสน 71
9	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริม การท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจำแนกตามอายุ..... 71
10	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นต่อ การส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนกับอายุ..... 71
11	ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ (Post Hoc) ของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อ การส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจำแนกตามอายุ..... 72
12	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริม การท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจำแนกตามระดับการศึกษา 73

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
13 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนกับระดับการศึกษา	73
14 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ (Post Hoc) ของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวจำแนกตามระดับการศึกษา.....	74
15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจำแนกตามอาชีพ.....	75
16 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนกับอาชีพ.....	75
17 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจำแนกตามรายได้.....	76
18 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนกับรายได้ต่อเดือน	76
19 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ (Post Hoc) ของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจำแนกตามรายได้ต่อเดือน	76
20 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจำแนกตามระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองแสนสุข	78
21 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนกับระยะเวลาที่อยู่ในเขตเทศบาลเมืองแสนสุข	78
22 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน.....	78

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	57

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยมีทรัพยากรด้านการท่องเที่ยวที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นสถานภาพสังคม ภูมิศาสตร์ มรดกทางธรรมชาติ ประวัติศาสตร์และประเพณีวัฒนธรรม สิ่งอำนวยความสะดวกใน เรื่องของสถานที่พักผ่อน ซึ่งล้วนเป็นแรงดึงดูดให้นักท่องเที่ยวจากต่างประเทศเดินทางเข้ามา ท่องเที่ยวในเมืองไทยสูงขึ้นทุกปี (การท่องเที่ยวของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, ออนไลน์, 2554 ก)

ปัจจุบันการท่องเที่ยวนับเป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญและมีบทบาทอย่างยิ่งต่อระบบ เศรษฐกิจของประเทศ โดยสามารถนำรายได้เข้าประเทศกว่า 592,794 ล้านบาทต่อปี ทั้งนี้เนื่องจาก ความสวยงามและหลากหลายของทรัพยากรท่องเที่ยว ซึ่งรัฐบาลได้ตระหนักถึงความสำคัญของ การท่องเที่ยวเพื่อเพิ่มรายได้ให้แก่ประเทศ เพื่อหาแนวทางพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อเป็น การกระตุ้นเศรษฐกิจของประเทศให้ดียิ่งขึ้น (การท่องเที่ยวของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, ออนไลน์, 2554 ก)

จากการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง พบว่า แผนการท่องเที่ยวมุ่งเน้นที่จะพยายามเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวให้มีอัตราที่มากขึ้นทุก ๆ ปี โดยใช้ การประชาสัมพันธ์ที่เน้นจุดขายต่าง ๆ ของแหล่งท่องเที่ยว โดยไม่ได้คำนึงถึงความพร้อมด้าน การจัดการทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวที่เข้ามา ใช้บริการในพื้นที่ (การท่องเที่ยวของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, ออนไลน์, 2554 ก)

จังหวัดชลบุรีเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลที่สำคัญแห่งหนึ่งในภาคตะวันออกของ ประเทศไทย สภาพพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบสลับเนินเขา และที่ราบชายฝั่ง มีชายฝั่งทะเลและ หาดทรายที่สวยงาม เหมาะแก่การท่องเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจ ซึ่งรายได้ส่วนใหญ่ของจังหวัดมาจาก อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

เทศบาลเมืองแสนสุข ตั้งอยู่ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี เทศบาลเมืองแสนสุข เป็นองค์กรปกครองท้องถิ่นรูปแบบหนึ่ง ครอบคลุมพื้นที่ 3 ตำบล คือ ตำบลแสนสุขทั้งตำบล, บางส่วนของตำบลเหมือง และบางส่วนของตำบลห้วยกะปิ พื้นที่รวมทั้งสิ้น 20.268 ตาราง

กิโลเมตร ระยะทางห่างจากกรุงเทพฯ 89 กิโลเมตร สภาพพื้นที่มีลักษณะคล้ายรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า มีพื้นที่ด้านทิศตะวันตกขนานด้วยอ่าวไทย ประชากรส่วนใหญ่ที่อาศัยอยู่บริเวณชายฝั่งทะเล ประกอบอาชีพค้าขาย เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่มีแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญและมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักของคนไทยทั่วประเทศ (เทศบาลเมืองแสนสุข, 2554 ก)

ชายฝั่งทะเลบางแสนอยู่ในเขตเทศบาลเมืองแสนสุข ปัจจุบันมีประชากรทั้งสิ้น 44,312 คน แบ่งเป็นชาย 19,929 คน หญิง 24,383 คน จำนวนบ้าน 23,925 หลัง จำนวนครอบครัว 9,128 ครอบครัว ผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั้งสิ้น 33,906 คน แบ่งเป็นชาย 14,543 คน หญิง 19,363 คน ความหนาแน่นของประชากรภายในเขตเทศบาลเฉลี่ย 2,186 คนต่อตารางกิโลเมตร ประชากรส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในบริเวณชายฝั่งทะเลตั้งแต่ปากคลองบางโพรงจนถึงหาดบางแสนล่าง และสองข้างเส้นทางคมนาคมที่สำคัญ ได้แก่ ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 3 (ถนนสุขุมวิท) บริเวณตลาดหนองมนและทางหลวงจังหวัดหมายเลข 3137 ซึ่งแยกจากทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 3 เข้าสู่ชายหาดบางแสน ชายฝั่งทะเลบางแสนเป็นหาดทรายยาวตั้งแต่แหลมแท่นไปสุดเขตเทศบาล ความลึกของท้องทะเล 2 เมตร ปรากฏในระยะห่างจากชายฝั่งทะเลตั้งแต่ 600 เมตร ถึง 2 กิโลเมตร ขึ้นไป ชายหาดบางแสนเป็นหาดสาธารณะ (เทศบาลเมืองแสนสุข, 2554 ก)

ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น มาตรฐานด้านแหล่งหรือกิจกรรมท่องเที่ยว มาตรฐานด้านการบริการการท่องเที่ยว มาตรฐานด้านการตลาดท่องเที่ยว ประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่เขตเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ก็ต้องมีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนของเทศบาลเมืองแสนสุขด้วย เพราะประชาชนเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจากการส่งเสริมการท่องเที่ยว ดังนั้น ผู้วิจัยจึงต้องการทราบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนอย่างไรบ้าง และมีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน จำแนกตาม เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้ และระยะเวลาที่อยู่อาศัย

สมมติฐานการวิจัย

1. ประชาชนในท้องถิ่นที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนแตกต่างกัน
2. ประชาชนในท้องถิ่นที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนแตกต่างกัน
3. ประชาชนในท้องถิ่นที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนแตกต่างกัน
4. ประชาชนในท้องถิ่นที่มีอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนแตกต่างกัน
5. ประชาชนในท้องถิ่นที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนแตกต่างกัน
6. ประชาชนในท้องถิ่นที่มีระยะเวลาอาศัยต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนแตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัย

ในการศึกษาความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน โดยมีขอบเขตในการศึกษาดังนี้

ขอบเขตด้านเนื้อหา: ศึกษามาตรฐานและตัวชี้วัดด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวในระดับขั้นพัฒนาของกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย 3 ด้าน คือ

1. มาตรฐานด้านแหล่งหรือกิจกรรมท่องเที่ยว
2. มาตรฐานด้านการบริการการท่องเที่ยว
3. มาตรฐานด้านการตลาดท่องเที่ยว

จากการศึกษาวิจัยผู้วิจัยได้องค์ประกอบของตัวแปรดังต่อไปนี้

ตัวแปรอิสระ คือ ลักษณะส่วนบุคคลของประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองแสนสุข ประกอบด้วย เพศ อายุ อาชีพ รายได้ต่อเดือน ระดับการศึกษา และระยะเวลาที่อยู่อาศัยในเขตเทศบาลเมืองแสนสุข

ส่วนตัวแปรตาม คือ ความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน จำแนกมาตรฐานและตัวชี้วัดด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวในระดับขั้นพัฒนาของกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย ประกอบด้วย

1. มาตรฐานด้านแหล่งหรือกิจกรรมท่องเที่ยว
2. มาตรฐานด้านการบริการการท่องเที่ยว และ
3. มาตรฐานด้านการตลาดท่องเที่ยว

ขอบเขตด้านพื้นที่: ได้ทำการศึกษาความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน พื้นที่ของการศึกษา ได้แก่บริเวณเทศบาลเมืองแสนสุข จังหวัดชลบุรี

ขอบเขตด้านระยะเวลา: การศึกษาในครั้งนี้ดำเนินการในช่วงระหว่างเดือนธันวาคม พ.ศ. 2554 ถึงเดือนมีนาคม พ.ศ. 2555 รวมระยะเวลา 4 เดือน

นิยามศัพท์เฉพาะ

เพศ หมายถึง เพศของประชาชนในท้องถิ่น ซึ่งแบ่งเป็นประชาชนในท้องถิ่นเพศชาย และประชาชนในท้องถิ่นเพศหญิง

อายุ หมายถึง อายุของประชาชนในท้องถิ่นที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองแสนสุข จังหวัดชลบุรี ซึ่งแบ่งเป็น 6 ช่วง คือ ต่ำกว่า 20 ปี, 20 - 30 ปี, 31 - 40 ปี, 41 - 50 ปี, 51 - 60 ปี, และ 60 ปีขึ้นไป

อาชีพ หมายถึง อาชีพที่ประกอบเป็นอาชีพหลัก โดยพิจารณาได้จากอาชีพที่ใช้ระยะเวลาในการประกอบอาชีพมากที่สุดในรอบปีหนึ่ง ๆ โดยแบ่งอาชีพออกเป็น 5 กลุ่มคือ รับราชการ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจ พนักงานบริษัทเอกชน ธุรกิจส่วนตัว/ ค้าขาย นักเรียน/ นักศึกษา และ อาชีพอื่น ๆ

รายได้ต่อเดือน หมายถึง จำนวนเงินที่ได้จากการประกอบอาชีพ ซึ่งเป็นรายได้ที่ไม่ได้หักค่าใช้จ่ายออกในแต่ละเดือน โดยแบ่งเป็น 5 กลุ่ม คือ ต่ำกว่า 10,000 บาท, 10,000 - 20,000 บาท, 20,001 - 30,000 บาท, 30,001 - 40,000 บาท และมากกว่า 40,001 บาทขึ้นไป

ระยะเวลาที่อาศัย หมายถึง ระยะเวลาที่ประชาชนในท้องถิ่นอาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองแสนสุข ซึ่งแบ่งเป็น 5 ช่วง คือ ระยะเวลาที่อาศัยน้อยกว่า 1 ปี ระยะเวลาที่อาศัย 1 - 2 ปี ระยะเวลาที่อาศัย 3 - 4 ปี ระยะเวลาที่อาศัย 5 - 6 ปี และระยะเวลาที่อาศัย มากกว่า 6 ปี

หาดบางแสน หมายถึง ชายหาดที่อยู่บริเวณอ่าวไทย ในเขตความรับผิดชอบของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางจากที่อยู่อาศัยตามปกติไปยังที่อื่นชั่วคราวเพื่อทำการศึกษา และพักผ่อนหย่อนใจหรือก่อให้เกิดการกระทำร่วมกันของมนุษย์ทั้งทางธรรมชาติและสังคม

ความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน หมายถึง ความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นที่มีต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน ตำบลแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี เกี่ยวกับมาตรฐานด้านแหล่งหรือกิจกรรมท่องเที่ยว มาตรฐานด้านการบริการการท่องเที่ยว และมาตรฐานด้านการตลาดท่องเที่ยว

การส่งเสริมการท่องเที่ยว หมายถึง กระบวนการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งกระบวนการขายโดยบุคคล และไม่ใช่มุขล เข้าไปติดต่อเพื่อให้เกิดการซื้อขายสินค้าและบริการ โดยมีวัตถุประสงค์ที่ทำให้สินค้าและบริการเคลื่อนย้ายจากผู้ผลิตไปยังผู้บริโภคให้มากที่สุด รวดเร็วที่สุด และมีผลกำไรตามธุรกิจนั้นต้องการ (ศศิกันต์ กุลวนิช, 2551)

มาตรฐานการส่งเสริมการท่องเที่ยว หมายถึง ระดับของคุณภาพการปฏิบัติงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยว โดยครอบคลุมมาตรฐาน 3 ด้าน ประกอบด้วย 1) ด้านแหล่งท่องเที่ยว 2) ด้านการบริการการท่องเที่ยว 3) ด้านการตลาดท่องเที่ยว โดยแบ่งดัชนีชี้วัดมาตรฐานเป็น 2 ระดับ คือ ตัวชี้วัดขั้นพื้นฐาน และตัวชี้วัดขั้นพัฒนา (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น, ออนไลน์, 2549)

มาตรฐานด้านแหล่งหรือกิจกรรมท่องเที่ยว หมายถึง มาตรฐานด้านแหล่งหรือกิจกรรมท่องเที่ยวที่ประกอบด้วย การสนับสนุนหรือจัดให้มีเส้นทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว การสนับสนุนหรือจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว และสนับสนุนหรือจัดให้มีระบบดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น, ออนไลน์, 2549)

มาตรฐานด้านการบริการการท่องเที่ยว หมายถึง มาตรฐานด้านการบริการการท่องเที่ยวที่ประกอบด้วย การสนับสนุนหรือจัดให้มีบริการด้านความปลอดภัย การสนับสนุนหรือจัดให้มีบริการภัตตาคารและร้านอาหาร การสนับสนุนหรือจัดให้มีบริการสินค้าและของที่ระลึก (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น, ออนไลน์, 2549)

มาตรฐานด้านการตลาดท่องเที่ยว หมายถึง มาตรฐานด้านการตลาดท่องเที่ยวที่ประกอบด้วย การสนับสนุนหรือจัดให้มีการกำหนดแผนการตลาดท่องเที่ยว การสนับสนุนหรือจัดให้มีการสร้างเส้นทางหรือกิจกรรมท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยว การสนับสนุนหรือจัดให้มีการโฆษณาไปยังกลุ่มนักท่องเที่ยว (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น, ออนไลน์, 2549)

ตัวชี้วัดขั้นพัฒนา หมายถึง ตัวชี้วัดที่มีความสำคัญและเป็นภารกิจที่มีการพัฒนายกระดับการส่งเสริมการท่องเที่ยวให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น หรือก้าวหน้ากว่ามาตรฐานตัวชี้วัดขั้นพื้นฐาน และกำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อาจจะทำหรือเลือกทำตามศักยภาพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น ๆ เช่น ความพร้อมทางด้านงบประมาณ บุคลากร ฯลฯ การสนับสนุนหรือจัดให้มีบริการที่พักค้างแรมสำหรับนักท่องเที่ยว การสนับสนุนหรือจัดให้มีบริการนำเที่ยวและ

มีวัตถุประสงค์ การสนับสนุนหรือจัดให้มีบริการด้านบันเทิง และนันทนาการ การสนับสนุนหรือจัดให้มีบริการด้านสารสนเทศ และการสนับสนุนหรือจัดให้มีบริการด้านขนส่ง (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น, ออนไลน์, 2549)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบถึงความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน
2. ได้ทราบถึงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน
3. นำผลที่ได้รับจากการวิจัยเสนอแนะผู้บริหารของเทศบาลเมืองแสนสุข เพื่อใช้ในการประกอบการวางแผนปรับปรุงและพัฒนาชายหาดบางแสนต่อไป

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่องความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยว บริเวณชายหาดบางแสน ผู้วิจัยได้ศึกษาจากแนวคิด และรวบรวมข้อมูลเอกสารจากทางราชการ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาทำการศึกษาเพื่อนำมากำหนดเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยและสำหรับการศึกษ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น
2. แนวคิดเกี่ยวกับการส่งเสริมการท่องเที่ยว
3. ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
5. กรอบแนวคิดในการวิจัย

แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น

ไมเออร์ (Maier, 1955, p. 52 อ้างถึงใน นงนุช รุจิรังสีมันต์กุล, 2550, หน้า 9) กล่าวว่า ความคิดเห็น (Opinion) เป็นการแสดงออกของทัศนคติส่วนหนึ่ง และเป็นการแปลความหมายของข้อเท็จจริง (Fact) อีกส่วนหนึ่ง ซึ่งการแปลความหมายขึ้นอยู่กับอิทธิพล และทัศนคติของบุคคลที่มีต่อกันกับสิ่งนั้น

นูนัลลี (Nunally, 1959, p. 285 อ้างถึงใน นงนุช รุจิรังสีมันต์กุล, 2550, หน้า 9) ได้ให้ความเห็นว่า ทั้งความคิดเห็น และทัศนคติ นั้น เป็นเรื่องของ การแสดงออกทางความคิดเห็นในรูปเกี่ยวกับตัวเรา และความคิดเห็นนั้นยังจะใช้ในเรื่องเกี่ยวกับการลงความเห็น (Judgment) และความรู้ (Knowledge) ในขณะที่ทัศนคตินั้นใช้กันมากในเรื่องเกี่ยวกับความรู้สึก (Feeling) ความสามารถ (Preference) และได้สรุปว่าเรามากใช้คำว่าความคิดเห็นมากกว่าทัศนคติ

โคลาซา (Kolasa, 1969, p. 386 อ้างถึงใน นงนุช วรรณิ, 2547, หน้า 7) มีความเห็นว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกของแต่ละบุคคล ในอันที่จะพิจารณาถึงข้อเท็จจริง ความคิดเห็นเป็นการตอบสนองสิ่งเร้าที่ได้รับอิทธิพลจากความโน้มเอียง (Circumstance) หรือความโน้มเอียงนี้เองที่ทำให้บุคคลปฏิบัติตาม ซึ่งเรียกว่าโครงสร้างทัศนคติ (Attitude Structure) ดังนั้นทัศนคติจึงเป็น

พื้นฐานของความคิดเห็น และมีอิทธิพลต่อการแสดงออก ส่วนทัศนคตินั้นคือความโน้มเอียงในการแสดงออกของบุคคลต่อบุคคลอื่น สถานที่ สภาพแวดล้อม ไม่ว่าจะเป็นไปได้ในทางบวกหรือทางลบ

โคเลสนิค (Kolesnik, 1970, p. 296 อ้างถึงใน นงนุช รุจิรังสีมันต์กุล, 2550, หน้า 10) กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นการแปลความหมาย (Interpretation) หรือการลงความเห็นที่เกิดจากข้อเท็จจริง ซึ่งแต่ละบุคคลคิดว่าถูกต้องแต่คนอื่น ๆ อาจไม่เห็นด้วยก็ได้ทุกคน ความเห็นที่ไม่ลึกซึ้งและเป็นความเห็นเฉพาะอย่าง และมีอยู่เป็นเวลาอันสั้นเรียกว่า Opinion เป็นความเห็นประเภทหนึ่งที่ไม่ตั้งอยู่บนรากฐานของพยานหลักฐานที่ไม่พอแก่การพิสูจน์ มีความรู้แห่งอารมณ์น้อย และเกิดขึ้นได้อย่างง่ายแต่สลายตัวเร็ว

เบสท์ (Best, 1997, p. 171 อ้างถึงใน นงนุช วรรณิ, 2547, หน้า 7) กล่าวเสนอแนะว่าในการศึกษาถึงความคิดเห็นต่าง ๆ ส่วนมากจะโดยวิธีวิจัยตลาด ได้แก่การซักถาม สืบคำถามบันทึกไว้ และรวบรวมข้อมูล และวิธีนี้ง่ายที่สุดในการที่จะบอกถึงความคิดเห็นคือการแสดงให้เห็นถึงจำนวนร้อยละของคำตอบในแต่ละข้อความ เพราะจะทำให้เห็นว่าความคิดเห็นจะออกมาในลักษณะเช่นไรในอันที่จะดำเนินนโยบายต่อไป

อุทัย หิรัญโต (2519, หน้า 80 อ้างถึงใน นงนุช รุจิรังสีมันต์กุล, 2550, หน้า 10) ให้ความเห็นเห็นว่า ความคิดเห็นของคนเรามีหลายระดับ คือ อย่างผิวเผินก็มี อย่างลึกซึ้งก็มี สำหรับความคิดเห็นที่เป็นทัศนคตินั้นเป็นความคิดเห็นที่ลึกซึ้ง และติดตัวไปเป็นเวลานาน เป็นความคิดเห็นทั่ว ๆ ไป ซึ่งมีประจำตัวบุคคลทุกคน ความคิดเห็นที่ลึกซึ้ง และเป็นความเห็นเฉพาะอย่าง จะมีอยู่ระยะสั้น เรียกว่า Opinion เป็นความคิดเห็นประเภทหนึ่งที่ไม่ตั้งอยู่บนรากฐานของพยานหลักฐานที่เพียงพอแก่การพิสูจน์ มีความรู้แห่งอารมณ์น้อย และเกิดขึ้นได้ง่าย และสลายตัวเร็ว

นิตา สุวรรณประเทศ (อ้างถึงใน นงนุช วรรณิ, 2547, หน้า 7) สรุปความคิดเห็น หมายถึงการแสดงออกด้านความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ด้วยการพูด การเขียน โดยมีพื้นฐานความรู้เดิม ประสบการณ์ที่บุคคลได้รับตลอดจนสภาพแวดล้อมของบุคคลนั้นได้รับเป็นหลักในการแสดงความคิดเห็น

โกศัย วงศ์อนันต์นนท์ (2539, หน้า 4 อ้างถึงใน นงนุช รุจิรังสีมันต์กุล, 2550, หน้า 11) สรุปว่าความคิดเห็น เป็นการแสดงออกทางด้านความรู้สึก หรือเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง ซึ่งอาจเกิดจากการประเมินผลสิ่งนั้น หรือเหตุการณ์นั้น โดยมีอารมณ์ ประสบการณ์ และสภาพแวดล้อมในขณะนั้นเป็นพื้นฐานการแสดงออก ซึ่งอาจจะถูกต้องหรือไม่ก็ตาม อาจจะได้รับยอมรับ หรือปฏิเสธจากคนอื่นก็ได้ความคิดเห็นนี้อาจจะเปลี่ยนแปลงได้ตามกาลเวลา การแสดงความคิดเห็นอาจทำได้ด้วยคำพูดหรือการเขียนก็ได้

สุโท เจริญสุข (2520 อ้างถึงใน นงนุช รุจิรังสีมันต์กุล, 2550, หน้า 11) กล่าวถึงความคิดเห็นว่าเป็นสภาพความรู้สึกทางจิตใจที่เกิดจากประสบการณ์ และการเรียนรู้ของบุคคล อันเป็นผลให้บุคคลมีความคิดต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในลักษณะที่ชอบไม่ชอบ หรือเฉย ๆ

เสริมพันธ์ สาริมาณ (2544, หน้า 6) จากความหมายของความคิดเห็นที่มีผู้กล่าวไว้ สรุปได้ว่าความคิดเห็นเป็นการแสดงออกทางด้านความรู้สึก ความคิด ความเชื่อ และการตัดสินใจเกี่ยวกับข้อเท็จจริงอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือเป็นการประเมินจากสถานการณ์ต่าง ๆ การแสดงออกถึงความคิดเห็นจะมีผลต่อเนื่องมาจากอารมณ์ พื้นความรู้ ภูมิหลังทางสังคม และสภาพความจริงในขณะนั้น ความคิดเห็นไม่อาจบอกได้ว่าถูกต้องหรือไม่ อาจได้รับการยอมรับหรือปฏิเสธจากคนอื่นก็ได้ ซึ่งความคิดเห็นสามารถเปลี่ยนแปลงได้ เมื่อเวลาเปลี่ยนไป

นงนุช วรรณิ (2546, หน้า 7) สรุปความหมายความคิดเห็นว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกด้านความรู้สึก ต่อเหตุการณ์หนึ่งการแสดงออกอาจมีผลมาจากอารมณ์ ความรู้สึก และสภาพแวดล้อมในขณะนั้น ความคิดเห็นสามารถเปลี่ยนแปลงได้เมื่อเวลาเปลี่ยนไป ความคิดเห็นไม่สามารถบอกได้ว่าถูกต้องหรือไม่ อาจได้รับการยอมรับหรือปฏิเสธจากคนอื่นก็ได้ ดังนั้น การศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชายฝั่งทะเลบางแสน จึงได้นำแนวคิดดังกล่าวมาใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

จากความหมายของความคิดเห็นสรุปได้ว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกด้านความรู้สึก ต่อเหตุการณ์หนึ่งการแสดงออกอาจมีผลมาจากอารมณ์ ความรู้สึก และสภาพแวดล้อมในขณะนั้น ความคิดเห็นสามารถเปลี่ยนแปลงได้เมื่อเวลาเปลี่ยนไป ความคิดเห็นไม่สามารถบอกได้ว่าถูกต้องหรือไม่ อาจได้รับการยอมรับหรือปฏิเสธจากคนอื่นก็ได้ ดังนั้น การศึกษาความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่น เขตเทศบาลแสนสุขที่มีต่อรูปแบบการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน จึงได้นำแนวคิดดังกล่าวมาใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

การวัดความคิดเห็น (Opinion Measurement)

การวัดความคิดเห็น ทศนคติ แรงจูงใจ และค่านิยม ได้มีการสร้างแบบทดสอบสำหรับวัดสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าว แต่ยังไม่สามารถแยกจากกันได้อย่างเด็ดขาด เพราะมีบางส่วนที่ซ้ำซ้อนกันอยู่ การวัดความคิดเห็นส่วนใหญ่แล้วยังไม่มีการแบ่งแยกออกจากทัศนคติอย่างชัดเจน และมีบ่อยครั้งที่คำทั้งสองใช้สลับกัน แต่อย่างไรก็ตาม การสำรวจความคิดเห็น มักจะเป็นการถามสิ่งที่เฉพาะเจาะจง เช่น การสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร การสำรวจความคิดเห็นของประชาชนต่อโครงการสาธารณะต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งผลที่ได้จากการสอบถามความคิดเห็นเหล่านี้จะเป็นตัวชี้ความพึงพอใจ ไม่พอใจ เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย ของกลุ่มประชากรดังกล่าว

วิเชียร เกตุสิงห์ (2524, หน้า 94 - 97) ได้เสนอแนะวิธีวัดความคิดเห็นไว้ว่า การใช้แบบสอบถามสำหรับวัดความคิดเห็นจะต้องระบุให้ผู้ตอบเห็นด้วยกับข้อความที่กำหนดให้ แบบสอบถามนี้นิยมสร้างตามแนวคิดของลิเคอร์ท ซึ่งแบ่งน้ำหนักความคิดเห็นเป็น 5 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

บุญธรรม กิจปริดาภิรัฐธิ์ เสนอการวัดความคิดเห็นหรือทัศนคติที่นิยมและรู้จักกันแพร่หลาย มี 4 วิธี คือ

1. วิธีของเทอร์สโตน (Thurston' Method) เป็นวิธีที่สร้างมาตราวัดเป็นปริมาณ แล้วเปรียบเทียบตำแหน่งของความคิดเห็น หรือทัศนคติไปในทางเดียวกัน และเป็นเสมือนว่าเป็น Scale ที่มีช่วงห่างเท่ากัน (Equal Appearing Intervals)

2. วิธีกัตต์แมน (Guttman Scale) เป็นวิธีวัดทัศนคติหรือความคิดเห็นในแนวเดียวกัน และสามารถจัดอันดับข้อความทัศนคติต่ำถึงสูงได้ แบบเปรียบเทียบกันและกันได้ จากอันดับต่ำสุดถึงสูงสุดได้ และสามารถแสดงถึงการสะสมของข้อแสดงความคิดเห็น

3. วิธีแบบลิเคิท (Likert's Method) เป็นวิธีสร้างมาตราวัดความคิดเห็นที่นิยมแพร่หลาย เพราะเป็นวิธีการสร้างมาตราวัดที่ง่ายและประหยัดเวลา ตั้งชื่อว่า มาตราวัดรวม ออกแบบโดยการสร้างข้อความขึ้นจำนวนไม่น้อยกว่า 20 ข้อความ ที่ผู้ตอบสามารถแสดงทัศนคติในทางที่ชอบหรือไม่ชอบ โดยจัดอันดับความชอบหรือไม่ชอบ ซึ่งอาจกำหนดคำตอบให้เลือก 3, 5 หรือ 7 คำตอบก็ได้ แต่ส่วนมากใช้ 5 คำตอบ ได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ส่วนการให้คะแนนขึ้นอยู่กับใจความว่า จะเป็นปฏิฐาน (Positive) ปฏิเสธ (Negative)

4. วิธีจำแนกแบบ S - D Scale (Semantic Differential Scale) เป็นวิธีทัศนคติหรือความคิดเห็น โดยอาศัยคู่คำคุณศัพท์ที่มีความหมายตรงกันข้าม (Bipolar Adjective) เช่น ดี - เลว ขยัน - ขี้เกียจ เป็นต้น

จำเรียง ภาวิจิตร (2526, หน้า 248 - 249) ได้กล่าวว่า สาธารณมิติหรือมติมหาชนหมายถึง ทัศนะ ความรู้สึก และความคิดเห็นของประชากรกลุ่มต่าง ๆ เฉพาะกลุ่ม เกี่ยวข้องกับประเด็น ความสนใจหรือปัญหาประเด็นใดประเด็นหนึ่งชั่วระยะเวลาหนึ่ง สาธารณมิติประเด็นใด ๆ ก็ตาม ไม่ได้หมายความว่า จะต้องเป็นมติหรือความคิดเห็นของประชาชนทั้งหมดในประเทศ แต่เป็นความคิดเห็นของประชากร ส่วนใหญ่ซึ่งเป็นผลมาจากสิ่งที่ยังตกลงกันไม่ได้ จำเป็นต้องมีการถกเถียงหาเหตุผลมาอภิปรายกันให้เห็นทั้งข้อดีและข้อเสียในที่สุดเกิดการตัดสินใจร่วมกัน เป็นมติออกมาคุณภาพของมติมหาชน หรือสาธารณมติขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประเด็นดังนี้คือ

1. การอภิปรายของสาธารณชน ซึ่งต้องมีความกระตือรือร้น มีประสิทธิภาพและสามารถเปลี่ยนมติไปในทิศทางหนึ่งทิศทางใดได้

2. มีข่าวสารและข้อมูลที่เพียงพอ
3. มีเสรีภาพในการคิดและการแสดงออก
4. คุณภาพของภาวะความเห็นผู้นำต้องดีเพราะความคิดเห็นของผู้นำและผู้เชี่ยวชาญจะมี

อิทธิพลต่อสาธารณชน

5. กลุ่มกดดันจะแสวงหาผลประโยชน์ หรือข้อได้เปรียบจากความสนับสนุนของผู้มีอำนาจในสังคม

นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงกลุ่มที่มีอิทธิพลต่อสาธารณชนซึ่งขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ เช่น

1. ภูมิหลังทางสังคม (Social Background) กลุ่มคนที่มีภูมิหลังแตกต่างกันโดยทั่ว ๆ ไปย่อมมีความคิดเห็นแตกต่างกันไปด้วย เช่น ความคิดเห็นระหว่างผู้สูงอายุกับผู้เยาว์ ระหว่างชาวชนบทกับชาวเมือง และระหว่างผู้มีรายได้น้อยกับผู้มีรายได้สูง

2. กลุ่มอ้างอิง (Reference Groups) โดยปกติจะคบหาสมาคมกัน หรือกระทำสิ่งใดให้แก่ผู้ใดนั้น ความคิดที่มักจะทำนึ่งถึงก็คือมีอะไรร่วมกันได้หรืออ้างอิงกันได้เช่น มีอาชีพแบบเดียวกัน เป็นสมาชิกสมาคมศิษย์เก่าโรงเรียนเดียวกัน แต่ละคนย่อมกำหนดหรือระบุกลุ่มที่ตนเองเป็นสมาชิกหรือเป็นกลุ่มที่ตนเองมีความรู้สึกว่าคุณอยู่ในกลุ่มและมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ กลุ่มดังกล่าวมีอิทธิพลต่อสาธารณชน

วิลันดา ศรีประเสริฐ (2542, หน้า 37) การวัดความคิดเห็น ทักษะคิด แรงจูงใจและค่านิยม ได้มีการสร้างแบบทดสอบสำหรับวัดสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าว แต่ก็ยังไม่สามารถแยกจากกันได้อย่างเด็ดขาด เพราะมีบางส่วนที่ซ้ำซ้อนกันอยู่ การวัดความคิดเห็นส่วนใหญ่แล้ว ยังไม่มีการแบ่งแยกออกจากทัศนคติอย่างชัดเจนและมีบ่อยครั้งที่คำสองคำใช้สลับกัน แต่อย่างไรก็ตามการสำรวจความคิดเห็นมักจะเป็นการถามสิ่งที่เฉพาะเจาะจง

จากแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความคิดเห็น สรุปได้ว่า ความคิดเห็นหมายถึง การแสดงออกทางด้านความรู้สึก ความคิด ความเชื่อ และการตัดสินใจเกี่ยวกับข้อเท็จจริงอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือเป็นการประเมินจากสถานการณ์ต่าง ๆ การแสดงออกถึงความคิดเห็นจะมีผลต่อการแสดงออกทางด้านความรู้สึก เนื่องมาจากอารมณ์พื้นฐานความรู้ ภูมิหลังทางสังคม และสภาพความจริงในขณะนั้น ความคิดเห็นไม่อาจบอกได้ว่าถูกต้องหรือไม่ อาจได้รับการยอมรับหรือปฏิเสธจากคนอื่นก็ได้ ซึ่งความคิดเห็นสามารถเปลี่ยนแปลงได้เมื่อเวลาเปลี่ยนไปและความคิดเห็นนั้นอาจแสดงด้วยคำพูดหรือการเขียนก็ได้

แนวคิดเกี่ยวกับการส่งเสริมการท่องเที่ยว

แผนพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, ออนไลน์, 2554 ก)

ประเทศไทย

ในปี พ.ศ. 2539 เป็นช่วงที่การท่องเที่ยวของไทยได้พัฒนามาจนถึงจุดหัวเลี้ยวหัวต่อ ประเทศไทยได้ผ่านยุคทองของการท่องเที่ยวเข้าสู่ยุคของการแข่งขันอย่างเข้มข้นในตลาดโลกและยุคที่จำนวนนักท่องเที่ยวไทยสูงกว่านักท่องเที่ยวต่างชาติ ดังนั้น แผนพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวในอนาคต จึงจำเป็นจะต้องพัฒนาให้การท่องเที่ยวมีมาตรฐานสูงขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อสวัสดิการของนักท่องเที่ยวไทย และเพื่อรักษาขีดความสามารถของการแข่งขันระหว่างประเทศ ในขณะเดียวกัน มาตรฐานที่สูงขึ้นจะสามารถทำให้ประเทศไทยได้นักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีค่าใช้จ่ายต่อหัวต่อวันสูง นำรายได้สุทธิเข้าประเทศเพื่อช่วยบรรเทาภาระการท่องเที่ยวไทยให้ยั่งยืน ในการจัดทำแผนนี้จึงได้วางเป้าหมายทั้งระยะยาวและระยะ 6 ปี ประกอบด้วยนโยบายและกลยุทธ์ที่สำคัญไว้ดังนี้

เป้าหมายระยะยาว ปี พ.ศ. 2555

ให้การท่องเที่ยวไทย มีเอกลักษณ์ไทยในมาตรฐานสากล ทั้งในด้านแหล่งท่องเที่ยว การให้บริการและการรักษาสิ่งแวดล้อมอย่างสมบูรณ์

การท่องเที่ยวที่ได้มาตรฐานสากล มีองค์ประกอบดังนี้

1. มีแหล่งท่องเที่ยวที่งดงาม ไม่อยู่ในสภาพเสื่อมโทรมหรือถูกทำลาย
2. คงประเพณีและวัฒนธรรมอันดีงาม ดำรงเอกลักษณ์ของไทยไว้ให้ลือชื่อไปทั่วโลก
3. สิ่งแวดล้อมปลอดภัย
4. มีความปลอดภัยจากอาชญากรรม อุบัติเหตุและโรคภัยไข้เจ็บ
5. มีระบบสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวกในปริมาณที่เหมาะสม สะดวกและ

บริการที่มีคุณภาพ

6. มีการคมนาคมที่ติดต่อถึงกันได้ทุกระบบ
 7. มีระบบโทรคมนาคมสาธารณะที่ติดต่อกับทั่วโลกได้ในทุกเมืองท่องเที่ยวหลัก
 8. คนไทยมีความพร้อมที่จะให้บริการในมาตรฐานสากล และมีส่วนร่วมอย่างสูงสุดใน
- การได้รับสวัสดิการในมาตรฐานเดียวกัน

การตั้งเป้าหมายเช่นนี้เป็นการยกระดับมาตรฐานการท่องเที่ยวของไทยสู่มาตรฐานสากล ตามเป้าหมายระยะยาวนี้ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่จะได้ประโยชน์จากการท่องเที่ยวมาตรฐานสากล

ก็คือ นักท่องเที่ยวไทยเพราะมีจำนวนมากกว่านักท่องเที่ยวต่างชาติ เนื่องจากสถานการณ์ในปัจจุบัน ปรากฏว่าแหล่งท่องเที่ยวได้เสื่อมโทรมลงอย่างรวดเร็วเพราะต้องรองรับนักท่องเที่ยวในประเทศ และต่างประเทศที่เพิ่มขึ้น ดังนั้น ใน 6 ปี ข้างหน้า ภารกิจสำคัญก็คือ การรักษามรดกแหล่งท่องเที่ยวเหล่านี้ไว้ให้ยั่งยืน สามารถให้ไทยดำรงตำแหน่งเป็นประเทศที่สวยงามน่าท่องเที่ยวอยู่ได้ตลอดไป

เป้าหมายระยะสั้น ปี พ.ศ. 2541 - 2546 “เที่ยวไทย...รักไทย”

ให้พัฒนาการท่องเที่ยวไทยไปในทิศทางที่ช่วยอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

เหตุผล

1. ถึงแม้ศักยภาพของการท่องเที่ยวไทยยังสูง แต่ก็เริ่มมีสัญญาณเตือนว่า ทรัพยากรท่องเที่ยวโดยเฉพาะทรัพยากรธรรมชาติกำลังเสื่อมโทรมลงอย่างรวดเร็ว หากไม่มีการจัดการที่ดีจะสูญเสียแบบไม่มีวันหวนคืนมาได้
2. การเสื่อมโทรมของทรัพยากรท่องเที่ยวไทย ทำให้คนไทยหันไปท่องเที่ยวต่างประเทศ เป็นผลเสียต่อดุลบัญชีเดินสะพัด
3. การเสื่อมโทรมของทรัพยากรท่องเที่ยวให้ไทยไม่สามารถรักษาขีดความสามารถในการแข่งขันได้ในระยะยาว

วัตถุประสงค์ของแผน 6 ปี

1. ให้การท่องเที่ยวเป็นวิธีการรักษามรดกด้านทรัพยากรท่องเที่ยวของชาติ
 2. ให้การพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นสวัสดิการแก่ประชาชนคนไทย
 3. ให้การท่องเที่ยวเป็นวิธีการสร้างจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์และลดภาระต่อสิ่งแวดล้อม
 4. ให้การท่องเที่ยวเป็นวิธีการกระจายรายได้ และอาชีพแก่ประชาชนในชนบท
- อย่างทั่วถึง

5. ให้การท่องเที่ยวเป็นวิธีการให้การศึกษาแก่เยาวชน และประชาชน
6. ให้การพัฒนาการท่องเที่ยวของไทยได้มาตรฐานสากล
7. ให้การท่องเที่ยวไทยเป็นวิธีการที่ช่วยแสวงหาเงินตราต่างประเทศ และให้การท่องเที่ยวไทย สามารถรักษาขีดความสามารถในการแข่งขันได้อย่างยั่งยืน

โดยมีกลยุทธ์ทั้งสิ้น 9 กลยุทธ์ คือ

1. กลยุทธ์การบริหารแผนแม่บท
2. กลยุทธ์ไทยเที่ยวไทย
3. กลยุทธ์ฟื้นฟูและอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวไทย
4. กลยุทธ์การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

5. กลยุทธ์การท่องเที่ยวเพื่อการศึกษา
6. กลยุทธ์การส่งเสริมให้ไทยมีบทบาทนำด้านการท่องเที่ยวในอินโดจีน และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
7. กลยุทธ์พัฒนาการท่องเที่ยวไทยให้มีเอกลักษณ์ไทยในมาตรฐานสากล
8. กลยุทธ์การส่งเสริมการท่องเที่ยวซ้ำ และขยายจำนวนนักท่องเที่ยว
9. กลยุทธ์การส่งเสริมให้ไทยเป็นศูนย์กลางการจัดนิทรรศการ ศูนย์ประชุมและช้อปปิ้งนานาชาติ

นโยบายระดับประเทศที่จำเป็นต้องมีความเห็นร่วมกันเพื่อให้แผนบรรลุเป้าหมายมีความสำคัญตามลำดับดังนี้

1. การพัฒนาระบบขนส่งมวลชนในทุกจังหวัดท่องเที่ยวหลัก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กรุงเทพฯ ฯ เพื่อแก้ไขปัญหาจราจร
2. การควบคุมคุณภาพสิ่งแวดล้อมและลมนภาวะ โดยการเพิ่มพื้นที่สีเขียว ปรับปรุงภูมิทัศน์และควบคุมการใช้ประโยชน์ที่ดิน
3. การขยายกำลังรองรับของสาธารณูปโภคเพิ่มเติมจากความต้องการเดิมของท้องถิ่น โดยเฉพาะการกำจัดขยะและน้ำเสีย เพื่อให้สอดคล้องกับการขยายตัวด้านการท่องเที่ยว
4. ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการดูแลทรัพยากรท่องเที่ยว และได้รับประโยชน์จากกิจกรรมบริการและกิจกรรมที่ต่อเนื่อง
5. การใช้มาตรการทางเศรษฐศาสตร์ กฎหมายและสังคมเข้าควบคุมพฤติกรรมนักท่องเที่ยว และผู้ประกอบการ เพื่อรักษาสภาพทรัพยากรท่องเที่ยวไทยให้ยั่งยืน
6. การยกเลิกการผูกขาดในบริการและการคมนาคมที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยว สนับสนุนให้มีการแข่งขันและการรักษาคุณภาพการให้บริการ

สรุป แผนพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เน้นการดำเนินงานโดยให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการดูแลและรับประโยชน์จากการท่องเที่ยว โดยต้องพัฒนาระบบขนส่งทุกจังหวัด และขยายกำลังรองรับการสาธารณูปโภค ตลอดจนการกำจัดขยะ

แนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยว พ.ศ. 2554

สถานการณ์ท่องเที่ยวตลอดช่วงเวลา 2 ปีที่ผ่านมา ตั้งแต่สิงหาคม พ.ศ. 2551 - สิงหาคม พ.ศ. 2553 การท่องเที่ยวของประเทศไทย ต้องอยู่ในภาวะวิกฤตมาโดยตลอดทั้งจากปัญหาการเมืองภายในประเทศและวิกฤตเศรษฐกิจโลก หลังจากการหดตัวอย่างรุนแรง และต่อเนื่องถึง 13 เดือน ตั้งแต่สิงหาคม พ.ศ. 2551 - สิงหาคม พ.ศ. 2552 ตลาดนักท่องเที่ยวต่างประเทศของไทย ได้ส่งสัญญาณฟื้นตัวอย่างชัดเจนในช่วง 4 เดือนสุดท้ายของปี พ.ศ. 2552 และขยายตัวต่อเนื่องมาจนถึง

ช่วงไตรมาสแรกของปี พ.ศ. 2553 ก่อนจะสะดุดลงอีกครั้งในช่วงไตรมาส 2 และค่อย ๆ ปรับตัวดีขึ้นในไตรมาส 3 และ 4 ของปี พ.ศ. 2553

ศุรพล เสวตเศรษฐี ผู้ว่าการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย กล่าวถึงสถานการณ์ท่องเที่ยวตลาดต่างประเทศปี พ.ศ. 2553 เริ่มปรับตัวเข้าสู่ภาวะปกติตั้งแต่ต้นไตรมาส 3 จำนวนนักท่องเที่ยวกลับมาเติบโตในอัตราร้อยละ 12.46 และช่วงตุลาคม - พฤศจิกายน ในไตรมาส 4 เติบโตถึงร้อยละ 8.37 สำหรับตัวบ่งชี้โดยตรงต่อประเทศไทย จะเห็นได้จากการเพิ่มขึ้นของจำนวนที่นั่งโดยสารเครื่องบินเข้าสู่ประเทศไทยในช่วงไตรมาส 4 ซึ่งมีการขยายตัวเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 7 เมื่อเปรียบเทียบกับไตรมาส 4 ของปีที่ผ่านมา โดยขยายตัวเพิ่มขึ้นเกือบทุกเส้นทางไม่ว่าจะมาจากกลุ่มประเทศอาเซียนใกล้ ๆ บ้านเราที่เพิ่มถึงร้อยละ 10 หรือเอเชียตะวันออกคือ เกาหลี ญี่ปุ่น ไต้หวัน ที่เพิ่มขึ้นร้อยละ 6 รวมทั้งกลุ่มประเทศตะวันออกกลาง ได้แก่ คูเวต บารห์เรน ที่เพิ่มขึ้นกว่าร้อยละ 10 นอกจากนี้ผลสำรวจของสมาคมนักท่องเที่ยวแปซิฟิกเอเซีย (PATA) ร่วมกับบัตรเครดิตวีซ่า พบว่านักท่องเที่ยวจาก อังกฤษ และออสเตรเลีย ยังคงเลือกประเทศไทยเป็นจุดหมายปลายทางอันดับ 1 ในการเดินทางท่องเที่ยวในปีนี้อย่างแน่นอน “ก็พอจะอุ่นใจได้ว่าประเทศไทยจะกลับมาเป็นแหล่งท่องเที่ยวยอดนิยมอีกครั้ง หลังผ่านพ้นวิกฤตต่าง ๆ

อย่างไรก็ตาม การแข็งค่าของเงินบาท และภาวะเศรษฐกิจที่ยังเปราะบางในอเมริกา และยุโรปอาจเป็นปัจจัยกดดันต่อการขยายตัวของนักท่องเที่ยวความแปรปรวนของภูมิอากาศและภัยธรรมชาติ ทั้งในประเทศและประเทศที่เป็นตลาดต้นทาง อาจเข้ามากระทบทางเป็นปัจจัยเสียร่วมที่อาจจะทำให้สถานการณ์ตลาดในช่วงเดือนสุดท้ายของปี พ.ศ. 2553 ต้องเปลี่ยนไปในช่วงฤดูการท่องเที่ยวแม้การเดินทางของนักท่องเที่ยวจากตลาดต่างประเทศจะแกว่งไปมา ตามภาวะของวิกฤตที่เกิดขึ้น แต่สำหรับตลาดนักท่องเที่ยวไทยก็มิได้รับผลกระทบจากปัญหาเหล่านี้มากนัก นักท่องเที่ยวไทยยังคงเดินทางท่องเที่ยว โดยหลีกเลี่ยงพื้นที่ที่มีปัญหา และเป็นกลุ่มตลาดที่ช่วยพยุงให้สถานการณ์ท่องเที่ยวของประเทศไทยไม่ทรุดดิ่งลงไปจนถึง Floor โดยเฉพาะในช่วงเดือนสุดท้ายของปีซึ่งเป็นช่วงหน้าหนาวและมีวันหยุดยาวติดต่อกันหลายช่วง เป็นเดือนแห่งความสุขที่กระตุ้นให้ชาวไทยเดินทางท่องเที่ยวมากขึ้น

จากสถานการณ์ข้างต้น ททท. จึงได้กำหนดยุทธศาสตร์และแผนการตลาดปี พ.ศ. 2554 ให้สอดคล้องกับสถานการณ์ คือ มุ่งให้ความสำคัญกับความสมดุลในมิติต่าง ๆ นั่นคือ การสร้างสมดุลของโครงสร้างทางการตลาด โดยให้ความสำคัญทั้งการส่งเสริมตลาดนักท่องเที่ยวต่างชาติควบคู่กับการส่งเสริมตลาดคนไทยไปพร้อมกัน เป้าหมายเชิงเศรษฐกิจในปีหน้า จึงพยายามที่จะรักษาอัตราการเติบโตของรายได้จากตลาดต่างประเทศที่ร้อยละ 9 ในประมาณการรายได้ที่ 625,000 ล้านบาท และพยายามรักษาระดับเงินตราหมุนเวียนของนักท่องเที่ยวคนไทยที่ 432,000 ล้านบาท

เพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 4 - 5 จากปี พ.ศ. 2553 สร้างสมดุลการขยายตลาดกลุ่มลูกค้าเก่า ให้เกิดแรงจูงใจและสนใจที่จะเกิดการเดินทางเข้ามายังประเทศไทย ทั้งการจัดกิจกรรมให้สิทธิพิเศษต่าง ๆ เพื่อสร้างความภักดีให้กับเครือข่ายสมาชิก Thailand Fan Club ของ ททท. ขณะเดียวกันก็จะขยายการดำเนินงานทางการตลาดไปยังพื้นที่ใหม่ ๆ ทั้งในตลาดหลักและตลาดใหม่ ด้วยการจัดคณะผู้ประกอบการไทยเดินทางไปพบปะบริษัทนำเที่ยวและผู้ประกอบการในตลาดเป้าหมาย ที่เรียกว่า Road Show และเข้าร่วมงานเสนอขายในพื้นที่ต่าง ๆ เพื่อนำเสนอแหล่งท่องเที่ยวของประเทศไทย ให้เป็นที่รู้จัก เช่น ในเมืองรองของอินเดีย จีน รัสเซีย หรือในพื้นที่ตลาดใหม่ เช่น แอฟริกาเหนือ ได้แก่ โมร็อกโก ตูนิเซีย แอลจีเรีย กลุ่มประเทศแถบทะเลบอลติก ได้แก่ เอสโตเนีย ลัตเวีย ลิทัวเนีย เป็นต้น ให้ความสำคัญกับการขยายฐานกลุ่มลูกค้าคุณภาพ ทั้งกลุ่มผู้มีรายได้อ่อน โดยจะร่วมกับคู่ค้า เช่น ธนาคาร แลบริษัทยักษ์ใหญ่ชั้นนำ นำเสนอสินค้าและบริการระดับ Premium ต่อกับสมาชิกบัตรเครดิตเหล่านี้ และเจาะเข้าหากลุ่มความสนใจพิเศษ คือ กลุ่มกอล์ฟ กลุ่มแต่งงานและฮันนีมูน กลุ่มสุขภาพความงาม และกลุ่มท่องเที่ยวเชิงกีฬา ซึ่งเป็นกลุ่มที่สอดคล้องกับศักยภาพในการรองรับของประเทศ และส่วนใหญ่เป็นกลุ่มที่ ททท. ลงทุนพัฒนามาแล้วระดับหนึ่ง ดังนั้น โอกาสที่จะขยายฐานให้กว้างทั้งคนไทยและต่างประเทศจึงมีความเป็นไปได้สูง นอกจากนี้แล้ว จะใช้โอกาสความได้เปรียบด้านที่ตั้งของประเทศไทยในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ดึงดูดกลุ่มนักท่องเที่ยวเฉพาะกลุ่ม เช่น กลุ่มสนใจวัฒนธรรมอินโดจีน กลุ่มขับรถยนต์สร้างกระแสการเดินทางมาท่องเที่ยวประเทศไทยเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้าน

การดำเนินงานของ ททท. นี้เป็นการสานต่อจากปี พ.ศ. 2553 เพื่อมุ่งไปสู่เป้าหมายตำแหน่งทางการตลาด ที่กำหนดให้ประเทศไทยเป็นแหล่งท่องเที่ยวคุณภาพที่หลากหลาย ให้ประสบการณ์ที่ทรงคุณค่า และประทับใจ นอกจากนี้จะปรับทัศนวิสัย “Thailand go Green” เพื่อเป็นการรักษาสมดุลด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่ง ททท. ถือเป็นภารกิจหลัก ที่ต้องการให้ทุกภาคส่วนเป็นความสำคัญ และร่วมกันรับผิดชอบ โดยเฉพาะผู้ที่เป็นเจ้าของแหล่งท่องเที่ยว เช่น กลุ่มองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งเป็นผู้มีความสำคัญที่จะขับเคลื่อนให้ภาพของ “Thailand go Green” เกิดขึ้นได้อย่างแท้จริง รวมทั้ง ททท. จะสานต่อการสร้างจิตสำนึกในการดูแลสิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่อง ให้กับนักท่องเที่ยวและผู้ที่อยู่ในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เพราะในปัจจุบัน กระแสการรักษาสิ่งแวดล้อมกำลังมาแรง หากแหล่งท่องเที่ยวใดไม่ได้รับการดูแล ก็จะได้รับแรงต้านทั้งจากนักท่องเที่ยวและผู้ขาย คือ “ไม่เที่ยว - ไม่ขาย” ฉะนั้น ถ้าแหล่งท่องเที่ยวของเราไม่ต้องการที่จะตกไปจากแผนที่ท่องเที่ยว ก็ต้องปรับทัศนวิสัยสู่ “Thailand go Green” คือ แหล่งท่องเที่ยวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

ท้ายสุด ยุทธศาสตร์ที่สำคัญอีกประการ คือ การพัฒนาระบบตลาดออนไลน์ ประยุกต์ใช้สื่อ Digital ให้เป็นเครื่องมือหลักในการส่งเสริมการตลาด เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเข้าถึงนักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมายได้ทุกที่ ทุกเวลา และเป็นช่องทางหลักที่สามารถเข้าไปมีปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าได้อย่างกว้างขวาง รวมถึงเป็นสื่อ เพื่อใช้เตรียมความพร้อมในการบริหารภาพลักษณ์ ยามวิกฤต นำความโปร่งใสและข้อเท็จจริงเป็นจุดขาย ให้ลูกค้าเกิดความเชื่อมั่น ประเด็นนี้ค่อนข้างสำคัญต่อการใช้อีคอมเมิร์ซ เพราะประเทศไทยประสบวิกฤตบ่อยครั้ง ปัจจุบัน ททท. ได้ดำเนินการผ่าน Amazing Thailand Facebook, Amazing Thailand Twitter และอีกหลาย ๆ กิจกรรมใน Web Page ภายใต้อินเทอร์เน็ต www.tourismthailand.org ซึ่งมีทั้งข้อมูลข่าวสาร การนำเสนอ Deal ต่าง ๆ และการสร้างกระแสผ่าน Blog ที่ผู้สนใจจะเข้าร่วมกิจกรรมเผยแพร่ข่าว แหล่งท่องเที่ยวของตนเองก็สามารถเข้าไปร่วมกิจกรรมตั้งกระทู้ใน Web Blog ดังกล่าวได้

ความสำคัญ องค์ประกอบ และหลักการของการดำเนินงานส่งเสริมการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวแม้ว่าจะไม่ใช่สิ่งจำเป็นพื้นฐานหรือปัจจัย 4 ของการดำรงชีวิต แต่ก็เป็นเรื่องของการพักผ่อนหย่อนใจ เป็นนันทนาการ เป็นสิ่งที่พึงปรารถนาในการเสริมคุณภาพชีวิต เพราะการท่องเที่ยวถือเป็นการผ่อนคลายความเครียด พร้อม ๆ กับได้ประสบการณ์ที่แปลกใหม่ได้ เห็นความสวยงาม ได้สัมผัสกับวิถีการดำเนินชีวิตที่เปลี่ยนไปจากที่เคยได้ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่น และได้สร้างความสัมพันธ์กับคนต่างถิ่นด้วย สำหรับประเทศไทยเรานั้นถือได้ว่ามีศักยภาพในการท่องเที่ยวสูง เพราะมีแหล่งท่องเที่ยวที่สามารถดึงดูดใจนักท่องเที่ยวให้เข้าไปสัมผัส ซึ่งแหล่งท่องเที่ยวดังกล่าวมีทั้งแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นทรัพยากรธรรมชาติ (Natural Resource) และแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นศิลปวัฒนธรรม (Cultural Resource) ที่มีคุณค่าทางโบราณคดีและศิลปะ ซึ่งกระจายตัวอยู่ทั่วทุกภูมิภาคของประเทศ จากที่ได้กล่าวมาแล้ว จะเห็นได้ว่าการท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, ออนไลน์, 2554 ก)

1. ความสำคัญของการท่องเที่ยว

1.1 ด้านเศรษฐกิจ

- 1.1.1 การท่องเที่ยวทำให้เกิดรายได้เป็นเงินตราต่างประเทศเข้าประเทศเป็นจำนวนมาก
 - 1.1.2 รายได้ที่ได้มาในรูปแบบเงินตราทั้งในประเทศและต่างประเทศจากการท่องเที่ยวมีส่วนช่วยในการสร้างเสถียรภาพให้ดุลภาพของการชำระหนี้ได้
 - 1.1.3 รายได้จากท่องเที่ยวจะกระจายไปสู่ประชากรอย่างกว้างขวาง
- อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่ก่อให้เกิดการจ้างงาน การท่องเที่ยวกระตุ้น

ให้เกิดการผลิตและนำเอาทรัพยากรของประเทศมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด เมื่อมีการใช้จ่ายเกิดขึ้นครั้งหนึ่งในระบบเศรษฐกิจก็จะก่อให้เกิดการใช้จ่ายต่อ ๆ กันไปอีกหลายรอบ เพราะเมื่อมีการใช้จ่ายเกิดขึ้นครั้งหนึ่งจะก่อให้เกิดรายได้แก่คนบางกลุ่มหรือกิจกรรมบางประเภท บุคคลหรือกิจกรรมที่ได้รับรายได้นี้จะนำรายได้ส่วนหนึ่งใช้จ่ายต่อไปเรื่อย ๆ

1.1.4 การท่องเที่ยวไม่มีขีดจำกัดในการผลิตและการจำหน่าย เนื่องจาก การท่องเที่ยวมิได้พึ่งดินฟ้าอากาศเป็นหลักเช่นเดียวกับการเกษตร ผลผลิตที่นำเสนอต่อ นักท่องเที่ยวได้แก่ ความงามตามธรรมชาติ ความเจริญทางด้านวัฒนธรรมของชาติในขณะที่ จำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มทวีมากขึ้นทุกปี อาจมาจากสาเหตุต่าง ๆ กัน เช่น ความสะดวกรวดเร็วของการคมนาคม ค่าใช้จ่ายในการเดินทางถูกลง

1.2 ด้านสังคม

1.2.1 การเดินทางท่องเที่ยวไปยังสถานที่อื่น ได้มีโอกาสพบปะหรือทำกิจกรรม ร่วมกันมีส่วนช่วยเสริมสร้างสัมพันธไมตรีและความเข้าใจอันดีต่อกัน ก็จะเป็นการลดช่องว่างทาง สังคมของประชากรได้เป็นอย่างดี ความสงบสุขย่อมเกิดขึ้นในสังคม

1.2.2 การท่องเที่ยวมีส่วนในการส่งเสริมความสัมพันธ์ของมนุษยชาติ ก่อให้เกิด สันติภาพ ความเป็นมิตรไมตรี และความเข้าใจอันดีระหว่างเจ้าของบ้านและผู้มาเยือน

1.2.3 การท่องเที่ยวช่วยขจัดปัญหาความแตกต่างระหว่างเมืองกับชนบท ช่วยขจัด ปัญหาการล้นไหลและการเคลื่อนย้ายเข้ามาหางานทำในเมืองของประชาชนชนบท

1.3 ด้านการสนับสนุน ฟื้นฟู อนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมและประเพณี

การสนับสนุนฟื้นฟูอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมและประเพณีอันดีงามของชาติ ซึ่งเป็น สิ่งดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยว ชาติไทยเป็นชาติเก่าแก่ที่มีมรดกทางวัฒนธรรมเป็นของตนเองมานาน เป็นความภูมิใจและความหวงแหน การฟื้นฟูเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวจึงเป็นการรักษาสิ่งดีงาม เหล่านี้ไว้เพื่ออนุชนรุ่นหลังด้วย ดังจะเห็นได้จากงานฟื้นฟูประเพณีต่าง ๆ ให้มีรูปแบบที่เหมาะสม มากขึ้นโดยคงรักษาจุดมุ่งหมายเดิมไว้ เช่น ประเพณีสงกรานต์ ประเพณีลอยกระทง ประเพณีแห่ เทียนพรรษา เป็นต้น

1.4 ด้านสุขภาพ การที่ได้มีโอกาสเดินทางพักผ่อนตามความพึงพอใจไม่ว่าจะเป็น การท่องเที่ยวธรรมชาติอันงดงาม การไปยี่งนกตกปลา หรือการได้เที่ยวชมความเจริญก้าวหน้าของ เมืองใหญ่ ๆ ได้พบเห็นสิ่งที่ยังไม่เคยได้เรียนรู้มาก่อน ย่อมทำให้เกิดความเบิกบาน ความสบายใจ จะช่วยบรรเทาความเหน็ดเหนื่อยเคร่งเครียดจากการทำงานได้ เป็นผลให้มีสุขภาพกายและ สุขภาพจิตที่ดีขึ้น

1.5 ด้านการปรับปรุงสภาพแวดล้อมให้ดีขึ้น เมื่อเกิดการท่องเที่ยวไปยังส่วนต่าง ๆ ของประเทศไปยังชนบทที่ห่างไกล ไปยังป่าเขา แม่น้ำลำธารก็จะเป็นการกระตุ้นให้เกิดการรักษาสิ่งแวดล้อมเหล่านั้น ทำให้เกิดการปรับปรุงสภาพแวดล้อม ทั้งภาครัฐบาลและภาคเอกชนร่วมมือกันในการรักษาสภาพต่าง ๆ ไว้ไม่ให้ถูกทำลายด้วยความตระหนักถึงความสำคัญของสิ่งแวดล้อม และการท่องเที่ยวก็จะเป็นการกระตุ้นให้เกิดการปรับปรุงรักษาสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ให้ดีขึ้น

กล่าวโดยสรุป การท่องเที่ยวถือเป็นอุตสาหกรรมที่มีบทบาทสำคัญยิ่งทั้งทางด้านเศรษฐกิจ และสังคม ก่อให้เกิดการจ้างงานและสร้างรายได้ ตลอดจนจนเป็นการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างเจ้าของบ้านและผู้มาเยือน อีกทั้งเป็นการสนับสนุนให้มีการฟื้นฟูและอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมไปในตัว นอกจากนี้ การท่องเที่ยวยังเป็นผลดีต่อสุขภาพ และเป็นการกระตุ้นให้เกิดการรักษาสิ่งแวดล้อมด้วย

2. องค์ประกอบของการท่องเที่ยว

องค์ประกอบหลักที่สำคัญในระบบการท่องเที่ยวจำแนกได้เป็น 3 องค์ประกอบ ดังนี้

2.1 ทรัพยากรการท่องเที่ยว

เป็นสินค้าทางการท่องเที่ยวและเป็นจุดหมายปลายทางที่นักท่องเที่ยวจะเดินทางเข้ามาท่องเที่ยว ซึ่งทรัพยากรการท่องเที่ยว หมายถึง สิ่งดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวให้เกิดการเดินทางไปเยือนหรือไปท่องเที่ยว ทั้งนี้ อาจแบ่งทรัพยากรการท่องเที่ยว ออกเป็น 2 ประเภท คือ

2.1.1 ทรัพยากรทางธรรมชาติ (Natural Tourism Resource) เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความงามตามธรรมชาติซึ่งสามารถดึงดูดให้คนไปเยือนหรือไปท่องเที่ยวยังพื้นที่นั้น เช่น ภูเขา ป่าไม้ น้ำพุร้อน ถ้ำ น้ำตก ชายทะเล หาดทราย ทะเลสาบ เกาะ แก่ง เขื่อน อ่างเก็บน้ำ แหล่งน้ำจืด เป็นต้น บางแห่งได้รับการจัดให้เป็นสวนรุกขชาติ สวนพฤกษศาสตร์ วนอุทยาน อุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า สวนสัตว์เปิด เป็นต้น

2.1.2 ทรัพยากรที่มนุษย์สร้างขึ้น (Man - Made Tourism Resource) นับเป็นมรดกทางวัฒนธรรม (Cultural Heritage) เป็นผลงานที่บรรพบุรุษได้สร้างสรรค์ ที่อนุชนรุ่นหลังบังเกิดความหวงแหนและปฏิบัติสืบสานต่อไป ทั้งนี้ทรัพยากรที่มนุษย์สร้างขึ้น แบ่งออก 3 ชนิด ได้แก่

2.1.2.1 แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ (Historical Tourism Resource) เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นตามประสงค์หรือประโยชน์ของมนุษย์เอง ทั้งที่เป็นมรดกในอดีตและได้สร้างเสริมในปัจจุบัน แต่มีผลดึงดูดให้คนไปเยือนหรือไปท่องเที่ยวยังพื้นที่นั้น เช่น พระราชวัง ศาสนสถาน แหล่งโบราณคดีก่อนประวัติศาสตร์ ชุมชนโบราณ พิพิธภัณฑ์ กำแพงเมือง คูเมือง อุทยานประวัติศาสตร์ อนุสาวรีย์ อนุสรณ์สถาน เป็นต้น

2.1.2.2 แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ประเพณี และวิถีชีวิต (Culture and Rural Way of Life) เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นในรูปแบบการดำเนินชีวิตของผู้คนในสังคมซึ่งปฏิบัติยึดถือสืบทอดต่อกันมา เช่น ประเพณีในรอบปี ทั้งประเพณีในราชสำนัก (พระราชพิธีต่าง ๆ) ประเพณีไทย ประเพณีท้องถิ่น ประเพณีที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อที่เกี่ยวกับศาสนา เช่น ประเพณีสงกรานต์ ประเพณีเข้าพรรษา ประเพณีกินเจ หรือประเพณีถือศีลอดอาหารงานทำบุญ ขึ้นบ้านใหม่ เป็นต้น ประเพณีที่เกี่ยวข้องกับบุคคล เช่น พิธีโกนจุก พิธีแต่งงาน พิธีบวช และพิธีศพ เป็นต้นนอกจากนี้ ยังมีวิถีชีวิตของผู้คนในท้องถิ่น ได้แก่ การสร้างบ้านเรือน ชุดแต่งกาย อาหารประจำถิ่น การประดิษฐ์ของใช้เพื่อการดำรงชีวิต ภาษาพูดในท้องถิ่นและวรรณคดีพื้นบ้าน เป็นต้น หมู่บ้านที่มีวิถีชีวิตที่มีเอกลักษณ์เฉพาะนับเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจ อาทิ หมู่บ้านทอผ้า หมู่บ้านทำร่มหมู่บ้านช้าง รวมถึงตลาดนัด ตลาดน้ำ เป็นต้น

2.1.2.3 แหล่งท่องเที่ยวเพื่อนันทนาการและบันเทิง (Recreation Attraction) เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น เพื่อการพักผ่อนที่ให้ความรื่นรมย์ บันเทิง เช่น สวนสัตว์ สวนสนุก สวนน้ำ ศูนย์วัฒนธรรม ศูนย์การแสดงศิลปะสมัยใหม่ แหล่งบันเทิง ศูนย์การค้า ศูนย์การประชุม เป็นต้น

2.2 การบริการการท่องเที่ยว

การบริการการท่องเที่ยว (Tourism Service) หมายถึง การให้บริการเพื่อการท่องเที่ยวที่มีอยู่ในพื้นที่หรือกิจกรรมที่มีผลเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของพื้นที่นั้น ๆ เป็นการให้ความสะดวกระหว่างการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวโดยเฉพาะบริการการท่องเที่ยวที่สำคัญ ได้แก่ บริการขนส่งภายในแหล่งท่องเที่ยว บริการที่พักแรม บริการอาหารและบันเทิง บริการนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ รวมถึงบริการจำหน่ายสินค้าที่ระลึก

อย่างไรก็ดี ความไม่ปลอดภัยอาจเกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวได้ตลอดเวลา ซึ่งภัยต่าง ๆ เหล่านี้ อาจเป็นอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว จึงควรมีมาตรการในการสร้างความปลอดภัยอย่างจริงจัง และเป็นหน้าที่ของทุกคนที่จะต้องให้ความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวซึ่งถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของการบริการการท่องเที่ยว

2.3 การตลาดการท่องเที่ยว

การที่จะมีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวที่นั่น จะต้องมีการตลาดการท่องเที่ยวในการชักนำให้เข้ามาท่องเที่ยว ซึ่งการตลาดการท่องเที่ยว หมายถึง ความพยายามที่จะทำให้ นักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมายเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวของตนและใช้สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวและบริการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวที่นั่น โดยการตลาดการท่องเที่ยวทำได้ 2 วิธี

2.3.1 การให้ข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยว หมายถึง การให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ทางการท่องเที่ยว เช่น ทรัพยากรการท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว และการบริการการท่องเที่ยว เป็นต้น

2.3.2 การโฆษณาและประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว หมายถึง การสื่อข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยวไปยังนักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมายโดยผ่านสื่อต่าง ๆ เช่น โทรทัศน์ วิทยุ นิตยสาร หนังสือพิมพ์ จดหมาย เป็นต้น เพื่อเชิญชวน กระตุ้นให้นักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมายเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวยังแหล่งท่องเที่ยวของตนกล่าวได้ว่า ในการพิจารณาองค์ประกอบภายในระบบการท่องเที่ยว มีองค์ประกอบอีกมากมายที่มีบทบาทและหน้าที่ที่แตกต่างกันและมีความสัมพันธ์ต่อกัน เป็นเหตุเป็นผลซึ่งกันและกัน ซึ่งความแตกต่างของแต่ละรูปแบบการท่องเที่ยวนั้นอยู่ที่ ความแตกต่างในองค์ประกอบย่อยและความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้น นอกจากนี้การท่องเที่ยวยังมีสิ่งแวดล้อมนอกระบบที่เกี่ยวข้องเกี่ยวพันเป็นอุปสรรคหรือ ได้รับผลกระทบจากการท่องเที่ยวอีกหลายประการ เช่น สภาพกายภาพและระบบนิเวศ สิ่งแวดล้อม โครงสร้างพื้นฐานเศรษฐกิจและการลงทุนสังคมและวัฒนธรรม องค์กร และกฎหมาย เป็นต้น

2.4 รูปแบบการท่องเที่ยว

2.4.1 การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์หรือการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ คือ การท่องเที่ยวไปในสถานที่ที่เป็นแหล่งทรัพยากรธรรมชาติสังคมหรือชุมชนตามธรรมชาติ เพื่อชื่นชมและเรียนรู้เกี่ยวกับธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม สังคม ปฏิบัติดำเนินกิจกรรมอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เช่น การเดินป่า การดำน้ำ การศึกษาวิถีชีวิต เป็นต้น

2.4.2 การท่องเที่ยวเชิงเกษตร

การท่องเที่ยวเชิงเกษตร คือ การเดินทางท่องเที่ยวไปยังพื้นที่ชุมชนเกษตรกรรม สวนเกษตร วนเกษตร สวนสมุนไพร ฟาร์มปศุสัตว์และสัตว์เลี้ยง แหล่งเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำต่างๆ สถานที่ราชการ ตลอดจนสถาบันการศึกษาที่มีงานวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตทางการเกษตรที่ทันสมัย ฯลฯ เพื่อชื่นชมความสวยงาม ความสำเร็จและเพลิดเพลินในกิจกรรมทางการเกษตรในลักษณะต่าง ๆ ได้ความรู้ ได้ประสบการณ์ใหม่ ๆ บนพื้นฐานความรับผิดชอบ และมีจิตสำนึกต่อการรักษาสภาพแวดล้อมของสถานที่นั้น

2.4.3 การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม คือ การท่องเที่ยวเพื่อชมสิ่งที่แสดงความเป็นวัฒนธรรม เช่น ปราสาท พระราชวัง วัด โบราณสถาน โบราณวัตถุ ประเพณี วิถีการดำเนินชีวิต ศิลปะทุกแขนง และสิ่งต่าง ๆ ที่แสดงถึงความเจริญรุ่งเรืองที่มีการพัฒนาให้เหมาะสมกับ

สภาพแวดล้อม การดำเนินชีวิตของบุคคลในแต่ละยุคสมัย นักท่องเที่ยวจะได้รับทราบประวัติความเป็นมา ความเชื่อ มุมมองความคิด ความศรัทธา ความนิยมของบุคคลในอดีตที่ถ่ายทอดมาถึงคนรุ่นปัจจุบันผ่านสิ่งเหล่านี้

ประเทศไทยมีแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมากมาย การท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ที่กำลังเป็นที่นิยม คือ “โฮมสเตย์” นักท่องเที่ยวจะได้เข้าไปพักอาศัยกับชาวบ้านในชุมชน และดำเนินชีวิตเช่นเดียวกับชาวบ้าน

2.4.4 การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพในประเทศไทยมี 2 ประเภท ได้แก่

2.4.4.1 การท่องเที่ยวเชิงบำบัดรักษาสุขภาพ (Health Healing) เป็น การท่องเที่ยวที่ผนวกโปรแกรมการทำกิจกรรมบำบัดหรือฟื้นฟูโรค

2.4.4.2 การท่องเที่ยวเชิงส่งเสริมสุขภาพ (Health Promotion) เป็น การท่องเที่ยวไปในแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ และพักใน โรงแรมหรือรีสอร์ท หรือศูนย์สุขภาพ ร่วมทำกิจกรรมส่งเสริมสุขภาพที่สถานทีนั้น ๆ จัดขึ้น เช่น การนวดแผนไทย บริการอาบน้ำแร่ เป็นต้น กล่าวโดยสรุป การท่องเที่ยวมีหลายรูปแบบ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ของนักท่องเที่ยวที่จะเลือกหรือมีเหตุจูงใจที่จะไปท่องเที่ยว

2.5 หลักการดำเนินการด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว ในการดำเนินการด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว หลักการดำเนินการที่สำคัญมี 5 ประการดังนี้

2.5.1 เร่งพัฒนา บุรณะ ฟื้นฟูมรดก และสินทรัพย์ทางวัฒนธรรม ทั้งในเขตเมืองและนอกเมืองเพื่อให้เกิดการท่องเที่ยวใหม่ สร้างแหล่งจับจ่ายซื้อสินค้าของนักท่องเที่ยว โดยส่งเสริมบทบาทเอกชนร่วมกับชุมชนในการรักษาแหล่งท่องเที่ยวและวิถีชีวิตให้อยู่ในสภาพเดิมอย่างต่อเนื่อง

2.5.2 เพิ่มความหลากหลายของการท่องเที่ยวรูปแบบต่าง ๆ ทั้งการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์การท่องเที่ยวเพื่อสุขภาพ รวมทั้งการท่องเที่ยวเชิงเกษตรกรรม โดยส่งเสริมการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่และให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวมากขึ้น ทั้งในรูปแบบการจัดสหกรณ์การท่องเที่ยวและการพัฒนาพื้นที่ชุมชนเป็นแหล่งท่องเที่ยว

2.5.3 เพิ่มมาตรการอำนวยความสะดวก สร้างความปลอดภัย และป้องกันการเอาเปรียบนักท่องเที่ยว รวมทั้งเร่งรัดการแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนของนักท่องเที่ยวอย่างจริงจัง

2.5.4 เร่งฟื้นฟูความร่วมมือกับท้องถิ่นอื่น ๆ โดยรอบ ทั้งทางด้านการตลาด การลงทุนและการขจัดอุปสรรคในการท่องเที่ยว

2.5.5 บริหารการท่องเที่ยวโดยใช้กลยุทธ์การตลาดเชิงรุก โดยสร้างกิจกรรมการท่องเที่ยวเชื่อมโยงกับธุรกิจชุมชน ตลอดจนพัฒนาคุณภาพการบริการการท่องเที่ยว รวมทั้งการโฆษณาประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวของท้องถิ่นในรูปแบบที่หลากหลาย

2.6 การมีส่วนร่วมของชุมชนในการส่งเสริมการท่องเที่ยว

การพัฒนาการท่องเที่ยวก่อให้เกิดผลประโยชน์ต่อชุมชนทั้งทางด้านเศรษฐกิจและสังคมคือ เกิดการสร้างงาน พัฒนาอาชีพที่เกี่ยวข้อง มีแหล่งรายได้ใหม่ ระบบสาธารณสุขปลอดภัย การพัฒนาหรือปรับปรุงเนื่องจากระบบการท่องเที่ยว และมีความก้าวหน้าทางสาธารณสุข ปลอดภัยจากโรคภัย แต่ในขณะเดียวกันชุมชนจะได้รับผลกระทบด้านลบด้วย เช่น ชุมชนที่เติบโตเร็วเกินไป โครงสร้างของชุมชนอาจเปลี่ยนแปลงไป วัฒนธรรมเดิมและวิถีชีวิตของชุมชนถูกกลืนไปกับอิทธิพลของวัฒนธรรมจากภายนอก ที่ผ่านมาชุมชนแทบไม่ได้รับประโยชน์ที่แท้จริงจากการท่องเที่ยว เนื่องจากผู้มีโอกาสมากกว่าได้แสวงหาผลประโยชน์จากชุมชนและทรัพยากร โดยให้ประโยชน์ต่อชุมชนเพียงเล็กน้อยและสร้างผลกระทบทางลบไว้มาก การลดผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อชุมชน การสร้างโอกาสและประโยชน์ที่แท้จริงแก่ชุมชนและท้องถิ่นจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อชุมชนมีโอกาสในการเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนาการท่องเที่ยวเท่านั้น ดังนั้นการมีส่วนร่วมของชุมชนจึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดองค์ประกอบหนึ่งของการท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

การเข้ามามีส่วนร่วมของชุมชนโดยให้ชุมชนมีส่วนสำคัญในการกำกับดูแล ควบคุมการท่องเที่ยวให้มากขึ้น และสามารถดำเนินชีวิตได้อย่างมีศักดิ์ศรี เนื่องจากเป็นเจ้าของท้องถิ่นเกิดความรักและห่วงหาพันธุการท่องเที่ยวทั้งธรรมชาติ ศิลปวัฒนธรรม ช่วยกันดูแลความสะอาดเรียบร้อย ความร่มรื่นของท้องถิ่น รวมทั้งมีส่วนร่วมในการดูแลความสงบเรียบร้อย ความปลอดภัย และชุมชนสามารถให้บริการและให้ข้อมูลด้านความเป็นอยู่และวัฒนธรรมกับนักท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี ดังนั้นจะต้องส่งเสริมให้ชุมชนตระหนักถึงความสำคัญของทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม มีกิจกรรมในการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติ โดยก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด

การเข้ามามีส่วนร่วมของชุมชนควรต้องมีส่วนร่วมตลอดกระบวนการ เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อท้องถิ่น คือ กระจายรายได้ ยกระดับคุณภาพชีวิต ได้รับผลตอบแทนมาบำรุงรักษาแหล่งท่องเที่ยว และสามารถควบคุมการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างมีคุณภาพมีการรักษาระบบนิเวศที่ยั่งยืน สังคมมีการพัฒนาอย่างเหมาะสม มีการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นด้วยการพัฒนาของท้องถิ่นเอง

ดังนั้น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงควรมีแนวทางในการเปิดโอกาสให้ชุมชนกลุ่มผู้นำชุมชน และองค์กรต่าง ๆ มีส่วนร่วมตั้งแต่เริ่มต้นจนกระทั่งจบกระบวนการในการบริหาร

จัดการการท่องเที่ยว โดยมีส่วนร่วมดังนี้

2.6.1 สำรวจศักยภาพของชุมชน

2.6.2 เตรียมความพร้อมของชุมชน

2.6.2.1 จัดเวทีพบปะพูดคุยและประชุมผู้มีส่วนเกี่ยวข้องและผู้สนใจ วิเคราะห์
ผลดีผลเสียของการจัดการท่องเที่ยวต่อท้องถิ่นและชุมชน

2.6.2.2 ให้ความรู้แก่ชุมชนถึงกระบวนการจัดการการท่องเที่ยวที่อนุรักษ์
ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมโดยการจัดอบรม ประชุมเชิงปฏิบัติการและศึกษาดูงาน

2.6.2.3 จัดกิจกรรม สนับสนุน และส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

2.6.2.4 สร้างความเข้มแข็งในการทำงานร่วมกันซึ่งดำเนินการได้ในลักษณะ

ต่าง ๆ คือ

2.6.2.4.1 ใช้สื่อต่าง ๆ ช่วยในการเสนอข้อมูลข่าวสารระหว่างกัน

2.6.2.4.2 ใช้กระบวนการกิจกรรมกลุ่ม

2.6.2.4.3 จัดอาสาสมัคร

2.6.2.4.4 ปลุกฝังเยาวชนให้มีส่วนร่วมในการพิทักษ์ทรัพยากรแหล่ง

ท่องเที่ยว

2.6.2.5 กำหนดเป้าหมาย วางแผนการทำงานและกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกัน

2.6.2.6 จัดรูปแบบองค์กร กำหนดบทบาทหน้าที่ ความรับผิดชอบและ
การจัดสรรผลประโยชน์

2.6.3 สำรวจข้อมูล ทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยว กำหนดพื้นที่และกลุ่มเป้าหมาย

2.6.4 ประชาสัมพันธ์ จัดหานักท่องเที่ยวและวางแผนการตลาด

2.6.5 พัฒนามัคคุเทศก์ ผู้ประสานงานและบุคลากร

2.6.6 เตรียมความพร้อม และปฏิบัติการ โครงการนำร่อง

2.6.7 สรุปและประเมินผลหลังเสร็จสิ้นกิจกรรมนำร่อง

2.6.8 พัฒนาปรับปรุงกระบวนการ โดยการวิเคราะห์กระบวนการในการจัดการ
ท่องเที่ยวและองค์ประกอบต่าง ๆ

2.6.9 เสริมสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างองค์กรปกครองท้องถิ่นกับ
หน่วยงานภายนอก

มาตรฐานและตัวชี้วัดด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น,
ออนไลน์, 2549)

มาตรฐานและตัวชี้วัดด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวกำหนดไว้เพื่อเป็นแนวทางใน

การดำเนินงานด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยกำหนดมาตรฐานออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่

1. มาตรฐานด้านแหล่งหรือกิจกรรมท่องเที่ยว ประกอบด้วย
 - 1.1 สนับสนุนหรือจัดให้มีเส้นทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว
 - 1.2 สนับสนุนหรือจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว
 - 1.3 สนับสนุนหรือจัดให้มีระบบดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว
2. มาตรฐานด้านการบริการการท่องเที่ยว ประกอบด้วย
 - 2.1 สนับสนุนหรือจัดให้มีบริการด้านความปลอดภัย
 - 2.2 สนับสนุนหรือจัดให้มีบริการภัตตาคารและร้านอาหาร
 - 2.3 สนับสนุนหรือจัดให้มีบริการสินค้าและของที่ระลึก
 - 2.4 สนับสนุนหรือจัดให้มีบริการที่พักค้างแรมสำหรับนักท่องเที่ยว
 - 2.5 สนับสนุนหรือจัดให้มีบริการนำเที่ยวและมัคคุเทศก์
 - 2.6 สนับสนุนหรือจัดให้มีบริการด้านบันเทิง และนันทนาการ
 - 2.7 สนับสนุนหรือจัดให้มีบริการด้านสารสนเทศ
 - 2.8 สนับสนุนหรือจัดให้มีบริการด้านขนส่ง
3. มาตรฐานด้านการตลาดท่องเที่ยว ประกอบด้วย
 - 2.1 สนับสนุนหรือจัดให้มีการกำหนดแผนการตลาดท่องเที่ยว
 - 2.2 สนับสนุนหรือจัดให้มีการสร้างเส้นทางหรือกิจกรรมท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยว
 - 2.3 สนับสนุนหรือจัดให้มีการโฆษณาไปยังกลุ่มนักท่องเที่ยว

โดยมาตรฐานในแต่ละด้าน ได้กำหนดตัวชี้วัดเพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงานโดยตัวชี้วัดมี 2 ระดับ ได้แก่

ตัวชี้วัดขั้นพื้นฐาน หมายถึง ตัวชี้วัดที่มีความสำคัญและเป็นภารกิจที่ตอบสนองความจำเป็นพื้นฐานในการส่งเสริมการท่องเที่ยว เพื่อกำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องดำเนินการ

ตัวชี้วัดขั้นพัฒนา หมายถึง ตัวชี้วัดที่มีความสำคัญและเป็นภารกิจที่มีการพัฒนายกระดับการส่งเสริมการท่องเที่ยวให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น หรือก้าวหน้ามากกว่ามาตรฐานตัวชี้วัดขั้นพื้นฐาน และกำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อาจจะทำหรือเลือกทำตามศักยภาพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น ๆ เช่น ความพร้อมทางด้านงบประมาณ บุคลากร ฯลฯ

การสนับสนุนหรือจัดให้มี หมายถึง ในแต่ละมาตรฐานตัวชี้วัด องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถสนับสนุนให้ผู้เกี่ยวข้องเป็นผู้ดำเนินการ ตลอดจนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

อาจกำหนดมาตรฐานที่จะสนับสนุนภารกิจนั้น ๆ เช่น ป้ายบอกทางที่ได้มาตรฐานและการประชาสัมพันธ์ผ่านเว็บไซต์ของการท่องเที่ยวซึ่งรายละเอียดของมาตรฐานและตัวชี้วัดแสดงไว้ในตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 มาตรฐานและตัวชี้วัดด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว

มาตรฐานและตัวชี้วัด	ระดับของตัวชี้วัด		คำอธิบายตัวชี้วัด
	ขั้นพื้นฐาน	ขั้นพัฒนา	
1. มาตรฐานด้านแหล่งหรือกิจกรรมท่องเที่ยว			
1) สนับสนุนหรือจัดให้มีเส้นทางเข้าถึงแหล่ง			
(1) สนับสนุนหรือจัดให้มีเส้นทางเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยว	✗		มีเส้นทางที่นักท่องเที่ยวสามารถใช้เดินทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวได้ เช่น ทางเดินเท้า ทางจักรยาน ถนน ทางเรือ ทางช้าง ทางม้า เป็นต้น
(2) สนับสนุนหรือจัดให้มีป้ายบอกทางหรือแนะนำแหล่งท่องเที่ยว	✗		มีป้ายที่ติดตั้งในตำแหน่งที่เห็นเด่นชัด และนักท่องเที่ยวสามารถมองเห็นได้ง่าย และป้ายดังกล่าวต้องมีเนื้อหาถูกต้อง ชัดเจน และมีจำนวนเพียงพอ
(3) สนับสนุนหรือจัดให้มีป้ายบอกทางหรือแนะนำแหล่งท่องเที่ยวตามมาตรฐานสากล		✗	มีป้ายที่ติดตั้งในลักษณะเดียวกับข้อ 2) โดยมีขนาด รูปแบบและการติดตั้งตามมาตรฐานสากล ซึ่งสามารถขอรายละเอียดได้จากสำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยในพื้นที่ หรือกรมททท
2) สนับสนุนหรือจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว			
(1) สนับสนุนหรือจัดให้มีห้องน้ำสาธารณะอย่างเพียงพอ	✗		มีห้องน้ำสาธารณะที่สะอาดและมีปริมาณเพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว

ตารางที่ 1 (ต่อ)

มาตรฐานและตัวชี้วัด	ระดับของตัวชี้วัด		คำอธิบายตัวชี้วัด
	ขั้นพื้นฐาน	ขั้นพัฒนา	
(2) สนับสนุนหรือจัดให้มี ถังขยะเพียงพอ	✗		มีถังใส่ขยะเพื่อรองรับขยะจาก นักท่องเที่ยว ซึ่งอาจเป็นถังขยะที่ ออกแบบให้สอดคล้องกับ สภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว นั้น ๆ มีคุณภาพดี ไม่แตกร้าว รั่ว หรือเป็นอันตรายต่อนักท่องเที่ยว และมีปริมาณเพียงพอ
(3) สนับสนุนหรือจัดให้มี ที่พักผ่อนสำหรับนักท่องเที่ยว	✗		มีที่พักผ่อนสำหรับนักท่องเที่ยว เช่น ศาลา หรือซุ้มพักคอย และจัดให้มีม้านั่ง โต๊ะ เก้าอี้ด้วย
(4) สนับสนุนหรือจัดให้มี ระบบไฟฟ้าแสงสว่างในจุด ต่าง ๆ อย่างเหมาะสมตามสภาพ พื้นที่	✗		มีไฟฟ้าแสงสว่างในจุดต่าง ๆ อย่างเหมาะสมตามสภาพพื้นที่ เพื่อ ส่องสว่างในเวลากลางคืน โดยเน้น ให้มีในจุดที่สำคัญที่เป็นจุดเด่น ของแหล่ง และจุดเสี่ยงที่อาจจะ ก่อให้เกิดอันตรายแก่นักท่องเที่ยว
(5) สนับสนุนหรือจัดให้มี ห้องน้ำสาธารณะที่ถูกละลักษณะ อย่างเพียงพอ		✗	มีห้องน้ำสำหรับนักท่องเที่ยว เช่นเดียวกับข้อ 1) และมีการให้ การบริการเพิ่มเติมเพื่อสุขลักษณะด้าน อื่น ๆ เช่น มีบริการกระดาษชำระ สบู่ล้างมือ ผ้าเช็ดเท้า มีการระบาย อากาศในบริเวณห้องน้ำ ฯลฯ
(6) สนับสนุนหรือจัดให้มี ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว และ/ หรือสนับสนุนให้มีสำนักงาน ที่ทำการของแหล่งท่องเที่ยว		✗	มีศูนย์บริการนักท่องเที่ยว เพื่อเป็น สถานที่ให้ข้อมูลทางการท่องเที่ยว ภายในแหล่งนั้น ๆ และ/ หรือ สนับสนุนให้มีสำนักงานที่ทำการของ แหล่งท่องเที่ยว เพื่อใช้เป็น

ตารางที่ 1 (ต่อ)

มาตรฐานและตัวชี้วัด	ระดับของตัวชี้วัด		คำอธิบายตัวชี้วัด
	ขั้นพื้นฐาน	ขั้นพัฒนา	
			ที่ทำการสำหรับเจ้าหน้าที่ที่ดูแล แหล่งท่องเที่ยว และเป็นสถานที่ สำหรับทำกิจกรรมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ แหล่งท่องเที่ยว
(7) สนับสนุนหรือจัดให้มี ที่ขายบัตรเข้าชมแหล่งท่องเที่ยว		✘	มีที่ขายบัตรเข้าชมแหล่งท่องเที่ยว เพื่อเป็นช่องทางสำหรับสร้างรายได้ให้ เกิดขึ้นภายในแหล่ง ซึ่งที่ขายบัตรเข้าชม แหล่งท่องเที่ยวอาจจะสร้างขึ้นต่างหาก เพื่อให้สะดวก คล่องตัว หรืออาจจะ รวมอยู่ในศูนย์บริการนักท่องเที่ยวก็ได้
(8) สนับสนุนหรือจัดให้มี ป้ายแสดงข้อมูลเฉพาะของ แหล่งท่องเที่ยว		✘	มีป้ายแสดงข้อมูลเฉพาะของ แหล่งท่องเที่ยวเพื่อให้ข้อมูลกับ นักท่องเที่ยวก่อนที่จะเดินทางเข้าไปใน แหล่งท่องเที่ยว โดยรายละเอียดของป้าย ควรแสดงถึงความเป็นมาของแหล่ง ท่องเที่ยว รายละเอียดภายในแหล่ง แผนที่แสดงจุดต่าง ๆ เบอร์โทรศัพท์ ติดต่อ เป็นต้น
(9) สนับสนุนหรือจัดให้มี ลานทำกิจกรรม		✘	มีลานทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับ แหล่งท่องเที่ยว เพื่อชมการแสดง หรือสาธิตกิจกรรมด้าน ศิลปวัฒนธรรม และกิจกรรมอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องตามสภาพของแหล่ง

ตารางที่ 1 (ต่อ)

มาตรฐานและตัวชี้วัด	ระดับของตัวชี้วัด		คำอธิบายตัวชี้วัด
	ขั้นพื้นฐาน	ขั้นพัฒนา	
(10) สนับสนุนหรือจัดให้มีการปรับภูมิทัศน์ภายในสถานที่ท่องเที่ยว		✗	มีการปรับสภาพแวดล้อมภายในสถานที่ท่องเที่ยวให้มีความสวยงามเหมาะสม โดยยังคงสภาพเดิมของแหล่งไว้มากที่สุด เหมาะแก่การเป็นแหล่งท่องเที่ยวของท้องถิ่น โดยอาจขอคำแนะนำจากศูนย์การท่องเที่ยว กีฬา และนันทนาการประจำจังหวัด
(11) สนับสนุนหรือจัดให้มีการจัดชมทางเข้าที่สวยงามเหมาะสม		✗	มีการจัดตกแต่งทางเข้าให้มีความสวยงาม สอดคล้องกับสภาพของแหล่งท่องเที่ยว เหมาะแก่การเป็นจุดถ่ายภาพของนักท่องเที่ยว โดยอาจขอคำแนะนำได้จากศูนย์การท่องเที่ยว กีฬา และนันทนาการประจำจังหวัด
3) สนับสนุนหรือจัดให้มีระบบการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว			
(1) สนับสนุนหรือจัดให้มีผู้รับผิดชอบในการจัดเก็บขยะและสิ่งปฏิกูลต่าง ๆ	✗		มีผู้รับผิดชอบดูแลรักษาความสะอาดในบริเวณแหล่งท่องเที่ยวของชุมชนให้มีความสะอาดอย่างสม่ำเสมอรวมทั้งการจัดหาภาชนะรองรับขยะที่เหมาะสมและเพียงพอ
(2) สนับสนุนหรือจัดให้มีเจ้าหน้าที่รับผิดชอบในการดูแลรักษามิให้แหล่งท่องเที่ยวเสื่อมโทรม		✗	มีเจ้าหน้าที่รับผิดชอบในการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว ให้คงสภาพความงามตามธรรมชาติ หรือมีคุณค่าทางศิลปวัฒนธรรมเช่นเดิม

ตารางที่ 1 (ต่อ)

มาตรฐานและตัวชี้วัด	ระดับของตัวชี้วัด		คำอธิบายตัวชี้วัด
	ขั้นพื้นฐาน	ขั้นพัฒนา	
(3) สนับสนุนหรือจัดให้มีการส่งเสริมให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการรับผิดชอบดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยวของชุมชน		✗	มีการส่งเสริมให้ชุมชนเข้ามามีส่วนดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยวของชุมชนเพื่อเสริมสร้างจิตสำนึกที่ดีต่อการอนุรักษ์และการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว
1.2 มาตรฐานด้านการบริการการท่องเที่ยว			
1) สนับสนุนหรือจัดให้มีการด้านความปลอดภัย			
(1) สนับสนุนหรือจัดให้มีการจัดเจ้าหน้าที่เพื่อดูแลด้านความปลอดภัยให้แก่นักท่องเที่ยว ตลอดจนความพร้อมด้านการปฐมพยาบาลเบื้องต้นแก่นักท่องเที่ยว	✗		มีเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบดูแลความปลอดภัยรวมทั้งปฐมพยาบาลเบื้องต้นแก่นักท่องเที่ยวเมื่อเกิดอุบัติเหตุขึ้นซึ่งเจ้าหน้าที่ดังกล่าวควรมีความรู้หรือได้รับการฝึกอบรมความรู้เรื่องการปฐมพยาบาลและการให้ความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
(2) สนับสนุนหรือจัดให้มีการเตรียมเครื่องมือสื่อสารให้กับเจ้าหน้าที่ เมื่อเกิดเหตุร้ายหรือกรณีนักท่องเที่ยวเจ็บป่วย	✗		มีเครื่องมือสื่อสาร เช่น โทรศัพท์ วิทยุสื่อสาร เพื่อให้เจ้าหน้าที่ดูแลแหล่งสื่อสารกับเจ้าหน้าที่ภายนอกที่เกี่ยวข้องในกรณีที่ เกิดเหตุร้ายต่อนักท่องเที่ยว และเพื่อให้นักท่องเที่ยวสื่อสารกับเจ้าหน้าที่ในแหล่งท่องเที่ยวเมื่อมีข้อซักถามหรือเกิดเหตุร้าย
(3) สนับสนุนหรือจัดให้มีการจัดทำป้ายประกาศเตือนจุดที่อาจเกิดอันตราย	✗		มีป้ายเตือนจุดอันตรายให้เห็นชัดเจนโดยใช้ภาษาไทยและภาษาต่างประเทศที่นักท่องเที่ยวเข้าใจได้ เช่น ระวังทางลื่น ระวังรถ ระวังกลุ่มมิจฉาชีพ เป็นต้น

ตารางที่ 1 (ต่อ)

มาตรฐานและตัวชี้วัด	ระดับของตัวชี้วัด		คำอธิบายตัวชี้วัด
	ขั้นพื้นฐาน	ขั้นพัฒนา	
(4) สนับสนุนหรือจัดให้มีการจัดทำรั้วหรืออุปกรณ์ป้องกันอันตราย	✗		มีราวรั้วกันตกจากที่สูง กำแพงป้องกันดินถล่ม รั้วกันสัตว์ร้าย ห่วงชูชีพ เสื้อชูชีพ น้ำยาดับเพลิง เป็นต้นโดยจัดทำให้เหมาะสมตามสภาพของแหล่งท่องเที่ยว
(5) สนับสนุนหรือจัดให้มีการเตรียมอุปกรณ์สัญญาณเตือนภัย		✗	มีระบบสัญญาณเตือนภัยติดตั้งในแหล่งท่องเที่ยว เพื่อเตือนนักท่องเที่ยวถึงภัยอันตรายที่กำลังจะเกิด หรืออาจจะเกิดขึ้น เช่น สัญญาณเตือนภัยแผ่นดินไหว คลื่นสึนามิ สัญญาณเตือนเหตุไฟไหม้ สัญญาณเตือนน้ำป่าไหลหลาก เป็นต้น
2) สนับสนุนหรือจัดให้มีบริการภัตตาคารและร้านอาหาร			
(1) สนับสนุนหรือจัดให้มีร้านอาหารที่จำหน่ายอาหารให้แก่นักท่องเที่ยวอย่างเพียงพอ	✗		มีร้านอาหารที่สะอาดปลอดภัยถูกสุขลักษณะให้แก่นักท่องเที่ยวอย่างเพียงพอ
(2) สนับสนุนหรือจัดให้มีภัตตาคารหรือร้านอาหารที่สะอาดและปลอดภัยจำหน่ายอาหารให้แก่นักท่องเที่ยว หรือได้รับการรับรองมาตรฐานจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง		✗	มีร้านอาหารที่สะอาดปลอดภัยให้แก่นักท่องเที่ยว ซึ่งร้านอาหารดังกล่าว ได้รับการรับรองมาตรฐานจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะเป็นการเพิ่มความมั่นใจแก่นักท่องเที่ยว (สำหรับ โครงการสุขาภิบาลอาหาร ส่งเสริมการท่องเที่ยว สนับสนุนเศรษฐกิจไทย (Clean Food Good Taste)

ตารางที่ 1 (ต่อ)

มาตรฐานและตัวชี้วัด	ระดับของตัวชี้วัด		คำอธิบายตัวชี้วัด
	ขั้นพื้นฐาน	ขั้นพัฒนา	
3) สนับสนุนหรือจัดให้มีบริการสินค้าและของที่ระลึก			
(1) สนับสนุนหรือจัดให้มีสินค้าและของที่ระลึกบริการนักท่องเที่ยว	✗		มีสินค้าของที่ระลึกจำหน่ายแก่นักท่องเที่ยว เพื่อให้นักท่องเที่ยวสามารถซื้อหากลับไปเป็นของที่ระลึกได้ และเป็นการสร้างรายได้ภายในแหล่งท่องเที่ยวด้วย
4) สนับสนุนหรือจัดให้มีบริการที่พักค้างแรมสำหรับนักท่องเที่ยว			
(1) สนับสนุนหรือจัดให้มีการจัดบริการที่พักที่สะอาด ปลอดภัย เช่น โรงแรม โฮมสเตย์ เกสเฮาส์ วัด เป็นต้น	✗		มีการจัดบริการที่พักที่สะอาด ปลอดภัย เช่น โรงแรม โฮมสเตย์ เกสเฮาส์ วัด เป็นต้น
(2) สนับสนุนหรือจัดให้มีการจัดบริการที่พัก เช่น โรงแรม โฮมสเตย์ เกสเฮาส์ เป็นต้น โดยที่พักรต้องมีมาตรฐานเป็นที่ยอมรับได้ เช่น มาตรฐานโรงแรมของสมาคมโรงแรมไทย มาตรฐานโฮมสเตย์ของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เป็นต้น หรือมีการให้ข้อมูล/ประสานงานที่พักรที่บริเวณใกล้เคียง		✗	มีการจัดบริการที่พักที่สะอาด ปลอดภัย โดยที่พักรดังกล่าวได้รับการรับรองมาตรฐาน เช่น มาตรฐานโรงแรม มาตรฐานโฮมสเตย์ ซึ่งจะเป็นการเพิ่มความมั่นใจแก่นักท่องเที่ยวหรือกรณีที่พักรในแหล่งท่องเที่ยวเต็มสามารถให้ข้อมูลที่พักรที่ใกล้เคียงได้
5) สนับสนุนหรือจัดให้มีบริการนำเที่ยวและมัคคุเทศก์			

ตารางที่ 1 (ต่อ)

มาตรฐานและตัวชี้วัด	ระดับของตัวชี้วัด		คำอธิบายตัวชี้วัด
	ขั้นพื้นฐาน	ขั้นพัฒนา	
(1) สนับสนุนหรือจัดให้มี ยุวมัคคุเทศก์หรืออาสาสมัครนำ เที่ยว คอยให้บริการนำ นักท่องเที่ยวที่เข้าชมในท้องถิ่น		✗	มีนักเรียน นักศึกษาที่มีความรู้ในเรื่อง ของแหล่งท่องเที่ยวหรือเจ้าอาวาส หรือพระสงฆ์ที่มีความรู้เกี่ยวกับวัดที่เป็น แหล่งท่องเที่ยว หรือเจ้าหน้าที่ป่าไม้หรือ อุทยานแห่งชาติ เป็นผู้นำเยี่ยมชม
(2) สนับสนุนหรือจัดให้มี มัคคุเทศก์ท้องถิ่นที่ผ่านการ ฝึกอบรม คอยให้บริการนำ นักท่องเที่ยวที่เข้าชมในท้องถิ่น		✗	มีมัคคุเทศก์ท้องถิ่นที่ผ่านการฝึกอบรม จากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และ ขึ้นทะเบียนเป็นมัคคุเทศก์ที่ถูกต้องตาม กฎหมาย ทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์นำเที่ยว ในแหล่งนั้น ๆ
6) สนับสนุนหรือจัดให้มีบริการ ด้านบันเทิงและนันทนาการ			
(1) สนับสนุนหรือจัดให้มี กิจกรรมบริการเพื่อการพักผ่อน หย่อนใจหรือนันทนาการ บันเทิง สันทนาการ		✗	มีการแสดง การละเล่นตามประเพณี วัฒนธรรมท้องถิ่นไว้บริการแก่ นักท่องเที่ยว แต่ต้องมีความเหมาะสม และสอดคล้องกับแหล่งท่องเที่ยวนั้นด้วย
7) สนับสนุนหรือจัดให้มีบริการ ด้านสารสนเทศ			
(1) สนับสนุนหรือจัดให้มี เอกสาร แผ่นพับข้อมูลด้านการ ท่องเที่ยวเพื่อบริการแก่ นักท่องเที่ยว	✗		มีระบบการให้ข้อมูลด้านการท่องเที่ยว เช่น เอกสาร แผ่นพับ เพื่อบริการ นักท่องเที่ยว โดยการจัดทำเน้นการ ประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยว
(2) สนับสนุนหรือจัดให้มี บริการติดต่อสื่อสารทางโทรศัพท์ โทรสาร และอินเทอร์เน็ต		✗	มีระบบการติดต่อสื่อสารทางโทรศัพท์ โทรสาร อินเทอร์เน็ต บริการ นักท่องเที่ยว ในกรณีที่นักท่องเที่ยว ต้องการ
8) สนับสนุนหรือจัดให้มีบริการ ด้านการขนส่ง			

ตารางที่ 1 (ต่อ)

มาตรฐานและตัวชี้วัด	ระดับของตัวชี้วัด		คำอธิบายตัวชี้วัด
	ขั้นพื้นฐาน	ขั้นพัฒนา	
(1) สนับสนุนหรือจัดให้มีพาหนะโดยสารสาธารณะเข้าถึงแหล่ง		✗	มีพาหนะไว้บริการนักท่องเที่ยว เช่น รถโดยสาร รถรับจ้าง รถไฟ เรือโดยสาร เป็นต้น
(2) สนับสนุนหรือจัดให้มีพาหนะโดยสารสาธารณะที่มีระบบความปลอดภัยและอุปกรณ์อำนวยความสะดวกเข้าถึงแหล่ง		✗	มีพาหนะให้บริการนักท่องเที่ยวโดยมีความปลอดภัยและมีอุปกรณ์อำนวยความสะดวกตามที่จำเป็น เช่น เสื้อชูชีพ อุปกรณ์ช่วยเหลือผู้พิการ เป็นต้น
(3) สนับสนุนหรือจัดให้มีบุคลากรประจำพาหนะมีความรู้ทักษะที่สามารถสื่อสารกับนักท่องเที่ยวได้ดี		✗	มีเจ้าหน้าที่ประจำพาหนะที่มีความรู้ทักษะ สามารถให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวได้ดี
1.3 มาตรฐานด้านการตลาดการท่องเที่ยว			
1) สนับสนุนหรือจัดให้มีการกำหนดแผนการตลาดท่องเที่ยว			
(1) สนับสนุนหรือจัดให้มีการกำหนดแผนการตลาดท่องเที่ยวระยะสั้น 1 ปี	✗		ระบุวัตถุประสงค์ เป้าหมาย ช่องทางการขาย การสื่อสาร การประชาสัมพันธ์ ใ้ได้อย่างชัดเจน โดยกำหนดเป็นแผนระยะสั้น 1 ปี
(2) สนับสนุนหรือจัดให้มีการกำหนดแผนการตลาดท่องเที่ยวระยะยาว 3 - 5 ปี		✗	ระบุวัตถุประสงค์ เป้าหมาย ช่องทางการขาย การสื่อสาร การประชาสัมพันธ์ ใ้ได้อย่างชัดเจน โดยกำหนดเป็นแผนระยะยาว 3-5ปี
2) สนับสนุนหรือจัดให้มีการสร้างเส้นทางหรือกิจกรรมท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยว			

ตารางที่ 1 (ต่อ)

มาตรฐานและตัวชี้วัด	ระดับของตัวชี้วัด		คำอธิบายตัวชี้วัด
	ขั้นพื้นฐาน	ขั้นพัฒนา	
(1) สนับสนุนหรือจัดให้มีการกำหนดเส้นทางท่องเที่ยวภายในพื้นที่โดยเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจเข้าด้วยกัน	✗		มีการกำหนดเส้นทางท่องเที่ยว โดยการเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจภายในพื้นที่เข้าด้วยกัน หรืออาจกำหนดกิจกรรมทางการท่องเที่ยวโดยใช้จุดเด่นของทรัพยากรการท่องเที่ยวในพื้นที่
(2) สนับสนุนหรือจัดให้มีการเชื่อมโยงเส้นทางท่องเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่อื่น ๆ		✗	มีการกำหนดเส้นทางท่องเที่ยว โดยการเชื่อมโยงกับแหล่งท่องเที่ยวอื่นนอกพื้นที่ที่มีศักยภาพทางการท่องเที่ยวโดยใช้จุดเด่นของทรัพยากรการท่องเที่ยวในและนอกพื้นที่ที่เอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกัน
3) สนับสนุนหรือจัดให้มีการโฆษณาไปยังกลุ่มนักท่องเที่ยว			
(1) สนับสนุนหรือจัดให้มีการจัดทำสื่อสิ่งพิมพ์ในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่น	✗		มีการจัดทำระบบการโฆษณาประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวไปยังกลุ่มเป้าหมาย โดยผ่านสื่อต่างๆ เช่น แผ่นพับ นิตยสาร จุลสาร จดหมายตรง เพื่อประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวให้นักท่องเที่ยวรับรู้รับทราบ
(2) สนับสนุนหรือจัดให้มีการเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวทางวิทยุกระจายเสียง และ/หรือวิทยุโทรทัศน์		✗	มีการจัดทำระบบการโฆษณาประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวไปยังกลุ่มเป้าหมาย โดยผ่านสื่อเสียงตามสาย วิทยุกระจายเสียง วิทยุชุมชน รายการโทรทัศน์ เพื่อประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวให้นักท่องเที่ยวรับรู้รับทราบ

ตารางที่ 1 (ต่อ)

มาตรฐานและตัวชี้วัด	ระดับของตัวชี้วัด		คำอธิบายตัวชี้วัด
	ขั้นพื้นฐาน	ขั้นพัฒนา	
(3) สนับสนุนหรือจัดให้มีการจัดทำเว็บไซต์เพื่อแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่น		✗	มีเว็บไซต์เพื่อแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่น ใช้รูปภาพประกอบคำอธิบายแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ รวมทั้งข้อมูลที่สำคัญ น่าสนใจ และการติดต่อสื่อสารที่นักท่องเที่ยวสามารถทำได้หากสนใจที่จะเดินทางเข้ามาท่องเที่ยว
4) สนับสนุนหรือจัดให้มีการเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการขายกับหน่วยงานภาครัฐและเอกชน		✗	มีการเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการขายกับหน่วยงานภาครัฐและเอกชน เช่นงานไทยเที่ยวไทย เป็นต้น

การส่งเสริมการท่องเที่ยว

1. ความหมายการส่งเสริมการท่องเที่ยว

การส่งเสริมการท่องเที่ยว (Tourism Promotion) หมายถึงกระบวนการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งกระบวนการขายโดยบุคคล (Personal Promotion) และไม่ใช่บุคคล (Non-Personal Selling) เข้าไปติดต่อเพื่อให้เกิดการซื้อขายสินค้าและบริการ โดยวัตถุประสงค์ที่ทำให้สินค้าและบริการเคลื่อนย้ายจากผู้ผลิต ไปยังผู้บริโภค ให้มากที่สุด รวดเร็วที่สุด และมีผลกำไรตามธุรกิจนั้นต้องการ (ศศิกานต์ กุลวานิช, 2551)

2. วัตถุประสงค์ในการส่งเสริมการท่องเที่ยว

2.1 เพื่อแจ้งข้อมูลข่าวสารทางการท่องเที่ยว และให้ความรู้เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยว

2.2 เพื่อเพิ่มปริมาณนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้าในประเทศ โดยเฉพาะในช่วงฤดูการท่องเที่ยว

2.3 เพื่อรักษาหรือเพิ่มส่วนการตลาดการท่องเที่ยว (Tourism Market Share)

2.4 เพื่อเพิ่มพูนการระลึกถึง จดจำ การยอมรับ และความเชื่อถือด้านการท่องเที่ยว

2.5 เพื่อเพิ่มปริมาณนักท่องเที่ยวให้มากขึ้นในอนาคต

2.6 เพื่อเพิ่มความได้เปรียบทางการท่องเที่ยวให้เหนือคู่แข่ง

3. หลักดำเนินการด้านการท่องเที่ยว

ในการดำเนินการส่งเสริมการท่องเที่ยว มีหลักการดำเนินการที่สำคัญ 5 ประการ

(กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น, 2549) ได้แก่

3.1 เร่งพัฒนา บุรณะ พื้นฟูมรดก และทรัพย์สินทางวัฒนธรรม ทั้งในเขตเมืองและนอกเมืองเพื่อให้เกิดการท่องเที่ยวใหม่ สร้างแหล่งจับจ่ายสินค้า ของนักท่องเที่ยวโดยส่งเสริมบทบาทเอกชนร่วมกับชุมชน ในการรักษาแหล่งท่องเที่ยว และวิถีชีวิตให้อยู่ในสภาพเดิมอย่างต่อเนื่อง

3.2 เพิ่มความหลากหลายของการท่องเที่ยวรูปแบบต่าง ๆ ทั้งการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ การท่องเที่ยวเชิงเกษตร การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ โดยการส่งเสริมการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่ และให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยวมากขึ้น ทั้งในรูปสหกรณ์การท่องเที่ยว และการพัฒนาพื้นที่ชุมชนเป็นแหล่งท่องเที่ยว

3.3 เพิ่มมาตรการอำนวยความสะดวก สร้างความปลอดภัย และป้องกันการเอาเปรียบนักท่องเที่ยว รวมทั้งเร่งรัดแก้ไขปัญหาคาความเดือดร้อนของนักท่องเที่ยวอย่างแท้จริง

3.4 เร่งฟื้นฟูความร่วมมือกับท้องถิ่นอื่น ๆ โดยรอบทั้งด้านการตลาด การลงทุนและการจัดอุปสรรคในการท่องเที่ยว

3.5 บริหารการท่องเที่ยวโดยใช้กลยุทธ์การตลาด เชิงรุก โดยสร้างกิจกรรมการท่องเที่ยวเชื่อมโยงกับธุรกิจชุมชน ตลอดจนพัฒนาคุณภาพการบริการการท่องเที่ยว รวมทั้งการโฆษณาประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวในรูปแบบที่หลากหลาย

ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน

ประวัติของแหล่งท่องเที่ยวชายหาดบางแสน

ในยุคแรกหรือยุคบุกเบิกเป็นยุคแห่งการค้นธรรมชาติที่งดงามของชายหาดบางแสนรวมไปถึงอ่างศิลาคงจะเป็นในราวต้นกรุงรัตนโกสินทร์ แต่ที่แน่ชัดคือ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 เนื่องจากพระองค์ท่านเสด็จประพาสที่ชลบุรีบ่อยครั้ง และได้โปรดให้สร้างพระตำหนักขึ้นที่อ่างศิลา และที่เมืองชลบุรี ในระหว่างที่ประทับอยู่ที่ตำหนักอ่างศิลา และจากการที่รัชกาลที่ 5 โปรดเสด็จชลบุรีบ่อย ๆ นี้เอง ทำให้คนทั่วไปรู้จักบางแสน จอมพล ป. พิบูลสงคราม ซึ่งเป็นนายกรัฐมนตรีในสมัยนั้น ได้ให้กำเนิดสถานที่ตากอากาศบางแสนอย่างเป็นทางการ โดยจัดให้มีคณะกรรมการ แล้วสร้างบังกะโลที่พักและโรงแรมขึ้นมีชื่อว่า “โรงแรมแสนสำราญ” ซึ่งจัดในรูปแบบของบริษัท คือ บริษัทแสนสำราญ แต่การดำเนินการขาดทุนเรื่อยมา จนกระทั่งในวันที่ 30 มิถุนายน พ.ศ. 2495 ทางรัฐบาลได้ขึ้นทะเบียน บริเวณสถานตากอากาศแสนสำราญในทะเบียนราชพัสดุ กรมธนารักษ์ กระทรวงการคลัง แล้วยกเลิกบริษัทแสนสำราญนั้นเสีย แล้วให้กระทรวงการคลังดำเนินการแทน จนคณะรัฐมนตรีก็มีมติให้โอนสถานตากอากาศแสนสำราญมาให้

สำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล เป็นผู้ดำเนินการต่อ และเปลี่ยนชื่อเป็นสถานตากอากาศบางแสน ให้กับองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยดำเนินการต่อ บางแสนจึงเป็นแหล่งท่องเที่ยวมาจนถึงปัจจุบัน

แผนพัฒนาเทศบาลเมืองแสนสุข (เทศบาลเมืองแสนสุข, 2554 ข)

เนื่องเพราะการจัดทำแผนพัฒนาประจำปี ส่วนใหญ่เป็นการนำแผนงานและโครงการในแผนสาขาระยะปานกลางมาเป็นปัจจัยในการจัดทำ ซึ่งในปีที่ 3 ของการจัดทำแผนพัฒนาระยะปานกลางเสร็จ สถานการณ์แวดล้อมหรือปัจจัยต่าง ๆ มักจะไม่มีเปลี่ยนแปลงมากนักจึงได้นำเอาความต้องการนโยบายและศักยภาพที่ได้สรุปไว้แล้วมากำหนดเป็นประเด็นหลักของการพัฒนาประจำปีนี้ เช่นเดียวกับปีที่ผ่านมาสำหรับประเด็นหลักนโยบายได้ปรับปรุงให้ทันสมัยและเป็นปัจจุบันมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะประเด็นหลักเรื่องปัญหาได้นำมาวิเคราะห์สรุปและรวบรวมใหม่ เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงในปัจจุบัน

นโยบายคณะเทศมนตรีเมืองแสนสุข

1. พัฒนาและปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการสาธารณสุขการต่าง ๆ เช่น การก่อสร้างปรับปรุงถนน ท่อระบายน้ำ การติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะ และการส่งเสริมการใช้ประโยชน์ของที่ดินให้เกิดประโยชน์เหมาะสมยิ่งขึ้น
2. เสริมสร้างการรักษาความสะอาด ความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง การรักษาภาวะแวดล้อมในด้านการกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล และการบำบัดน้ำเสียให้ได้มาตรฐาน
3. พัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนด้านส่งเสริมความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการสาธารณสุขมูลฐานและสุขภาพอนามัยให้แก่ประชาชน ดำเนินการปรับปรุงพัฒนาชุมชนด้านต่าง ๆ ให้มีความเจริญก้าวหน้าและให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นให้มากยิ่งขึ้น
4. ส่งเสริมและพัฒนาอาชีพให้แก่ประชาชน สนับสนุนการจำหน่ายสินค้าพื้นเมือง และส่งเสริมการท่องเที่ยว ภายในเขตเทศบาล
5. เสริมสร้างความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้แก่ประชาชนและนักท่องเที่ยว
6. ให้บริการประชาชนด้วยความสะดวก รวดเร็ว ถูกต้องและเป็นธรรมรวมทั้งเสริมสร้างและพัฒนาบุคลากรของเทศบาลให้มีความรู้ ความสามารถในการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ
7. พัฒนาและปรับปรุงรายได้ของเทศบาล โดยการจัดเก็บภาษีอากรให้ทั่วถึง ครบถ้วน ถูกต้องและเป็นธรรมแก่ประชาชน
8. ส่งเสริมการศึกษาแก่ประชาชนทั่วไป ให้การสนับสนุนการกีฬา กิจกรรมนันทนาการ การจัดหาสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ และออกกกำลังกายเพื่อส่งเสริมสร้างสุขภาพอนามัยของ

ประชาชน

9. อนุรักษ์ฟื้นฟูและส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมประเพณีของท้องถิ่น ให้คงอยู่และเป็นที่ยึดมั่น แพร่หลายสืบไป

ศักยภาพของเทศบาล

หมายถึง ลักษณะของเมืองซึ่งมีคุณค่าหรือความได้เปรียบและเป็นปัจจัยที่ส่งเสริม การพัฒนา สำหรับเทศบาลตำบลแสนสุข คือ การเป็นเมืองท่องเที่ยว สิ่งที่ยังบอกหรือเป็นตัวแทน ของศักยภาพของเมืองท่องเที่ยว คือ

1. สภาพแวดล้อมของเมืองเหมาะสมต่อการท่องเที่ยว ได้แก่ น้ำทะเล หาดทราย ทิวมะพร้าวเป็นแนวยาวตลอดชายหาดบางแสน สภาพธรรมชาติอันสวยงาม และเงียบสงบ น่าพักผ่อนบริเวณแหลมแท่นเนินเขาเล็ก ๆ ซึ่งมีสภาพเป็นธรรมชาติและใช้เป็นจุดชมวิวของ เมืองริมหาดเลบนเขาสามมุก
2. ศูนย์จำหน่ายสินค้าพื้นเมืองซึ่งขึ้นชื่อ ได้แก่ ข้าวหลาม ห่อหมก หอยจู้ ของทะเลแห้ง กุ้งก้ามกราม เห็ดก้ามปู และของที่ระลึกอื่น ๆ

วัตถุประสงค์ของแผนพัฒนาเทศบาลเมืองแสนสุข

1. เพื่อปรับปรุงระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ ในเขตเมืองให้ได้มาตรฐาน
2. เพื่อปรับปรุงสภาพแวดล้อมในเขตเมือง ให้เหมาะสมกับการเป็นเมืองท่องเที่ยว โดย สอดคล้องกับธรรมชาติ
3. เพื่อส่งเสริมให้เกิดการกระจายรายได้ไปสู่ประชาชนในท้องถิ่น
4. เพื่อเสริมสร้างความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินของประชาชนและนักท่องเที่ยว
5. เพื่อเสริมการศึกษา เสริมสร้างและพัฒนาคุณภาพของประชาชนและเยาวชน
6. เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองตามขั้นตอนที่เหมาะสม
7. เพื่ออนุรักษ์และส่งเสริมประเพณีท้องถิ่น
8. เพื่อส่งเสริมให้มีการบริการสาธารณสุข และการอนามัยแก่ประชาชน โดยทั่วถึง
9. เพื่อควบคุมและส่งเสริมการอนามัยของกิจการร้านค้าและภัตตาคาร
10. เพื่อปรับปรุงโครงสร้างการบริหารงานของเทศบาล ให้สามารถบริการประชาชน และนักท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ
11. เพื่อพัฒนาเครื่องมือ เครื่องใช้ และสถานที่ปฏิบัติงานให้เพียงพอ ทันสมัยและ เหมาะสมต่อการปฏิบัติงาน
12. เพื่อปรับปรุงงบประมาณและจัดทำแผนที่ภาษีเพื่อช่วยเพิ่มประสิทธิภาพใน การจัดเก็บรายได้ของเทศบาล

13. เพื่ออนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในเขตเมือง

วัตถุประสงค์และเป้าหมายของแผนสาขา

1. สาขาพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

การพัฒนาในสาขาโครงสร้างพื้นฐาน เป็นการพัฒนาที่ครอบคลุมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาศักยภาพและลักษณะทางกายภาพ การปรับปรุงพื้นที่ และการก่อสร้างสาธารณูปโภค อันเป็นการส่งเสริมความสะดวกในการอยู่อาศัยและการประกอบอาชีพ เช่น การสร้างซ่อมแซมถนน การจัดให้มีระบบประปา ไฟฟ้า เป็นต้น โดยการนำปัญหาความต้องการนโยบายกำหนดเป็นวัตถุประสงค์ของแผนพัฒนาสาขาโครงสร้างพื้นฐาน

วัตถุประสงค์สาขาการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

1. เพื่อปรับปรุงแก้ไขสภาพถนน สะพาน และทางเท้าให้อยู่ในสภาพดีและได้มาตรฐาน
2. เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการระบายน้ำให้สะดวกและทั่วถึงดียิ่งขึ้น
3. เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการให้บริการด้านไฟฟ้าแก่ประชาชนอย่างทั่วถึง

เป้าหมายของแผนสาขาการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

1. ก่อสร้างปรับปรุงถนน สะพาน ทางเท้า
2. ขยายเขตไฟฟ้าสาธารณะ

ในการกำหนดวัตถุประสงค์ของการพัฒนาดังกล่าว ได้นำประเด็นหลักการพัฒนาที่กำหนดเป็นวัตถุประสงค์ โดยสาขาการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน มีประเด็นหลักในการพัฒนา 3 ประเด็นคือ

ปัญหา

1. การจราจรติดขัด

ความต้องการ

1. ให้ปรับปรุงเส้นทางคมนาคมในเขตเทศบาล
2. ให้ขยายเขตการติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะ

นโยบาย

พัฒนาและปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการสาธารณสุขต่าง ๆ เช่น การก่อสร้างปรับปรุงถนน ท่อระบายน้ำและการติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะและการส่งเสริมการใช้ประโยชน์ของที่ดิน ให้เกิดประโยชน์เหมาะสมยิ่งขึ้น

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายของการพัฒนาสาขาโครงสร้างพื้นฐาน จึงได้กำหนดแผนงานหลัก สำหรับการพัฒนา ดังนี้

1. แผนงานสร้างและบูรณะสาธารณูปการและไฟฟ้า

มีวัตถุประสงค์เพื่อทำการก่อสร้างปรับปรุงและบูรณะสาธารณูปการพื้นฐานอันพึงมีในชุมชนซึ่งได้แก่ ถนนหนทาง ทางเดินเท้า ท่อระบายน้ำ สะพาน ท่าเทียบเรือ และไฟฟ้าสาธารณะ เพื่อเป็นบริการแก่ประชาชน ธุรกิจ และราชการทุกฝ่าย อันจะส่งเสริมให้เกิดความเจริญเป็นที่นิยมแก่ ผู้อยู่อาศัย ประกอบด้วย 2 แผนงานย่อย คือ

1.1 แผนงานก่อสร้างบูรณะถนน สะพาน ทางเท้าและสิ่งก่อสร้างอื่น ๆ

1.2 แผนงานปรับปรุงและเพิ่มประสิทธิภาพไฟฟ้าสาธารณะ

2. สาขาการพัฒนาลิ่งแวดล้อมและการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ

ในการพัฒนาสาขาการพัฒนาลิ่งแวดล้อมและการจัดการทรัพยากรธรรมชาตินี้ ได้แก่ การพัฒนาซึ่งครอบคลุมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับลิ่งแวดล้อมและการจัดการทรัพยากรอย่างยั่งยืน อันจะเป็น การส่งเสริมความสวยงาม เสริมสร้างบรรยากาศแห่งการนำอยู่อาศัย และมี ทรัพยากรธรรมชาติใช้อย่างไม่รู้จักหมดสิ้น เช่น การส่งเสริมการปลูกต้นไม้ในพื้นที่ที่เหมาะสม และการปลูกต้นไม้ทดแทน การควบคุม การระเบิดหินจากภูเขา เป็นต้น โดยการนำปัญหา ความต้องการมากำหนด เป็นวัตถุประสงค์ของการพัฒนาสาขาการพัฒนาลิ่งแวดล้อม ดังนี้

วัตถุประสงค์ สาขาการพัฒนาลิ่งแวดล้อมและการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ

1. เพื่อฟื้นฟูรักษาสภาพแวดล้อมให้ดีขึ้นเพื่อเป็นการเอื้ออำนวยต่อการดำรงชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชน
2. เพื่อรักษาสุขภาพความสมดุลทางธรรมชาติ ลดอัตราการทำลายและสร้างความตระหนักถึงคุณค่าของทรัพยากรธรรมชาติและลิ่งแวดล้อม
3. เพื่อให้เกิดความร่วมมือและประสานงานระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในการอนุรักษ์ ทรัพยากรธรรมชาติและรักษาสภาพแวดล้อม

เป้าหมาย สาขาการพัฒนาลิ่งแวดล้อมและการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ

1. อนุรักษ์ประชาสัมพันธ์สร้างจิตสำนึกในการรักษาความสะอาด และจัดระเบียบร้านค้า
2. จัดตั้งกลุ่มอนุรักษ์รักษาสภาพแวดล้อม บริเวณเขาสามมูกและคูคลอง
3. ดำเนินการควบคุมตรวจสอบคุณภาพน้ำทะเลและแก้ไขเหตุรำคาญ
4. จัดซื้อเครื่องมือ อุปกรณ์ในการบำบัดฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและลิ่งแวดล้อม
5. ปรับปรุงระบบการกำจัดขยะมูลฝอยระบบระบายน้ำและการกำจัดน้ำเสีย
6. ปรับปรุงภูมิทัศน์บริเวณชายหาดบางแสนและเขาสามมูก
7. ดำเนินการศึกษาวิจัยสำรวจผลกระทบจากมลภาวะต่างๆ บริเวณชายหาดบางแสน

ในการกำหนดวัตถุประสงค์ของการพัฒนาสาขาดังกล่าว ได้นำประเด็นหลักการพัฒนามา กำหนดวัตถุประสงค์ของสาขาการพัฒนาลิ่งแวดล้อม และการจัดการทรัพยากรธรรมชาติจาก

ประเด็นหลักในการพัฒนา 3 ประเด็น คือ

1. ปัญหา

1.1 ความเสื่อมโทรมของสภาพธรรมชาติ

1.2 การรुक้าคลองสาธารณะประโยชน์

2. ความต้องการ ให้ปรับปรุงสภาพแวดล้อมภายในเขตเทศบาลให้เหมาะสมกับการเป็นเมืองท่องเที่ยวรวมทั้งการจัดสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ และสนามเด็กเล่นเพิ่มขึ้น

3. ศักยภาพ สภาพแวดล้อมของเมืองเหมาะสมต่อการท่องเที่ยว

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการพัฒนาสาขาการพัฒนาสิ่งแวดล้อม และการจัดทรัพยากรธรรมชาติจึงได้กำหนดแผนงานหลักสำหรับการพัฒนา

การพัฒนาในสาขาการพัฒนาเศรษฐกิจ ได้แก่ การพัฒนาซึ่งครอบคลุมกิจกรรมที่เทศบาลควรจะทำเพื่อสนับสนุนและส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจและการประกอบธุรกิจประเภทต่าง ๆ ให้ดำเนินไปด้วยความเข้มแข็งมั่นคง เพื่อสามารถรองรับการเพิ่มขึ้นของประชากรและวิถีทางธุรกิจใหม่ ๆ เช่น การจัดหาทุนและอุปกรณ์เครื่องใช้ที่จำเป็น ให้กลุ่มมวลชนผลิตสินค้าพื้นเมือง การจัดศูนย์แสดงสินค้าพื้นเมืองของเทศบาล การจัดระบบเผยแพร่และกระจายข่าวสารการค้าไปสู่เกษตรกรให้ทันต่อเหตุการณ์ เป็นต้น โดยการนำปัญหาความต้องการนโยบาย และศักยภาพมา กำหนดเป็นวัตถุประสงค์ของแผนสาขาการพัฒนาเศรษฐกิจ คือ

วัตถุประสงค์สาขาการพัฒนาเศรษฐกิจ

1. เพื่อให้ประชาชนได้ประกอบอาชีพตามความสามารถและเพิ่มรายได้แก่ตนเอง
2. เพื่อบรรเทาความเดือดร้อนของประชาชนให้สามารถซื้อสินค้าได้ในราคายุติธรรม
3. เพื่อปรับปรุงงาน ด้านการจัดตลาด ให้เกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อย
4. เพื่อพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว

เป้าหมายของแผนสาขาการพัฒนาเศรษฐกิจ

1. ให้ประชาชนได้ซื้อสินค้าในราคายุติธรรม
2. จัดระเบียบการค้า บริเวณชายหาดบางแสน
3. ส่งเสริมให้ประชาชนประกอบอาชีพอิสระหรืออาชีพสำรอง
4. เพิ่มรายได้ให้แก่ประชาชนอย่างทั่วถึง
5. จัดทำแผนพับประชาสัมพันธ์ท่องเที่ยวบางแสน
6. อำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวโดยให้การปฐมพยาบาล และดูแลความปลอดภัย
7. อนุรักษ์งานประเพณีท้องถิ่นและส่งเสริมการแข่งขันกีฬาไทยพื้นฐาน

ในการกำหนดวัตถุประสงค์ของการพัฒนาสาขาเศรษฐกิจ ได้นำประเด็นหลักของ

การพัฒนา กำหนดเป็นวัตถุประสงค์ โดยสาขาการพัฒนาเศรษฐกิจ มีประเด็นหลักในการพัฒนา
4 ประเด็นคือ

1. ปัญหา คือ ผู้ประกอบการเอาใจเอาเปรียบนักท่องเที่ยว
2. ความต้องการ ให้ควบคุมราคาสินค้าให้อยู่ในมาตรฐานเดียวกัน
3. นโยบาย ส่งเสริมและพัฒนาอาชีพให้แก่ประชาชนสนับสนุนการจำหน่ายสินค้า
พื้นเมืองและส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในเขตเทศบาล
4. ศักยภาพ
 - 4.1 สภาพแวดล้อมของเมืองเหมาะสมต่อการท่องเที่ยว
 - 4.2 ศูนย์จำหน่ายสินค้าพื้นเมืองซึ่งขึ้นชื่อ

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์เป้าหมายของการพัฒนาสาขาการพัฒนาเศรษฐกิจ จึงได้
กำหนดแผนงานหลักสำหรับการพัฒนา ดังนี้

1. แผนงานส่งเสริมอาชีพและเพิ่มรายได้แก่ประชาชน มีวัตถุประสงค์เพื่อสนับสนุน
ส่งเสริม กระตุ้น หรือช่วยอำนวยความสะดวกในการที่นักธุรกิจและประชาชนจะได้ประกอบ
กิจการธุรกิจหรืออื่น ๆ ซึ่งจะมีผลให้เกิดการผลิตด้านบริการ การหมุนเวียนของเงินและการสร้าง
งานเพิ่มขึ้นในเมือง อันจะทำให้ฐานะความเป็นอยู่ด้านเศรษฐกิจของประชาชนโดยรวมดีขึ้น
2. แผนงานส่งเสริมการท่องเที่ยว มีวัตถุประสงค์ เพื่อสนับสนุนกิจการท่องเที่ยวและ
การใช้บริการต่าง ๆ ของการท่องเที่ยวและการกระจายรายได้แก่ประชาชน โดยทั่วไปในท้องถิ่น
3. สาขาการพัฒนาสังคม การพัฒนาในสาขาการพัฒนาสังคม ได้แก่ การพัฒนาซึ่ง
ครอบคลุมกิจกรรมที่ เทศบาลควรจะดำเนินการในอำนาจหน้าที่ โดยการส่งเสริมและอำนวยความสะดวก
ให้แก่ผู้อาศัย ในท้องถิ่นให้มีระดับคุณภาพชีวิตที่มีคุณค่า เช่น การส่งเสริมสุขภาพ
อนามัย การศึกษานอกระบบการส่งเสริมจริยธรรมและวัฒนธรรมเพื่อรักษาเอกลักษณ์ของชุมชน
เป็นต้น โดยการนำเอาปัญหาความต้องการนโยบายมากำหนดเป็นวัตถุประสงค์ของแผนสาขา
การพัฒนาสังคม ดังนี้

วัตถุประสงค์สาขาการพัฒนาสังคม

1. เพื่อส่งเสริมการให้ความรู้และการบริการด้านสาธารณสุขแก่ประชาชนได้อย่างทั่วถึง
2. เพื่อปรับปรุงชุมชนต่าง ๆ ให้มีสภาพความเป็นอยู่ที่ดียิ่งขึ้น
3. เพื่อส่งเสริมกิจกรรมด้านการศึกษา ศาสนา และอนุรักษ์วัฒนธรรมประเพณีให้คงอยู่
4. เพื่อให้ประชาชนมีสุขภาพอนามัยที่สมบูรณ์มีคุณภาพชีวิตที่ดี
5. เพื่อปรับปรุงการจัดเก็บ และกำจัดขยะ ให้มีประสิทธิภาพและเป็นไปตามหลักวิชาการ
สุขภาพิบาล

เป้าหมายของแผนสาขาการพัฒนาสังคม

1. ส่งเสริมความรู้ ด้านสาธารณสุขและโภชนาการแก่เด็กนักเรียนและประชาชน
2. ให้การอนามัยแก่เด็กนักเรียนและประชาชน
3. ให้การวางแผนครอบครัวแก่ประชาชน
4. ให้บริการสาธารณสุขมูลฐานแก่ประชาชน
5. ควบคุมและป้องกันโรคติดต่อต่าง ๆ ในเขตเทศบาล
6. ให้การดูแลด้านสุขภาพิบาลและอนามัยสิ่งแวดล้อมแก่ประชาชน
7. รณรงค์ประชาสัมพันธ์สร้างจิตสำนึกแก่ประชาชนในการรักษาความสะอาดและความ

เป็นระเบียบเรียบร้อย

8. ส่งเสริมความรู้ด้านสุขภาพิบาลและอนามัยสิ่งแวดล้อมแก่ประชาชน กลุ่ม

ผู้ประกอบการ

9. จัดงานประเพณีของท้องถิ่นในโอกาสอันควร
10. จัดตั้งโรงเรียนเทศบาลสนับสนุนการศึกษาและการจัดแนะแนวอาชีพ
11. จัดการแข่งขันกีฬาและส่งเสริมการจัดนันทนาการตามโอกาสอันควร
12. ปลูกฝังอุดมการณ์แผ่นดินธรรมแผ่นดินทองแก่ประชาชน และจัดตั้งชุมชนย่อย

เพิ่มเติม

ในการกำหนดวัตถุประสงค์ของการพัฒนาสังคม ได้นำประเด็นหลักของการพัฒนามา กำหนดเป็นวัตถุประสงค์โดยสาขาการพัฒนาสังคมมีประเด็นหลักในการพัฒนา 3 ประเด็นคือ

1. ปัญหา ด้านการรักษาความสะอาดและขาดความเป็นระเบียบเรียบร้อย
2. ความต้องการ
 - 2.1 จัดหาถังขยะมาตั้งวางในบริเวณที่สาธารณะให้ทั่วถึงพอ
 - 2.2 ให้พัฒนาเรื่องความสะอาดความเป็นระเบียบเรียบร้อยของตลาด ร้านค้า ถนน

และชายหาด

- 2.3 ให้แก้ไขปัญหาที่ระบายน้ำในบริเวณตลาดหนองมน และบริเวณใกล้เคียงอุดตัน
- 2.4 ให้จัดบริการหน่วยแพทย์
- 2.5 ให้จัดทำบัตรสงเคราะห์ ฯ
- 2.6 ให้ฟื้นฟูงานประเพณีวันไหลบางแสน
- 2.7 ให้กำจัดสุนัขจรจัด
3. นโยบาย
 - 3.1 เสริมสร้างการรักษาความสะอาด ความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง

การรักษาสภาพแวดล้อม ในด้านการกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล และการบำบัดน้ำเสียให้ได้มาตรฐาน

3.2 พัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนด้วยการส่งเสริมความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับ สาธารณสุขมูลฐานและสุขภาพอนามัยให้แก่ประชาชน ดำเนินการ ปรับปรุงพัฒนาร้านค้าต่าง ๆ ให้มีความเจริญก้าวหน้าและให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นให้มากยิ่งขึ้น

3.3 ส่งเสริมการศึกษาแก่ประชาชนทั่วไป ให้การสนับสนุนการศึกษา กิจกรรม นันทนาการ

3.4 อนุรักษ์ฟื้นฟู ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่นให้คงอยู่และเป็นที่รู้จัก แพร่หลายสืบต่อไป

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายของการพัฒนาสังคมจึงได้กำหนดแผนงานหลัก สำหรับการพัฒนา ดังนี้

แผนการพัฒนาที่ 1

แผนงานป้องกันและส่งเสริมสุขภาพอนามัยของประชาชน มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้อยู่อาศัยในเขตเทศบาล ได้มีพลานามัยอันสมบูรณ์ และมีความปลอดภัยจาก โรคระบาดอันจะคุกคาม สวัสดิภาพของประชาชนประกอบด้วย 2 แผนงานย่อย คือ

1. แผนงานป้องกันและควบคุมโรค
2. แผนงานส่งเสริมความรู้และให้บริการด้านสาธารณสุข

แผนการพัฒนาที่ 2

แผนงานสุขาภิบาลชุมชนและสถานที่ มีวัตถุประสงค์เพื่อจะให้ชุมชนและสถานที่ต่าง ๆ ในชุมชนมีความสะอาดและปลอดโรค อันจะทำให้ความเป็นอยู่ในท้องถิ่น ดำเนินไปด้วยความ ผาสุกและสะอาดประกอบด้วย 3 แผนงานย่อย คือ

1. แผนงานพัฒนาบุคลากรด้านสาธารณสุข
2. แผนงานสุขาภิบาลอนามัยสิ่งแวดล้อม
3. แผนงานควบคุมและตรวจสอบสถานประกอบการ

แผนการพัฒนาที่ 3

แผนงานส่งเสริมการศึกษาวัฒนธรรมในชุมชนมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะสนับสนุนให้ ประชาชนในเขตเทศบาล ได้มีความรู้ความเข้าใจในจารีตประเพณีอันดีงามประกอบด้วย 2 แผนงานย่อยคือ

1. แผนงานส่งเสริมศาสนาและวัฒนธรรมประเพณี
2. แผนงานพัฒนาและปรับปรุงการเรียนการสอน

แผนงานพัฒนาที่ 4

แผนงานส่งเสริมสวัสดิการและนันทนาการ มีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยเหลือและบรรเทาความเดือดร้อนของประชาชนเกี่ยวกับการอยู่อาศัยในเขตเทศบาล และเพื่อที่จะช่วยส่งเสริมให้ประชาชนได้มีโอกาสใช้เวลาพักผ่อนหย่อนใจ ออกกำลังกาย แข่งขันกีฬา หรือหาความเพลิดเพลินกับธรรมชาติ ประกอบด้วย 3 แผนงานย่อย คือ

1. แผนงานส่งเสริมและพัฒนาประชาชนให้รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
2. แผนงานช่วยปรับปรุงและพัฒนาชุมชนในเขตเทศบาล
3. แผนงานส่งเสริมและพัฒนาอาชีพเยาวชน
4. สาขาการพัฒนาการเมืองการบริหาร

ได้แก่ การพัฒนาซึ่งครอบคลุมกิจกรรมที่เทศบาลพึงจะกระทำเพื่อเผยแพร่ การปกครองตามระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ให้ประชาชนในเมืองได้เข้าใจและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเมืองอีกทั้งวางแผนและรักษาไว้ซึ่งการปกครองตามระบอบดังกล่าว นอกจากนี้ยังรวมถึงการปรับปรุง และการจัดระบบบริหารแก่ประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพเช่น การส่งเสริมความรู้ ความสนใจเกี่ยวกับท้องถิ่น การปรับปรุงและพัฒนาบุคลากรและการปรับปรุงและพัฒนารายได้ เป็นต้น โดยการนำปัญหา ความต้องการ นโยบาย มาพิจารณากำหนดเป็นวัตถุประสงค์ของแผนสาขาการพัฒนาการเมืองการบริหาร ได้ดังนี้

วัตถุประสงค์สาขาการพัฒนาการเมืองการบริหาร

1. เพื่อยกระดับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
2. เพื่อแก้ไขปัญหาคารจรจรติดขัดและไม่เป็นระเบียบ
3. เพื่อให้บริการเสียงตามสายแก่ประชาชนได้อย่างทั่วถึง
4. เพื่อปรับปรุงพัฒนารายได้ของเทศบาลให้สูงขึ้น
5. เพื่อส่งเสริมและเพิ่มประสิทธิภาพการปฏิบัติงานและการบริหารงานของเทศบาลในการให้บริการประชาชนในท้องถิ่นอย่างทั่วถึงและมีประสิทธิภาพ

เป้าหมายของสาขาการพัฒนาการเมืองการบริหาร

1. พัฒนาพนักงานและลูกจ้างเทศบาลด้วยการฝึกอบรม
2. จัดซื้ออุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ครุภัณฑ์ที่จำเป็นไว้ใช้ปฏิบัติงาน
3. ส่งเสริมสวัสดิการและนันทนาการแก่พนักงานและลูกจ้าง
4. ปรับปรุงศูนย์ประชาสัมพันธ์และติดตั้งระบบเสียงและลำโพงกระจายเสียงอย่างทั่วถึงและประชาสัมพันธ์งานทุกรูปแบบ
5. เพิ่มประสิทธิภาพการจัดเก็บรายได้ของเทศบาล

6. ปรับปรุงอุปกรณ์ เครื่องหมายและสัญญาณจราจร
7. ปลูกฝังความรู้ประชาธิปไตยขั้นพื้นฐานแก่ประชาชน
8. จัดทำแผ่นพับแนะนำที่ท่องเที่ยวและคู่มือประชาชน
9. จัดทำป้ายประชาสัมพันธ์ สติกเกอร์ประกวดคำขวัญ สโลว์มัลติวิชั่น
10. ให้การรักษาความสงบเรียบร้อยและความมั่นคงแก่ชุมชน ด้านป้องกัน และบรรเทา

สาธารณสุข

ในการกำหนดวัตถุประสงค์ของการพัฒนาสาขาการเมืองการบริหาร ได้นำประเด็นหลักของการพัฒนามากำหนดเป็นวัตถุประสงค์ โดยสาขาการพัฒนาการเมืองการบริหาร มีประเด็นหลักในการพัฒนา 3 ประเด็น คือ

1. ปัญหา การป้องกันระงับอัคคีภัยยังไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร
2. ความต้องการ

2.1 ให้เน้นมาตรฐานในด้านการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ของประชาชน และนักท่องเที่ยว

2.2 ให้แก้ปัญหาคารจรจรติดขัด รวมถึงการจัดหาเครื่องหมาย และสัญญาณจราจรมาติดตั้ง

- 2.3 ให้ปรับปรุงการให้บริการของเทศบาลให้รวดเร็วยิ่งขึ้น

3. นโยบาย

3.1 เสริมสร้างความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินให้แก่ประชาชน และนักท่องเที่ยว

3.2 ให้บริการประชาชนด้วยความสะดวก รวดเร็ว ถูกต้อง และเป็นธรรมรวมทั้งเสริมสร้างและพัฒนาบุคลากรของเทศบาลให้มีความรู้ ความสามารถในการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ

3.3 พัฒนาและปรับปรุงรายได้ของเทศบาล โดยการจัดภาษีอากรให้ทั่วถึงครบถ้วน ถูกต้องและเป็นธรรมแก่ประชาชน

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ และเป้าหมายของการพัฒนาสาขาการเมืองการบริหารจึงได้กำหนดแผนงานหลักสำหรับการพัฒนา ดังนี้

แผนงานที่ 1 แผนงานส่งเสริมความรู้ ความสนใจเกี่ยวกับกิจการของเทศบาล มีวัตถุประสงค์ เพื่อประชาสัมพันธ์และปลูกฝังให้ประชาชนในชุมชนมีความรู้ ความเข้าใจและปฏิบัติตนได้ถูกต้องกับความคาดหวังของทางราชการ

แผนงานที่ 2 แผนงานปรับปรุงและพัฒนาบุคลากร มีวัตถุประสงค์ เพื่อยกระดับความรู้ความสามารถของพนักงานเทศบาล ให้สามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีกำลังใจ

ปฏิบัติงานด้วยความเข้มแข็งอยู่ตลอดเวลา

แผนงานที่ 3 แผนงานปรับปรุงและพัฒนารายได้ของเทศบาล มีวัตถุประสงค์เพื่อหารายได้มาใช้จ่ายในกิจการของเทศบาล ให้มากขึ้นด้วยการปรับปรุงแหล่งรายได้หรือวิธีการจัดเก็บรายได้

แผนงานที่ 4 แผนงานปรับปรุงและพัฒนาเครื่องมือเครื่องใช้ และสถานที่ปฏิบัติงานมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะจัดหาก่อสร้าง รักษาสภาพ ซ่อมแซม และจัดหาเครื่องมือเครื่องใช้ และสถานที่ปฏิบัติงานให้พอเพียงทันสมัยและเหมาะสม เพื่อให้การปฏิบัติงานของเทศบาลมีประสิทธิภาพสูงขึ้นไปหรือเพื่อเป็นการประหยัดค่าใช้จ่าย

แผนงานที่ 5 แผนงานปรับปรุงระเบียบ ทะเบียนและเอกสารของเทศบาล มีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะให้สิ่งเหล่านี้มีความทันสมัยเหมาะสมกับภาวะการณ์ และเสริมสร้างการปฏิบัติงานของเทศบาลให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

แผนงานที่ 6 แผนงานรักษาความมั่นคง และความสงบเรียบร้อยของชุมชน มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างชุมชนให้มีความมั่นคงปลอดภัย และมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย ซึ่งเป็นการจูงใจให้มีผู้คนและนักธุรกิจสนใจเลือกเข้ามาดำรงชีพ หรือเพื่อประกอบกิจการอันจะทำให้สภาพเศรษฐกิจและสังคม โดยส่วนรวมดีขึ้น

แผนงานที่ 7 แผนงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย มีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะเสริมสร้างหรือหามาตรการป้องกันภัยที่จะมีต่ออาคารบ้านเรือน สมบัติสาธารณะ และชีวิตหรือผู้คนที่อยู่อาศัย หรือสถานที่ประกอบธุรกิจในเมืองจะต้องประสบโดยหลีกเลี่ยงไม่พ้น ทั้งนี้เพื่อป้องกันการสูญเสียในด้านเศรษฐกิจและขวัญกำลังใจของประชาชน

สรุป จากแผนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชายฝั่งทะเลบางแสน เห็นได้ว่าการพัฒนาชายฝั่งทะเลบางแสนเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพนั้นต้องอาศัยปัจจัยหลายด้านไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ด้านเศรษฐกิจ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม การเมือง การบริหาร ทั้งนี้ ต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจจากหลาย ๆ ฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นคณะผู้บริหารเทศบาล เจ้าหน้าที่ ประชาชนและนักท่องเที่ยว ต้องปฏิบัติหน้าที่ของตนเอง ได้อย่างเหมาะสมสอดคล้องกับนโยบายของการพัฒนาชายฝั่งทะเลบางแสน

ปัจจัยและสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงที่มีผลต่อการพัฒนา

การวิเคราะห์ปัญหาและความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น แม้ว่าเทศบาลเมืองแสนสุข จะได้รับการพัฒนาจนมีความเจริญก้าวหน้ามาอย่างต่อเนื่องก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงที่ว่าสถานการณ์โลกในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและซับซ้อน ยังผลให้ประชาชนและท้องถิ่นได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ มากมาย ทั้งในด้านสังคม เศรษฐกิจ

สิ่งแวดล้อม เทคโนโลยี เทศบาลจึงต้องปรับตัวให้สามารถก้าวทันการเปลี่ยนแปลงและสร้างความสมดุลในการพัฒนาแต่ละด้าน โดยอาศัยความร่วมมือของทุกภาคส่วนเพื่อนำไปสู่การพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนและมั่นคง ต่อไป

1. ด้านโครงสร้างพื้นฐาน

จากการประเมินพบว่า ปริมาณและคุณภาพถนนยังไม่เพียงพอ เหมาะสมกับการเจริญเติบโตของเมือง ถนนที่มีอยู่บางแห่งชำรุดเสียหาย บางพื้นที่ไม่มีระบบระบายน้ำ ปัญหาลิงสาธารถูปโภคในชุมชนที่มีผลต่อการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพ รวมถึงความไม่เพียงพอของบริการสาธารณะ เช่น สะพานทำเทียบจอดเรือเล็กชุมชนเขาสามมุข มีสภาพชำรุด น้ำประปาไฟฟ้าสาธารณะ ในบางพื้นที่ยังไม่ครอบคลุม ไม่มีศูนย์กลางการขนส่งมวลชน เสี่ยงตามสายไม่เพียงพอ และครอบคลุมพื้นที่ สถานที่ท่องเที่ยวและแหล่งที่พักอาศัยรวมในชุมชน มีพื้นที่จอดรถไม่เพียงพอ เป็นต้น อีกทั้งยังพบปัญหาการจัดการและประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดระบบการใช้ที่ดินอย่างจริงจัง รวมถึงการจัดระเบียบที่ดินที่ไม่ได้ใช้ประโยชน์

จากการประเมินสถานการณ์ของโครงสร้างพื้นฐานแสดงว่ายังมีความจำเป็นที่จะต้องลงทุนเพื่อพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานให้มีเพิ่มขึ้น และมีมาตรฐาน สามารถรองรับการเจริญเติบโตของเมืองในระยะยาว เพื่อส่งเสริมความเจริญของการท่องเที่ยวและเศรษฐกิจของท้องถิ่น โดยเป็นการเพิ่มขึ้นทั้งในด้านปริมาณ คุณภาพ และการกระจายโครงสร้างพื้นฐานไปสู่ชุมชนต่าง ๆ อย่างเหมาะสม

2. ด้านเศรษฐกิจ/ การท่องเที่ยว

สืบเนื่องจากเศรษฐกิจโลกที่อยู่ในภาวะถดถอย ได้ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจ มหภาคของประเทศไทย ในกาประเมินสถานการณ์ทางเศรษฐกิจของท้องถิ่น ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นการพาณิชย์กรรม การท่องเที่ยว ย่อมจะได้รับผลกระทบอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ทั้งนี้ได้มีมาตรการกระตุ้นเดือนจากภาครัฐให้ระมัดระวังการใช้จ่ายตลอดจนเตรียมความพร้อมเพื่อรับมือแก้ไข ปัญหา บรรเทาความเดือดร้อนให้กับผู้ได้รับผลกระทบ โดยใช้มาตรการต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการน้อมนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้ในการดำเนินชีวิต และท้องถิ่นยังต้องดำเนินการแก้ไข ปัญหาที่ยังมีมาอย่างต่อเนื่อง เกี่ยวกับประชาชนผู้รายได้น้อย ขาดความรู้ และทักษะในการประกอบอาชีพ

จากความโดดเด่นของสถานที่ท่องเที่ยวคือชายหาดบางแสน ทำให้การดำเนินกิจกรรมทั้งพาณิชย์กรรมและภาคบริการช่วยสร้างรายได้ให้กับท้องถิ่น เกิดการหมุนเวียนของเม็ดเงินสู่ภาคส่วนอื่น ๆ สร้างความเติบโตให้กับเศรษฐกิจในท้องถิ่น การที่จะรักษาความเจริญเติบโตของเศรษฐกิจท้องถิ่นไว้ในระยะยาว จึงต้องรักษาปัจจัยสำคัญคือการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ซึ่งมีที่มาจาก

แนวความคิดการพัฒนาที่ยั่งยืน ท้องถิ่นมีความจำเป็นที่ต้องดำเนินการส่งเสริมและพัฒนาให้เกิดความเติบโตของเศรษฐกิจ และการท่องเที่ยว อย่างสมดุลให้โดยใช้หลักการพัฒนาอย่างยั่งยืนควบคู่กับปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งต้องอาศัยความร่วมมือของทุกภาคส่วนเป็นตัวขับเคลื่อนที่สำคัญ

3. ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

จากการเพิ่มขึ้นของประชากร ตลอดจนผลกระทบจากประชากรแฝง จำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น และการดำเนินการของสถานประกอบการต่าง ๆ ทำให้เกิดผลกระทบต่าง ๆ เช่น ปัญหาขยะ การจัดการขยะในชุมชน น้ำเสีย มลภาวะทางเสียง ทางอากาศจากควันรถ เป็นต้น นอกจากนี้ยังประสบปัญหาจากการสร้างมลภาวะภายนอกพื้นที่ที่ส่งผลกระทบต่อท้องถิ่นอยู่เสมอ เช่น ขยะในทะเล น้ำเสียที่มาจากที่อื่น เป็นต้น รวมถึงการประสบปัญหาในการจัดการทรัพยากร จึงมีการเรียกร้องให้จัดระเบียบโป๊ะ แนวรั้วปีกหอย รวมถึงเรืออวนรุน ที่ทำให้สัตว์ทะเลวัยอ่อนลดลง และอุปกรณ์ประมงพื้นบ้าน ได้รับความเสียหาย

นอกจากนี้เทศบาลเมืองแสนสุขประสบปัญหาที่เกิดจากปรากฏการณ์ทางธรรมชาติเช่น ปัญหาพื้นที่หาดทรายลดลงจากปัญหาการกัดเซาะชายฝั่ง ปัญหาสาหร่ายในทะเลที่ตาย และทำให้น้ำทะเลมีกลิ่นเหม็น เป็นต้น

ทั้งนี้รัฐบาลยังได้กำหนดนโยบายที่จะยกระดับมาตรฐานการจัดการสิ่งแวดล้อมให้ดีขึ้นกว่าเดิม โดยปกป้องฐานทรัพยากรเพื่อรักษาสมดุลยั่งยืนของระบบนิเวศน์ และเพื่อเป็นการแก้ปัญหาที่ท้องถิ่นประสบอยู่ การบริหารจัดการด้านสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น จึงต้องส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนร่วมกันดูแล รักษา ฟื้นฟู เพื่อให้เกิดความสมดุลระหว่างการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์ของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

4. ด้านสังคมและคุณภาพชีวิต

การประเมินสถานการณ์ด้านสังคม วิถีชีวิตของประชาชนมีความเปลี่ยนแปลงไป ซึ่งเป็นผลกระทบจากการเคลื่อนไหลทางวัฒนธรรมต่างชาติเข้าสู่ประเทศทั้งทางสื่อมวลชนและเทคโนโลยีสารสนเทศ โดยขาดการคัดกรองและเลือกรับวัฒนธรรมที่ดีงาม ทำให้พบปัญหา เช่น เด็กและเยาวชนประพฤติตนไม่เหมาะสม การใช้เวลาว่างไม่เป็นประโยชน์ ปัญหาร้านเกมส์คอมพิวเตอร์

ในด้านคุณภาพชีวิต ด้านการสาธารณสุขยังคงพบปัญหา ในหลายด้าน เช่น ปัญหาสุนัขจรจัด และสัตว์พาหะนำโรค การเจ็บป่วยด้วยโรคที่ป้องกันได้ เป็นต้น ท้องถิ่นจึงยังต้องดำเนินการบริหารจัดการด้านสาธารณสุข แก้ไขปัญหา รวมถึงการสร้างสุขนิสัย เผยแพร่ความรู้ในเรื่องการดูแลสุขภาพ ให้ประชาชนในท้องถิ่น

ส่วนในด้านการศึกษา ท้องถิ่นมีศูนย์พัฒนาเด็กเล็กอยู่ในความดูแล ซึ่งยังคงมี

ความต้องการในการพัฒนา ยกระดับการศึกษาและสร้างโอกาสทางการศึกษา เช่นการพัฒนา สถานที่ สื่อการเรียนการสอน เป็นต้น เพื่อพัฒนาคนในท้องถิ่นให้มีคุณภาพ ส่งเสริมให้เกิด การเรียนรู้ตลอดชีวิต

สถานะของชุมชน เทศบางเมืองแสนสุขมีความเปลี่ยนแปลงเข้าสู่สังคมเมืองอย่างต่อเนื่อง ความสัมพันธ์ของคนในชุมชนลดน้อยถอยลง ต้องมีการส่งเสริมการรวมตัว รวมกลุ่ม การประสานความร่วมมือระหว่างบุคคล จนถึงชุมชน รวมทั้งยังคงต้องมีการสร้างศักยภาพและส่งเสริม การเรียนรู้ของผู้นำและคนในชุมชน สร้างชุมชนให้มีความเข้มแข็งมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่น ในด้านประเพณี วัฒนธรรม ภูมิปัญญา ที่ผ่านมามีการส่งเสริมในเรื่องการจัดงานประเพณีซึ่ง เป็นการสืบทอดอนุรักษ์ประเพณีท้องถิ่นให้คงอยู่ แต่ยังคงต้องส่งเสริมเรื่องวัฒนธรรม ภูมิปัญญา ท้องถิ่นที่ถูกกลืนหายไป ให้ได้รับการรวบรวม ถ่ายทอดให้คนรุ่นหลังได้เรียนรู้สืบทอดต่อไป

5. ด้านการบริหารจัดการ

ในการดำเนินงานของท้องถิ่นยังต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาระบบการทำงาน และ เสริมสร้างศักยภาพบุคลากรให้มีคุณภาพ โดยคำนึงถึงประชาชนเป็นศูนย์กลาง เพื่อให้สามารถ บริการประชาชนได้อย่างรวดเร็ว ถูกต้อง และทันสมัย และจากนโยบายของรัฐที่ให้ความสำคัญกับ การส่งเสริมธรรมาภิบาลและการมีส่วนร่วมของประชาชนในการบริหารงาน ท้องถิ่นจึงพัฒนาช่อง ทางการมีส่วนร่วม และเปิดโอกาสให้ประชาชนให้ได้รับรู้ข้อมูล ข่าวสาร เพื่อให้เกิดความโปร่งใส สร้างความเข้าใจในการบริหารงานของท้องถิ่น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สุพล ศิริพรรณพร (2538, บทคัดย่อ) ศึกษาผลกระทบของการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่มีต่อ พื้นที่ชายฝั่งทะเลเมืองระยอง ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาของสภาพแวดล้อมได้แก่การปนเปื้อนที่จับ ตัวอยู่บนชายหาด ปัญหาการระบายน้ำเสียและการ บำบัดน้ำเสียจากอาคารบ้านเรือนและสถานที่พัก ชายทะเล ปัญหาขยะที่มีปริมาณ มากบนชายหาดบ้านเพ หาดแม่รำพึง และหาดแสงจันทร์ ปัญหา การรุกรานพื้นที่ทะเล เพื่อสร้างที่อยู่อาศัย ผลกระทบทางสังคมและวัฒนธรรม อาทิ ประชาชนใน ท้องถิ่น เปลี่ยนมาประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว การเปลี่ยนค่านิยมของประชาชนและ ความขัดแย้งของประชาชน ในท้องถิ่นกับเจ้าหน้าที่ของอุทยานแห่งชาติ เป็นต้น การเปลี่ยนแปลง สภาพแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวที่เกิดขึ้น เกิดจากกิจกรรมของมนุษย์หรือตัวของมนุษย์เองมากกว่า ที่เกิดจากธรรมชาติ กิจกรรมการท่องเที่ยวเป็นปัจจัยหลัก ที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง สภาพแวดล้อม

กัลยา สมมาตย์ (2541, บทคัดย่อ) ศึกษาสภาพทั่วไปของนักท่องเที่ยวและ แหล่งท่องเที่ยว พฤติกรรมการท่องเที่ยว ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการตัดสินใจมาท่องเที่ยว รวมทั้งเปรียบเทียบปัญหา และโอกาสทางการตลาดของแหล่งท่องเที่ยว ศึกษาข้อมูลจากนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยว ชายทะเล 3 แห่งในจังหวัดเพชรบุรี คือ ชายหาดชะอำ ชายหาดปึกเตียนและหาดเจ้าสำราญ พบว่า ส่วนใหญ่ เคยมาเที่ยวเพชรบุรีแล้ว ประทับใจจึงกลับมาเที่ยวอีก นักท่องเที่ยวให้ความสำคัญกับปัจจัยที่มีผล ต่อการตัดสินใจมาท่องเที่ยวด้านชายทะเลมากที่สุด รองลงมาคือ การคมนาคมขนส่งนักท่องเที่ยวที่ มีอายุ เพศ อาชีพ การศึกษา และภูมิลำเนาแตกต่างกันให้ ความสำคัญต่อปัจจัยที่มีผลต่อ การตัดสินใจมาเที่ยวไม่แตกต่างกัน

รัฐวุฒิ เจียมศรีพงษ์ (2541) ได้ศึกษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อการจัด สภาพแวดล้อมบริเวณหาดบางแสน พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อการจัด สภาพแวดล้อมหาดบางแสน ในระดับปานกลาง ที่อยู่ปัจจุบัน ความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์แหล่ง ท่องเที่ยวประเภทชายหาด การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติและ กิจกรรมการท่องเที่ยว รายได้เฉลี่ยต่อเดือน การให้คุณค่าหาดบางแสน อายุ มีผลต่อความพึงพอใจ ต่อการจัดสภาพแวดล้อมบริเวณหาดบางแสนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างได้แสดงความคิดเห็นว่าบริเวณหาดบางแสนประสบปัญหาสิ่งแวดล้อมบางประการ เช่น ปัญหาขยะมูลฝอย น้ำทะเลไม่สะอาด และการเปลี่ยนแปลงคุณภาพน้ำทะเล อันเนื่องมาจาก ปรากฏการณ์ จีปลาวาพ และยังได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดสภาพแวดล้อมบริเวณหาด บางแสนไว้ดังนี้คือ การพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงใด ๆ บริเวณหาดบางแสนควรรักษาความเป็น ธรรมชาติของหาดบางแสนไว้ให้มากที่สุด ตลอดจนควรดูแลรักษาสภาพแวดล้อมหาดบางแสน โดยเฉพาะในด้านการรักษาความสะอาดของชายหาดและน้ำทะเล และควรรักษาภาพจน์ และ ความเป็นเอกลักษณ์ของหาดบางแสนให้คงอยู่ต่อ

บูรณศักดิ์ ฤกษ์สำรวจ (2543) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การประเมินผลนโยบายขององค์กร ส่งเสริมการท่องเที่ยวในปีท่องเที่ยวไทย 2543: ศึกษาเฉพาะสำนักงานภาคกลาง เขต 5 ผลการศึกษา พบว่า องค์กรของ ททท. สำนักงานภาคกลาง เขต 5 มีการปรับปรุงในด้านบุคลากร ได้แก่ การปรับปรุงในด้านการทำงาน การปรับปรุงในด้านการมีส่วนร่วมและการเข้ากับสภาวะแวดล้อม ได้ดีปานกลาง สำหรับการประเมินผลนโยบายขององค์กรส่งเสริมการท่องเที่ยว ได้แก่ การประเมินผลในด้านการบริหารจัดการ การวางแผน การจัดกิจกรรม และ โครงการต่าง ๆ ให้ สอดคล้องกับนโยบายและเป้าหมายของโครงการปีท่องเที่ยวไทย 2543 พบว่า มีการเตรียมการ ความพร้อมขององค์กรและมีการดำเนินงานจนบรรลุเป้าหมาย ทำให้ประสบความสำเร็จใน การส่งเสริมการท่องเที่ยวในปีท่องเที่ยวไทย ปี พ.ศ. 2543 โดยภาพรวมทั้งจังหวัดตราด

เสริมพันธ์ สาริมาณ (2543) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อ สถานที่ท่องเที่ยวและเจ้าหน้าที่ผู้ให้บริการในเขตอุทยานแห่งชาติน้ำตกพลิ้ว จังหวัดจันทบุรี ผลการศึกษา สรุปได้ว่า ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวและเจ้าหน้าที่ผู้ให้บริการมีความคิดเห็นในระดับดี และดีมาก ทั้งด้านสถานที่ท่องเที่ยว ที่มีความพร้อมทุกอย่าง ด้านการประชาสัมพันธ์ ข้อมูลความสะอาดมีเส้นทางเดินท่องเที่ยวปลอดภัยพื้นที่พักผ่อนสะอาด ไม่แออัดและเจ้าหน้าที่ผู้ให้บริการประชาสัมพันธ์ การแต่งกาย และมารยาทเรียบร้อยดี พร้อมให้ความปลอดภัยนักท่องเที่ยวอย่างดี แต่มีนักท่องเที่ยวส่วนน้อยเท่านั้นที่จะให้ปรับปรุง สำหรับ นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นที่จะให้ปรับปรุงและพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยว เช่นเกี่ยวกับเส้นทาง เข้าควรขยายให้กว้าง ต้องการให้ค่าผ่านประตูควรลดลง มีจุดเล่นน้ำ ห้องน้ำ บ้านพัก เพิ่มมากขึ้น และไม่ให้ร้านค้าแย่งลูกค้ากัน สำหรับเจ้าหน้าที่ควรให้ทำของที่ระลึกขาย ให้ประชาสัมพันธ์มากขึ้น เจ้าหน้าที่ควรจะมีรถส่งตั้งแต่ที่จอดรถไปยังที่ขายบัตรของอุทยานแห่งชาติ

สรุปได้ว่าจากการศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว ต่อสถานที่ท่องเที่ยวและเจ้าหน้าที่ผู้ให้บริการเป็นที่พอใจของนักท่องเที่ยวอย่างมาก เนื่องจากอุทยานแห่งชาติน้ำตกพลิ้ว มีการปรับปรุงอยู่ตลอดเวลาทั้งในอดีตและปัจจุบัน สำหรับนักท่องเที่ยวส่วนน้อยให้ปรับปรุงพร้อม แนวคิดของนักท่องเที่ยวในการปรับปรุงและพัฒนาจะต้องนำมาวางแผนในการปฏิบัติในอนาคตต่อไป

สมิคร ณะเกิงสุข (2546, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาสภาพปัญหา และแนวทางการจัดการ การท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติทางทะเล เกาะเสม็ด ตำบลเพ อำเภอเมือง จังหวัดระยอง โดยมองปัจจัยสำคัญที่เป็นสาเหตุของปัญหาที่ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาวิจัย ได้แก่ ปัญหาสภาพสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติเสื่อมโทรมจากกิจกรรมการท่องเที่ยว การมีส่วนร่วมของหน่วยงานในพื้นที่ ทั้งภาครัฐ เอกชน ผู้ประกอบการธุรกิจ ประชาชนในพื้นที่ และนักท่องเที่ยว ซึ่งมีผลต่อการพัฒนา แหล่งท่องเที่ยว การศึกษานี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้วิธีเก็บรวบรวมข้อมูลจากภาคสนามด้วยการสัมภาษณ์กลุ่มเป้าหมาย ลักษณะสัมภาษณ์แบบเจาะลึก ใช้แบบสอบถามปลายเปิด เพื่อเก็บ ข้อมูลจากนักท่องเที่ยว และการสังเกตในพื้นที่แล้ว นำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าด้วยวิธีพรรณนา วิเคราะห์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจะหาคำตอบว่า ปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการท่องเที่ยวมีอะไร มาจากสาเหตุอะไรบ้าง เพื่อจะได้สรุปข้อมูล และเสนอแนะแนวทางปรับปรุงแก้ไขให้แก่ผู้เกี่ยวข้อง ทุกฝ่ายได้ใช้เป็นแนวทางปฏิบัติ เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวต่อไป ผลจากการศึกษาพบว่า หน่วยงาน ของรัฐองค์ปกครองส่วนท้องถิ่น และผู้เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ยังขาดการประสาน และ ขาดประสบการณ์การมีส่วนร่วมในการพัฒนาพื้นที่ร่วมกัน ซึ่งมีผลกระทบต่อการณ์อนุรักษ์ทรัพยากร สิ่งแวดล้อมบนพื้นที่ การพัฒนาการท่องเที่ยวทั้งด้านการบริการสิ่งอำนวยความสะดวก

ความปลอดภัย การสร้างความเข้าใจแก่ผู้ประกอบการธุรกิจที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมทาง
 ธรรมชาติ และการให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวในการปฏิบัติตนขณะท่องเที่ยว จากปัญหาที่พบจาก
 การศึกษา หน่วยงานที่รับผิดชอบควรกำหนดแผนที่จะพัฒนาการท่องเที่ยวให้ชัดเจน ควรสร้าง
 ความร่วมมือกันระหว่างรัฐ และเอกชน สร้างมาตรการ กฎ ระเบียบ เพื่อกำกับดูแลควบคุมปัญหาที่
 เกิดขึ้น สร้างกระบวนการเรียนรู้ให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องได้มีจิตสำนึกในการให้บริการที่ดีมีมาตรฐาน
 มีความรับผิดชอบต่อนักท่องเที่ยว เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาท่องเที่ยวที่ยั่งยืนตลอดไป

สนใจ รศตวัฒน์กุล (2547) ได้ศึกษาเรื่อง “แนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่
 เมืองพัทยา” เพื่อศึกษาปัจจัยในการเดินทางมาท่องเที่ยวเมืองพัทยานักท่องเที่ยวและเพื่อกำหนด
 แนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่เมืองพัทยาพบว่าพฤติกรรมมารมาท่องเที่ยวส่วนใหญ่
 ขึ้นอยู่กับโอกาส มีระยะเวลาที่พักอาศัยในเมืองพัทยาโดยเฉลี่ยสำหรับมาท่องเที่ยวในรอบปีที่
 ผ่านมา (2546) ส่วนใหญ่ไม่พักค้างคืน และจำนวนครั้งของการเดินทางมาเที่ยวพัทยา ในรอบปีที่
 ผ่านมามากกว่า 10 ครั้ง ระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว พบว่าปัจจัยด้าน
 ความเป็นธรรมชาติ ปัจจัยด้านสิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยวของเมืองพัทยา ปัจจัยด้าน
 ความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยวของเมืองพัทยา ปัจจัยด้านความมีชื่อเสียงของแหล่งท่องเที่ยว
 ของเมืองพัทยาปัจจัยด้านแหล่งท่องเที่ยวในเชิงประวัติศาสตร์ของเมืองพัทยา ปัจจัยด้าน โครงสร้าง
 พื้นฐาน การท่องเที่ยวของเมืองพัทยา ปัจจัยด้าน โครงสร้างพื้นฐานรองของเมืองพัทยา ปัจจัยวิถี
 การดำรงชีวิตของประชาชนในท้องถิ่นของเมืองพัทยา อยู่ในระดับเหมาะสมมาก

ภาวิดา จินะวัฒน์ (2547) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวไทยต่อผล
 การจัดการสิ่งแวดล้อมบริเวณชายหาดพัทยา จังหวัดชลบุรี” การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา
 ระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวไทย และเปรียบเทียบความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว
 ต่อผลการจัดการสิ่งแวดล้อมบริเวณชายหาดพัทยา จังหวัดชลบุรี โดยจำแนกตามตัวแปรอิสระ
 ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ รายได้ ระดับการศึกษา สถานภาพ การสมรส ประสบการณ์การท่องเที่ยว
 ชายทะเล และจำนวนวันในการพักผ่อนท่องเที่ยวชายทะเล ผลการวิจัยพบว่า ระดับความพึงพอใจ
 ของนักท่องเที่ยวไทยต่อผลการจัดการสิ่งแวดล้อมบริเวณชายหาดพัทยา จังหวัดชลบุรี โดยรวมอยู่
 ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน ปรากฏว่า ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวไทย
 ต่อผลการจัดการสิ่งแวดล้อมบริเวณชายหาดพัทยา ทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่
 ความสวยงามบริเวณชายหาด และถนน ความสะอาดของชายหาดและน้ำทะเล การจราจร ความเป็น
 ระเบียบเรียบร้อยของร้านค้าและบริการต่าง ๆ และความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สิน ปัจจัยด้าน
 เพศ อายุ อาชีพ รายได้ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การท่องเที่ยวชายทะเล และจำนวนวันใน
 การพักผ่อนท่องเที่ยวชายทะเล มีผลต่อความพึงพอใจต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมบริเวณชายหาด

พทยา จังหวัดชลบุรี ส่วนปัจจัยด้านสถานภาพสมรส ไม่มีผลต่อความพึงพอใจต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมบริเวณชายหาดพทยา จังหวัดชลบุรี

จิราพร จิตสุทธนาผล (2548) ศึกษาเรื่องกลยุทธ์การส่งเสริมการท่องเที่ยว กรณีศึกษา จังหวัดจันทบุรี ผลการวิเคราะห์การเลือกและกำหนดกลยุทธ์ จากการวิเคราะห์ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมมหภาค การเมือง และกฎหมาย ด้านเศรษฐกิจ สังคม ประชากร ด้านเทคโนโลยี สภาพแวดล้อมภายใน และสภาพแวดล้อมการแข่งขันของจังหวัดจันทบุรี โดยพิจารณาโอกาส อุปสรรค และจุดแข็ง จุดอ่อน และความสามารถในการแข่งขัน นำมาจัดทำแมทริกซ์กลยุทธ์ พบว่า จังหวัดจันทบุรี มีโอกาสมากกว่าข้อจำกัด ในด้านของนโยบายการค้าเสรี และกระแสการ บริหารงาน ของผู้ว่าราชการจังหวัด CEO สนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยว และมีจุดแข็งมากกว่า จุดอ่อน ซึ่งให้เห็นถึงความได้เปรียบ โดยเปรียบเทียบในด้านภูมิประเทศที่เป็นที่ราบลุ่มและที่ราบเชิงเขา เหมาะแก่การเกษตรที่มีชื่อเสียง คือ ผลไม้ และพริกไทย รวมทั้งเป็นแหล่งธรรมชาติที่มีอัญมณี และเครื่องประดับที่สำคัญของประเทศ จากการทำ SWOT ANALYSIS พบว่าจังหวัดจันทบุรี ควรใช้กลยุทธ์ Growth โดยรุกไปข้างหน้าหรือ So Strategies โดยใช้จุดแข็งนำไปช่วงชิงโอกาสที่มองเห็น

ศศิกานต์ กุลวินิช (2551) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การส่งเสริมการท่องเที่ยวในชุมชน กรณีศึกษา: ชุมชนเมืองเทศบาลเมืองตะกั่วป่า อำเภอตะกั่วป่า อำเภอตะกั่วป่า จังหวัดพังงา จาก การศึกษาพบว่า มีทรัพยากร แหล่งท่องเที่ยวมีหลากหลาย แต่ยังขาดการพัฒนา ปรับปรุง ภูมิทัศน์ มีเส้นทางเข้าถึงสะดวก แต่ขาดป้ายบอกทาง ด้านบริการการท่องเที่ยวมีความพร้อม ทั้งการคมนาคม ขนส่ง ที่พัก ร้านอาหาร แต่ยังขาดบุคลากรด้านการท่องเที่ยว ไม่มีการวางแผนด้านการตลาด สื่อประชาสัมพันธ์มีน้อย ทำให้ขาดการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ชุมชนส่วนใหญ่ขาดการมีส่วนร่วมทั้ง ด้านการวางแผนการดำเนินการ การรับผลประโยชน์ ส่วนด้านบริหารจัดการไม่มีการวางแผนกำลังพล ขาดบุคลากรด้านการท่องเที่ยว ไม่มีการวางแผนการงบประมาณ ขาดการบูรณาการในการจัดการ

สุรัชย์ เสมมา (2552) ได้ทำการศึกษาเรื่องความพึงพอใจการท่องเที่ยวชายหาดพทยา และ บางแสน: กรณีศึกษาเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวไทย โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวจำนวน 400 คน แบ่งเป็นนักท่องเที่ยวที่เดินทางท่องเที่ยวพทยา จำนวน 236 คน และบางแสน จำนวน 164 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าไคสแควร์ ด้วยวิธี exact method

ผลการศึกษา พบว่า 1) ข้อมูลส่วนบุคคล พบว่า นักท่องเที่ยวที่เดินทางท่องเที่ยวชายหาด พทยาและบางแสน ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุระหว่าง 21 - 30 ปี สถานภาพโสด ระดับการศึกษา

ปริญญาตรี มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน และมีระดับรายได้ 10,001 - 20,000 บาท/ เดือน

2) พฤติกรรมการท่องเที่ยวชายหาดพัทยาและบางแสน พบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เดินทางท่องเที่ยวพัทยาและบางแสน โดยดูจากสถานที่ท่องเที่ยวและบริการและเคยมีประสบการณ์การท่องเที่ยว ส่วนใหญ่เดินทางมากับครอบครัว โดยรถส่วนตัว มีค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยว 1,001 - 5,000 บาท ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่มาจากอาหาร และเครื่องดื่ม กิจกรรมที่ชื่นชอบ คือ การท่องเที่ยวชมสถานที่/ การแสดง 3) ภาพรวมนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางท่องเที่ยวพัทยาและบางแสนมีความพึงพอใจในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านความเหมาะสมการเดินทาง และด้านคุณค่าของการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยว มีความพึงพอใจระดับมาก ยกเว้นด้านสถานที่ท่องเที่ยวและบริการที่มีความพึงพอใจในระดับปานกลาง 4) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในการเดินทางท่องเที่ยวชายหาดพัทยาและบางแสนของนักท่องเที่ยว พบว่า เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจ ในการเดินทางท่องเที่ยวชายหาดพัทยาและบางแสนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และพบว่าสถานภาพไม่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในการเดินทางท่องเที่ยวพัทยาและบางแสน

นงลักษณ์ จันทร์คล้าย (2552) ได้ศึกษาเรื่องความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชายหาดบางแสนเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการพัฒนาชายหาดบางแสน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวชายหาดบางแสน วันหยุดสุดสัปดาห์ (เสาร์ - อาทิตย์) ในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2550 จำนวน 400 คน ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) ไม่จำกัดเพศและอายุ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามประกอบด้วย แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป แบบสอบถามความคิดเห็นต่อการพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน ด้านทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ด้านเศรษฐกิจด้านสังคม และด้านบริการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าสถิติ แจกแจงความถี่ ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบทางสถิติด้วย Independent Samples t - test และ One - way Analysis of Variance

ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย ส่วนมากมีอายุระหว่าง 21 - 30 ปี วุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรีมากที่สุด ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพพนักงานบริษัท มีรายได้ระหว่าง 10,001 - 20,000 บาท/ เดือน ที่อยู่ปัจจุบันอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ได้รับข่าวสาร/ ข้อมูลกับชายหาดบางแสนจากหนังสือเกี่ยวกับการท่องเที่ยวมากที่สุด เหตุผลที่เลือกมาเที่ยวชายหาดบางแสนเนื่องจากเส้นทางไปมาสะดวก ส่วนใหญ่เคยมาเที่ยวชายหาดบางแสนแล้วมากกว่า 7 ครั้ง นอกจากนี้มาเป็นหมู่คณะโดยมีจำนวนสมาชิกที่มาเที่ยวชายหาดบางแสนมากกว่า 7 คน เดินทางมาโดยรถยนต์ส่วนตัวมากที่สุด มาเที่ยวแบบมาเช้าเย็นกลับ และใช้จ่ายในการเที่ยว

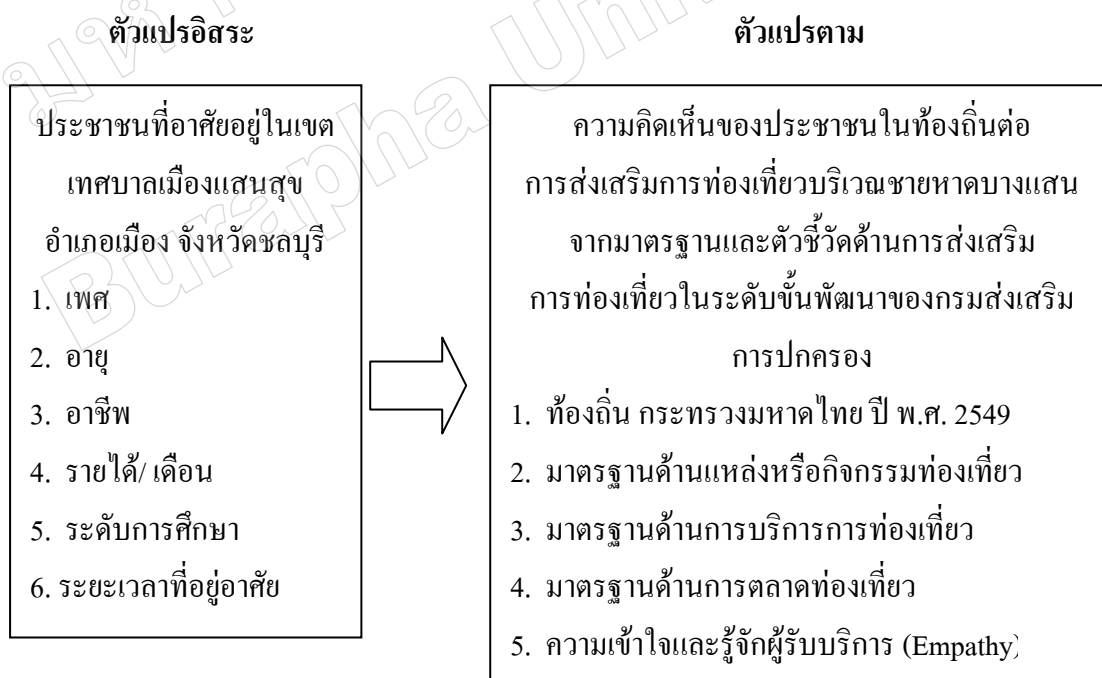
ครั้งมากกว่า 2,500 บาทขึ้นไป ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชายหาดบางแสนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของวิจัยผู้วิจัยได้องค์ประกอบของตัวแปรดังต่อไปนี้

ตัวแปรอิสระ คือ ลักษณะส่วนบุคคลของประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองแสนสุข ตำบลแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ประกอบด้วย เพศ อายุ อาชีพ รายได้ต่อเดือน ระดับการศึกษา และระยะเวลาที่อยู่อาศัย

ตัวแปรตาม คือ ความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน จากมาตรฐานและตัวชี้วัดด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวในระดับขั้นพัฒนาของกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย ปี พ.ศ. 2549 ประกอบด้วย มาตรฐานด้านแหล่งหรือกิจกรรมท่องเที่ยว มาตรฐานด้านการบริการการท่องเที่ยว และมาตรฐานด้านการตลาดท่องเที่ยว

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นวิจัยเชิงปริมาณ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองแสนสุข ซึ่งเขตการปกครอง มีพื้นที่ครอบคลุม 3 ตำบล คือ ตำบลแสนสุขทั้งตำบล (เดิมครอบคลุมหมู่บ้านจำนวน 15 หมู่บ้าน แต่ปัจจุบันยกเลิกหมู่บ้าน ใช้ระบบ ถนน/ ตรอก/ ซอย แทน) ตำบลเหมือง (บางส่วนของหมู่ 1 ถึง หมู่ 4) และตำบลห้วยกะปิ (บางส่วนของหมู่ 5) รวมพื้นที่ทั้งสิ้น 20.268 ตารางกิโลเมตร (12,668 ไร่) โดยมีจำนวนประชากรทั้งหมด 44,312 คน

กลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัยครั้งนี้คือ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองแสนสุข และเพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนของประชากรทั้งหมดผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างโดยการสุ่มแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) ไม่จำกัดเพศ อายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป โดยขนาดของกลุ่มตัวอย่างใช้การคำนวณด้วยสูตรของ ยามาเน่ (Yamane, 1973) ซึ่งได้กำหนดค่าความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่างเท่ากับ .05 (บุญธรรม กิจปริดาภิสุทธิ, 2542, หน้า 14 อ้างถึงใน Yamane, 1973, p. 1088)

การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง

สูตรการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่าง

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

N = ขนาดของประชากรทั้งหมด

n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

e = ค่าความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่างที่ระดับ .05

ขนาดของประชากรทั้งหมดได้มาจากจำนวนประชาชนที่อยู่ในเขตเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ทั้งหมด 44,312 คน (เทศบาลเมืองแสนสุข, 2554 ก) เมื่อนำมาแทนค่าในสูตรดังกล่าวเพื่อหาจำนวนขนาดของกลุ่มตัวอย่างได้ดังนี้

$$n = \frac{44,312}{1 + 44,312 (.05)^2}$$

$$n = \frac{44,312}{1 + 110.78}$$

$$= \frac{44,312}{111.78}$$

$$n = 396.42$$

การสุ่มตัวอย่าง

จากสูตรการคำนวณขนาดตัวอย่างดังกล่าว เมื่อคำนวณแล้วจะได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 400 ราย โดยการสุ่มแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) ไม่จำกัดเพศ อายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป ตารางที่ 2 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างในเขตเทศบาลเมืองแสนสุข ตำบลแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

ชื่อเทศบาล	ชื่อตำบล	จำนวนประชากร	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
เทศบาลเมืองแสนสุข	ตำบลแสนสุข	36,973	334
	ตำบลเหมือง	6,426	58
	ตำบลห้วยกะปิ	913	8
รวม		44,312	100

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถาม (Questionnaires) ความคิดของประชาชนที่มีต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน ซึ่งเป็นการจัดทำแบบสอบถามแบบปิด (Close - End Question) แบ่งออกเป็นสามตอนดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามด้านคุณลักษณะประชากรพื้นฐานทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างประชาชนในท้องถิ่น ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน ระยะเวลาที่อยู่อาศัย จำนวน 6 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน แบ่งออกเป็น 3 ด้านดังนี้

1. ความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน ด้านมาตรฐานด้านแหล่งหรือกิจกรรมท่องเที่ยว จำนวน 10 ข้อ
2. ความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน ด้านมาตรฐานด้านการบริการการท่องเที่ยว จำนวน 10 ข้อ
3. ความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน มาตรฐานด้านการตลาดท่องเที่ยว จำนวน 6 ข้อ

ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่าของลิเคิร์ต (Likert's Scale) 4 ระดับ (ภัทรสินี ภัทรโกศล, 2550) จำแนกดังนี้

- คะแนน 4 หมายถึง ความเห็นของประชาชน เห็นด้วยอย่างยิ่ง
- คะแนน 3 หมายถึง ความเห็นของประชาชน เห็นด้วย
- คะแนน 2 หมายถึง ความเห็นของประชาชน ไม่เห็นด้วย
- คะแนน 1 หมายถึง ความเห็นของประชาชน ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

1. ศึกษาเนื้อหา แนวคิด รวมถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักท่องเที่ยวและความคิดเห็นให้ครอบคลุมประเด็นที่ต้องการวัดแต่ละตัวแปร
2. กำหนดขอบเขตและโครงสร้างของเนื้อหาให้ครอบคลุมตัวแปรที่ศึกษา และนำมาสร้างแบบสอบถามให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการวิจัยและถูกต้องตามเกณฑ์ พร้อมกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน
3. นำเครื่องมือที่สร้างเสร็จแล้วให้อาจารย์ที่ปรึกษาในการทำวิจัย
 - 3.1 ดร.กิจฐเขต ไกรवास อาจารย์ประจำวิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา
 - 3.2 ดร. วัลลภ ศัพท์พันธุ์ อาจารย์ประจำวิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา
 - 3.3 นายอำนาจ สิทธิบุญ รองปลัดเทศบาลเมืองแสนสุข

ตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม ตรวจสอบเนื้อหาความถูกต้อง ความครอบคลุมสิ่งที่ต้องการวัด ผู้วิจัยจึงนำไปปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดสอบ
4. ทดสอบเครื่องมือ โดยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) กับประชาชนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 ชุด เพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือ โดยการหาค่าความเที่ยงหรือความเชื่อถือได้ของแบบสอบถาม เท่ากับ .91 ซึ่งถือว่าแบบสอบถามนี้มีความเชื่อถือได้สามารถนำไปเก็บข้อมูลจริงต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถาม จำนวน 400 ชุด โดยมีแบบสอบถามที่รับกลับคืนมาและมีความสมบูรณ์ จำนวน 400 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ เมื่อได้รับแบบสอบถามคืนแล้วนำมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของคำถาม และนำแบบสอบถามไปวิเคราะห์โดยใช้วิธีประมวลค่าทางสถิติด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยเลือกใช้สถิติในการวิเคราะห์เพื่อให้สอดคล้องกับลักษณะของข้อมูล และตอบวัตถุประสงค์ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน ระยะเวลาที่อยู่อาศัย วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage)
2. ข้อมูลระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน ใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) คือค่าเฉลี่ย \bar{X} และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
3. ทดสอบสมมติฐาน โดยใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) คือ t - test, One - way ANOVA และทดสอบทดสอบรายคู่ด้วยวิธี LSD

เกณฑ์การแปลผล

การแปลผลจากแบบสอบถามแบ่งคะแนนความคิดเห็นแบ่งคะแนนเป็น 4 ระดับ ใช้สูตรดังนี้

$$\begin{aligned} \text{อันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้นที่ต้องการ}} \\ &= \frac{4 - 1}{4} \\ &= .75 \end{aligned}$$

ดังนั้นค่าเฉลี่ยของแต่ละระดับมีความหมาย ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00 - 1.75 หมายถึง การส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนมีอยู่ในระดับต่ำ

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.76 - 2.50 หมายถึง การส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาด
บางแสนมีอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.51 - 3.25 หมายถึง การส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาด
บางแสนมีอยู่ในระดับสูง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.26 - 4.00 หมายถึง การส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาด
บางแสนมีอยู่ในระดับสูงมาก

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัย “ความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน และเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นที่มีต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน โดยเก็บข้อมูลจากประชาชนในท้องถิ่นที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองแสนสุข จำนวน 400 คน ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอผลวิเคราะห์เป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 3 จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล

สถานภาพส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	149	37.25
หญิง	251	62.75
รวม	400	100.00
อายุ		
ต่ำกว่า 20 ปี	28	7.00
20 - 30 ปี	127	31.75
31 - 40 ปี	121	30.25
41 - 50 ปี	74	18.50
51 - 60 ปี	37	9.25
ตั้งแต่ 60 ปีขึ้นไป	13	3.25
รวม	400	100.00

ตารางที่ 3 (ต่อ)

สถานภาพส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษาปีที่ 6/ ต่ำกว่า	56	14.00
มัธยมศึกษาปีที่ 3	74	18.50
มัธยมศึกษาปีที่ 6/ ปวช.	57	14.25
อนุปริญญา/ ปวส.	52	13.00
ปริญญาตรี	139	34.75
สูงกว่าปริญญาตรี	22	5.50
รวม	400	100.00
อาชีพ		
รับราชการ/ รัฐวิสาหกิจ/ พนักงานของรัฐ	61	15.25
ทำงานบริษัท	94	23.50
ประกอบอาชีพส่วนตัว	93	23.25
รับจ้าง	104	26.00
อื่น ๆ	48	12.00
รวม	400	100.00
รายได้เฉลี่ยต่อเดือน		
ต่ำกว่า 10,000 บาท	163	40.75
10,001 - 20,000 บาท	139	34.75
20,001 - 30,000 บาท	59	14.75
30,001 - 40,000 บาท	24	6.00
40,001 บาทขึ้นไป	15	3.75
รวม	400	100.00
ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองแสนสุข		
น้อยกว่า 1 ปี	16	4.00
1 - 2 ปี	43	10.75
3 - 4 ปี	81	20.25
5 - 6 ปี	55	13.75
มากกว่า 6 ปี	205	51.25
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 3 จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 62.75 มีอายุ, 20 - 30 ปีมากที่สุด ร้อยละ 31.75 รองลงมาคือ อายุ 31 - 40 ปี, อายุ 41 - 50 ปี, อายุ 51 - 60 ปี, อายุต่ำกว่า 20 ปี และ อายุ 60 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 30.25, 18.50, 9.25, 7.00, และ 3.25 ตามลำดับ

ได้รับการศึกษาระดับปริญญาตรีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 34.75 รองลงมาคือ ระดับมัธยมต้น, ระดับมัธยมปลาย/ ปวช., ระดับประถมศึกษา, ระดับอนุปริญญา/ ปวส. และสูงกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 18.50, 14.25, 14.00, 13.00 และ 5.50 ตามลำดับ

ประกอบอาชีพรับจ้างมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 26.00 รองลงมาคือทำงานบริษัท ประกอบอาชีพส่วนตัว รับราชการ/ รัฐวิสาหกิจ/ พนักงานของรัฐ และอื่น คิดเป็นร้อยละ 23.50, 23.25, 15.25, และ 12.00 ตามลำดับ

รายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาทมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 40.75 รองลงมาคือ รายได้ 10,000 - 20,000 บาท, 20,001 - 30,000 บาท, 30,001 - 40,000 บาท และมากกว่า 40,001 บาท ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 34.75, 14.75, 6.00, และ 3.75 ตามลำดับ

ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองแสนสุขมากกว่า 6 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 51.25 รองลงมาคือ 3 - 4 ปี, 5 - 6 ปี, 1 - 2 ปี และน้อยกว่า 1 ปี คิดเป็นร้อยละ 20.25, 13.75, 10.75, และ 4.00 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน

ตารางที่ 4 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน ในมาตรฐานด้านแหล่งท่องเที่ยวหรือกิจกรรมท่องเที่ยว

การส่งเสริมการท่องเที่ยว	จำนวนและร้อยละของระดับความคิดเห็น				\bar{X}	S.D.	แปลความ	อันดับ
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง				
1. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีเส้นทางเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน	162 (40.50)	225 (56.25)	12 (3.00)	1 (0.25)	3.37	.56	มีการส่งเสริมอยู่ในระดับสูงมาก	1
2. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีห้องน้ำสาธารณะที่ถูกละเลยอย่างเพียงพอ	169 (42.25)	187 (46.75)	43 (10.75)	1 (0.25)	3.31	.67	มีการส่งเสริมอยู่ในระดับสูงมาก	4

ตารางที่ 4 (ต่อ)

การส่งเสริมการท่องเที่ยว	จำนวนและร้อยละของระดับความคิดเห็น				\bar{X}	S.D.	แปลความ	อันดับ
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง				
3. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีศูนย์บริการนักท่องเที่ยวและสำนักงานที่ทำกรบริเวณชายหาดบางแสน	142 (35.50)	247 (61.75)	8 (2.00)	3 (0.75)	3.32	.55	มีการส่งเสริม อยู่ใน ระดับสูงมาก	3
4. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีที่ขายบัตรเข้าชมแหล่งท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน เช่นมีการจัดงานคอนเสิร์ตต่าง ๆ	74 (18.50)	139 (34.75)	116 (29.00)	71 (17.75)	2.54	.99	มีการส่งเสริม อยู่ในระดับสูง	10
5. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีป้ายแสดงข้อมูลเฉพาะของแหล่งท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน	110 (27.50)	242 (60.50)	44 (11.00)	4 (1.00)	3.15	.64	มีการส่งเสริม อยู่ในระดับสูง	8
6. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีลานทำกิจกรรมบริเวณชายหาดบางแสน	111 (27.75)	211 (52.75)	75 (18.75)	3 (0.75)	3.08	.70	มีการส่งเสริม อยู่ในระดับสูง	9
7. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการปรับภูมิทัศน์ภายในสถานที่ท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน	137 (34.25)	239 (59.75)	23 (5.75)	1 (0.25)	3.28	.58	มีการส่งเสริม อยู่ใน ระดับสูงมาก	5
8. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการจัดชุมทางเข้าที่สวยงามและเหมาะสม	126 (31.50)	213 (53.25)	56 (14.00)	5 (1.25)	3.15	.70	มีการส่งเสริม อยู่ในระดับสูง	7
9. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีเจ้าหน้าที่รับผิดชอบในการดูแลรักษามิให้แหล่งท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนเสื่อมโทรม	175 (43.75)	193 (48.25)	28 (7.00)	4 (1.00)	3.35	.65	มีการส่งเสริม อยู่ใน ระดับสูงมาก	2
10. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการส่งเสริมให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว	135 (33.75)	219 (54.75)	36 (9.00)	10 (2.50)	3.20	.70	มีการส่งเสริม อยู่ในระดับสูง	6
ภาพรวม					3.17	.39	มีการส่งเสริม อยู่ในระดับสูง	

จากตารางที่ 4 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนในมาตรฐานด้านแหล่งท่องเที่ยวหรือกิจกรรมท่องเที่ยว พบว่าประชาชนมีความคิดเห็นต่อส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนในมาตรฐานด้านแหล่งท่องเที่ยวหรือกิจกรรมท่องเที่ยว อยู่ในระดับสูง มี $\bar{X} = 3.17$ (S.D. = .39) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า

ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการสนับสนุนหรือจัดให้มีเส้นทางเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยว บริเวณชายหาดบางแสน เป็นอันดับ 1 อยู่ในระดับสูงมาก มี $\bar{X} = 3.37$ ($S.D. = .56$) รองลงมาคือ การสนับสนุนหรือจัดให้มีเจ้าหน้าที่รับผิดชอบในการดูแลรักษามีให้แหล่งท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนเสื่อมโทรม มี $\bar{X} = 3.35$ ($S.D. = .65$) และลำดับสุดท้ายคือ มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีที่ขายบัตรเข้าชมแหล่งท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน เช่นมีการจัดงานคอนเสิร์ตต่าง ๆ มี $\bar{X} = 2.54$ ($S.D. = .99$)

ตารางที่ 5 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของประชาชน ในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน ในมาตรฐาน ด้านการบริการการท่องเที่ยว

การส่งเสริมการท่องเที่ยว	จำนวนและร้อยละของระดับความคิดเห็น				\bar{X}	S.D.	แปลความ	อันดับ
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง				
1. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีเตรียมอุปกรณ์และสัญญาณเตือนภัย เช่น สัญญาณเตือนภัยแผ่นดินไหว คลื่นสึนามิ	151 (37.75)	179 (44.75)	43 (10.75)	27 (6.75)	3.13	.86	มีการส่งเสริมอยู่ในระดับสูง	5
2. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีภัตตาคารหรือร้านอาหารที่สะอาดและปลอดภัย จำหน่ายอาหารให้แก่นักท่องเที่ยว	108 (27.00)	230 (57.50)	60 (15.00)	2 (0.50)	3.11	.65	มีการส่งเสริมอยู่ในระดับสูง	7
3. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีสินค้าของที่ระลึกโดยชุมชน หรือ OTOP ของท้องถิ่นบริการนักท่องเที่ยว	107 (26.75)	262 (65.50)	26 (6.50)	5 (1.25)	3.18	.59	มีการส่งเสริมอยู่ในระดับสูง	3
4. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการจัดบริการที่พัก เช่น โรงแรม โฮมสเตย์ เกสเฮาส์ เป็นต้น	124 (31.00)	223 (55.75)	40 (10.00)	13 (3.25)	3.14	.72	มีการส่งเสริมอยู่ในระดับสูง	4
5. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีศูนย์มัคคุเทศก์หรืออาสาสมัครนำเที่ยว เพื่อให้บริการนักท่องเที่ยว	83 (20.75)	203 (50.75)	97 (24.25)	17 (4.25)	2.88	.78	มีการส่งเสริมอยู่ในระดับสูง	10
6. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีมัคคุเทศก์ท้องถิ่นที่ผ่านการฝึกอบรม เพื่อให้บริการนักท่องเที่ยว	90 (23.00)	204 (51.00)	82 (20.50)	22 (5.50)	2.92	.81	มีการส่งเสริมอยู่ในระดับสูง	9
7. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีกิจกรรมบริการเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจหรือนันทนาการบันเทิงแก่นักท่องเที่ยว	98 (24.50)	226 (56.50)	71 (17.75)	5 (1.25)	3.04	.69	มีการส่งเสริมอยู่ในระดับสูง	8

ตารางที่ 5 (ต่อ)

การส่งเสริมการท่องเที่ยว	จำนวนและร้อยละของระดับความคิดเห็น				\bar{X}	S.D.	แปลความ	อันดับ
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง				
8. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีบริการติดต่อสื่อสารทางโทรศัพท์ โทรสาร และอินเทอร์เน็ต	136 (34.00)	244 (61.00)	16 (4.00)	4 (1.00)	3.28	.59	มีการส่งเสริม อยู่ใน ระดับสูงมาก	1
9. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีพาหนะโดยสารที่มีระบบความปลอดภัยและอุปกรณ์อำนวยความสะดวกไว้บริการนักท่องเที่ยว เช่น รถโดยสาร	127 (31.75)	221 (55.25)	47 (11.75)	5 (1.25)	3.18	.67	มีการส่งเสริม อยู่ในระดับสูง	2
10. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีบุคลากรประจำพาหนะที่มีความรู้ทักษะ สามารถสื่อสารกับนักท่องเที่ยวได้	127 (31.75)	213 (53.25)	43 (10.75)	17 (4.25)	3.13	.76	มีการส่งเสริม อยู่ในระดับสูง	6
ภาพรวม					3.10	.45	มีการส่งเสริม อยู่ในระดับสูง	

จากตารางที่ 5 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนในมาตรฐานด้านการบริการการท่องเที่ยว พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนในมาตรฐานด้านการบริการการท่องเที่ยวอยู่ในระดับสูง มี $\bar{X} = 3.10$ (S.D. = .45) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า

ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการสนับสนุนหรือจัดให้มีบริการติดต่อสื่อสารทางโทรศัพท์ โทรสาร และอินเทอร์เน็ตเป็นอันดับ 1 อยู่ในระดับสูงมาก มี $\bar{X} = 3.28$ (S.D. = .59) รองลงมาคือการสนับสนุนหรือจัดให้มีพาหนะโดยสารที่มีระบบความปลอดภัยและอุปกรณ์อำนวยความสะดวกไว้บริการนักท่องเที่ยว เช่น รถโดยสาร มี $\bar{X} = 3.18$ (S.D. = .67) และลำดับสุดท้ายคือ มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีผู้มัคคุเทศก์หรืออาสาสมัครนำเที่ยว เพื่อให้บริการนักท่องเที่ยวมี $\bar{X} = 2.88$ (S.D. = .78)

ตารางที่ 6 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของประชาชน
ในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนในมาตรฐาน
ด้านการตลาดท่องเที่ยว

การส่งเสริมการท่องเที่ยว	จำนวนและร้อยละของระดับความคิดเห็น				\bar{X}	S.D.	แปลความ	อันดับ
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง				
1. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการกำหนดแผนการตลาดท่องเที่ยวระยะยาว 3 - 5 ปี	124 (31.00)	232 (58.00)	44 (11.00)	0 (0.00)	3.20	.62	มีการส่งเสริม อยู่ในระดับสูง	4
2. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการเชื่อมโยงเส้นทางท่องเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่อื่น ๆ	101 (25.25)	233 (58.25)	65 (16.25)	1 (0.25)	3.09	.65	มีการส่งเสริม อยู่ในระดับสูง	6
3. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวทางวิทยุกระจายเสียง และวิทยุโทรทัศน์	113 (28.25)	269 (67.25)	17 (4.25)	1 (0.25)	3.23	.53	มีการส่งเสริม อยู่ในระดับสูง	3
4. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการจัดทำเว็บไซต์เพื่อนำสถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่น	125 (31.25)	254 (63.50)	18 (4.50)	3 (0.75)	3.25	.57	มีการส่งเสริม อยู่ในระดับสูง	2
5. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการขายกับหน่วยงานภาครัฐและเอกชน เช่น งานไทยเที่ยวไทย เป็นต้น	110 (27.50)	230 (57.50)	51 (12.75)	9 (2.25)	3.10	.70	มีการส่งเสริม อยู่ในระดับสูง	5
6. มีการจัดกิจกรรมบริเวณชายหาดบางแสน ได้แก่ งานก่พระทรายวันไหล มนต์เสน่ห์แหลมแท่นและมหัศจรรย์อาหารทะเล การแข่งขันบางแสนไทยแลนด์ สปีด เฟสตีวัล	169 (42.25)	216 (54.00)	13 (3.25)	2 (0.50)	3.38	.58	มีการส่งเสริม อยู่ใน ระดับสูงมาก	1
ภาพรวม					3.21	.40	มีการส่งเสริม อยู่ในระดับสูง	

จากตารางที่ 6 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนในมาตรฐานด้านการตลาดท่องเที่ยว พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนในมาตรฐานด้านการตลาดท่องเที่ยวอยู่ในระดับสูงมี $\bar{X} = 3.21$ ($S.D. = .40$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า

ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมบริเวณชายหาดบางแสน ได้แก่ งานก่อพระทรายวันไหล มนต์เสน่ห์แหลมแท่นและมหัศจรรย์อาหารทะเล การแข่งขันบางแสนไทยแลนด์ สปีด เฟสติวัล เป็นอันดับ 1 อยู่ในระดับสูงมาก มี $\bar{X} = 3.38$ ($S.D. = .58$) รองลงมาคือการสนับสนุนหรือจัดให้มีการจัดทำเว็บไซต์เพื่อแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่น มี $\bar{X} = 3.25$ ($S.D. = .57$) และลำดับสุดท้ายคือมีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการเชื่อมโยงเส้นทางท่องเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่อื่น ๆ มี $\bar{X} = 3.09$ ($S.D. = .65$)

ตารางที่ 7 ระดับความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน จำแนกรายมาตรฐาน

การส่งเสริมการท่องเที่ยว	ระดับความคิดเห็นของประชาชน			
	\bar{X}	$S.D.$	ระดับความคิดเห็น	อันดับ
1. มาตรฐานด้านแหล่งท่องเที่ยวหรือกิจกรรมท่องเที่ยว	3.17	.39	มีการส่งเสริมการท่องเที่ยวอยู่ในระดับสูง	2
2. มาตรฐานด้านการบริการการท่องเที่ยว	3.10	.45	มีการส่งเสริมการท่องเที่ยวอยู่ในระดับสูง	3
3. มาตรฐานด้านการตลาดท่องเที่ยว	3.21	.40	มีการส่งเสริมการท่องเที่ยวอยู่ในระดับสูง	1
ภาพรวม	3.15	.37	มีการส่งเสริมการท่องเที่ยวอยู่ในระดับสูง	

จากตารางที่ 7 ระดับความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนทั้ง 3 มาตรฐาน พบว่า ประชาชนมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนอยู่ในระดับสูงทั้ง 3 ด้าน เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงสุด ได้แก่ มาตรฐานด้านการตลาดท่องเที่ยว ($\bar{X} = 3.21$, $S.D. = .40$) รองลงมาคือมาตรฐานด้านแหล่งท่องเที่ยวหรือกิจกรรมท่องเที่ยว ($\bar{X} = 3.17$, $S.D. = .39$) ส่วนมาตรฐานด้านการบริการการท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่ำสุด ($\bar{X} = 3.10$, $S.D. = .45$)

ตารางที่ 8 การเปรียบเทียบเพศกับความคิดเห็นของประชาชนต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน

เพศ	จำนวน	\bar{X}	S.D.	<i>t</i>	Sig.
ชาย	149	3.12	.38	.188	.106
หญิง	251	3.17	.36		

จากตารางที่ 8 การเปรียบเทียบเพศกับความคิดเห็นของประชาชนต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยว พบว่า ค่า *Sig.* เท่ากับ .106 แสดงว่าประชาชนเพศชายและประชาชนเพศหญิงมีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจำแนกตามอายุ

อายุ	\bar{X}	S.D.
ต่ำกว่า 20 ปี	3.35	.32
20 - 30 ปี	3.17	.34
31 - 40 ปี	3.16	.37
41 - 50 ปี	3.12	.43
51 - 60 ปี	3.01	.34
อายุ 60 ปีขึ้นไป	3.09	.27

ตารางที่ 10 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนกับอายุ

แหล่งความแปรปรวน	<i>df</i>	<i>SS</i>	<i>MS</i>	<i>F</i>	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	5	2.05	.41	3.15	.008
ภายในกลุ่ม	394	51.45	.13		
รวม	399	53.50			

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 10 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวของประชาชนอายุต่าง ๆ พบว่า ประชาชนที่มีอายุต่างกัน

มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และได้ทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ ด้วยวิธีของ LSD (Post Hoc) ได้ผลวิเคราะห์ดังตารางที่ 11

ตารางที่ 11 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ (Post Hoc) ของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจำแนกตามอายุ

อายุ	\bar{X}	ต่ำกว่า 20 ปี	20 - 30 ปี	31 - 40 ปี	41 - 50 ปี	51 - 60 ปี	อายุ 60 ปีขึ้นไป
ต่ำกว่า 20 ปี	3.35		.173*	.189*	.230*	.340*	.258*
20 - 30 ปี	3.17			.016	.057	.167*	.085
31 - 40 ปี	3.16				.048	.151*	.069
41 - 50 ปี	3.12					.110	.028
51 - 60 ปี	3.01						-.081
อายุ 60 ปีขึ้นไป	3.09						

* $p \leq .05$

เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีการทดสอบของ LSD พบว่าประชาชนที่อายุต่ำกว่า 20 ปี มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวแตกต่างจากประชาชนที่มีอายุ 20 - 30 ปี โดยพบว่า ประชาชนที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี มีระดับความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวสูงกว่าประชาชนที่มีอายุ 20 - 30 ปี

ประชาชนที่อายุต่ำกว่า 20 ปี มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวแตกต่างจากประชาชนที่มีอายุ 31 - 40 ปี โดยพบว่า ประชาชนที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี มีระดับความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวสูงกว่าประชาชนที่มีอายุ 31 - 40 ปี

ประชาชนที่อายุต่ำกว่า 20 ปี มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวแตกต่างจากประชาชนที่มีอายุ 41 - 50 ปี โดยพบว่า ประชาชนที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี มีระดับความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวสูงกว่าประชาชนที่มีอายุ 41 - 50 ปี

ประชาชนที่อายุต่ำกว่า 20 ปี มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวแตกต่างจากประชาชนที่มีอายุ 51 - 60 ปี โดยพบว่า ประชาชนที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี มีระดับความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวสูงกว่าประชาชนที่มีอายุ 51 - 60 ปี

ประชาชนที่อายุต่ำกว่า 20 ปี มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวแตกต่างจากประชาชนที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไป โดยพบว่า ประชาชนที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี มีระดับความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวสูงกว่าประชาชนที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไป

ประชาชนที่อายุ 20 - 30 ปี มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวแตกต่างจากประชาชนที่มีอายุ 51 - 60 ปี โดยพบว่า ประชาชนที่มีอายุ 20 - 30 ปี มีระดับความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวสูงกว่าประชาชนที่มีอายุ 51 - 60 ปี

ประชาชนที่อายุ 31 - 40 ปี มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวแตกต่างจากประชาชนที่มีอายุ 51 - 60 ปี โดยพบว่า ประชาชนที่มีอายุ 31 - 40 ปี มีระดับความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวสูงกว่าประชาชนที่มีอายุ 51 - 60 ปี

ตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	\bar{X}	S.D.
ประถมศึกษาปีที่ 6/ ต่ำกว่า	3.06	.29
มัธยมศึกษาปีที่ 3	3.24	.28
มัธยมศึกษาปีที่ 6/ ปวช.	3.08	.36
อนุปริญญา/ ปวส.	3.01	.38
ปริญญาตรี	3.23	.40
สูงกว่าปริญญาตรี	3.13	.38

ตารางที่ 13 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนกับระดับการศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	<i>df</i>	<i>SS</i>	<i>MS</i>	<i>F</i>	<i>Sig.</i>
ระหว่างกลุ่ม	5	3.21	.64	5.03	.000
ภายในกลุ่ม	394	50.29	.12		
รวม	399	53.50			

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 13 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวของประชาชนในท้องถิ่นที่มีระดับการศึกษาต่าง ๆ พบว่า ประชาชนที่มีระดับการศึกษาทั้งหมดมีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และได้ทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ ด้วยวิธีของ LSD (Post Hoc) ได้ผลวิเคราะห์ดังตารางที่ 14

ตารางที่ 14 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ (Post Hoc) ของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อการส่งเสริม
การท่องเที่ยวจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	\bar{X}	ประถมศึกษาปีที่ 6/ ต่ำกว่า	มัธยมศึกษาปีที่ 3	มัธยมศึกษาปีที่ 6/ ปวช.	อนุปริญญา/ ปวส.	ปริญญาตรี	สูงกว่า ปริญญาตรี
ประถมศึกษาปีที่ 6/ ต่ำกว่า	3.06		-.187*	-.025	.043	-.170*	-.070
มัธยมศึกษาปีที่ 3	3.24			.162*	.230*	.016	.116
มัธยมศึกษาปีที่ 6/ ปวช.	3.08				.068	-.145*	-.045
อนุปริญญา/ ปวส.	3.01					-.213*	-.113
ปริญญาตรี	3.23						.100
สูงกว่าปริญญาตรี	3.13						

* $p \leq .05$

เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีการทดสอบของ LSD พบว่า ประชาชนที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 6/ต่ำกว่า มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวแตกต่างจากประชาชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยพบว่า ประชาชนที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 6/ต่ำกว่า มีระดับความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวต่ำกว่าประชาชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3

ประชาชนที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 6/ต่ำกว่า มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวแตกต่างจากประชาชนที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี โดยพบว่า ประชาชนที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 6/ต่ำกว่า มีระดับความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวต่ำกว่าประชาชนที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี

ประชาชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวแตกต่างจากประชาชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยพบว่า ประชาชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีระดับความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวสูงกว่าประชาชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6

ประชาชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวแตกต่างจากประชาชนที่มีการศึกษาระดับอนุปริญญา/ปวส. โดยพบว่า ประชาชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีระดับความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวสูงกว่าประชาชนที่มีการศึกษาระดับอนุปริญญา/ปวส.

ประชาชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวแตกต่างจากประชาชนที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี โดยพบว่า ประชาชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีระดับความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวต่ำกว่าประชาชนที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี

ประชาชนที่มีการศึกษาระดับอนุปริญญา/ ปวส. มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวแตกต่างจากประชาชนที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี โดยพบว่า ประชาชนที่มีการศึกษาระดับอนุปริญญา/ ปวส. มีระดับความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวต่ำกว่าประชาชนที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี

ตารางที่ 15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจําแนกตามอาชีพ

อาชีพ	\bar{X}	S.D.
รับราชการ/ รัฐวิสาหกิจ/ พนักงานของรัฐ	3.11	.41
ทำงานบริษัท	3.24	.35
ประกอบอาชีพส่วนตัว	3.11	.37
รับจ้าง	3.12	.36
อื่น ๆ	3.19	.34

ตารางที่ 16 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนกับอาชีพ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	4	1.15	.28	2.17	.071
ภายในกลุ่ม	395	52.35	.13		
รวม	399	53.50			

จากตารางที่ 16 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวของประชาชนที่มีอาชีพต่าง ๆ พบว่า ประชาชนที่มีอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวไม่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 17 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริม
การท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจําแนกตามรายได้

รายได้	\bar{X}	S.D.
ต่ำกว่า 10,000 บาท	3.21	.30
10,001 - 20,000 บาท	3.22	.36
20,001 - 30,000 บาท	2.96	.41
30,001 - 40,000 บาท	2.81	.26
มากกว่า 40,001 บาทขึ้นไป	3.30	.47

ตารางที่ 18 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นต่อ
การส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนกับรายได้ต่อเดือน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	4	6.55	1.63	13.78	.000
ภายในกลุ่ม	395	46.95	.11		
รวม	399	53.50			

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 18 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของ
ความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวของประชาชนในท้องถิ่นที่มีระดับรายได้ต่าง ๆ พบว่า
ประชาชนที่มีรายได้ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .05 และได้ทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ ด้วยวิธีของ LSD (Post Hoc)
ได้ผลวิเคราะห์ดังตารางที่ 19

ตารางที่ 19 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ (Post Hoc) ของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อการส่งเสริม
การท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจําแนกตามรายได้ต่อเดือน

รายได้ต่อเดือน	\bar{X}	ต่ำกว่า 10,000 บาท	10,001 - 20,000 บาท	20,001 - 30,000 บาท	30,001 - 40,000 บาท	มากกว่า 40,001 บาทขึ้นไป
ต่ำกว่า 10,000 บาท	3.21		-.0116	.250*	.400*	-.091
10,000 - 20,000 บาท	3.22			.262*	.412*	-.079
20,001 - 30,000 บาท	2.96				.149	-.341*
30,001 - 40,000 บาท	2.81					-.491*
มากกว่า 40,001 บาทขึ้นไป	3.30					

* $p \leq .05$

ตารางที่ 20 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริม
การท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจำแนกตามระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาล
เมืองแสนสุข

ระยะเวลาที่อาศัย	\bar{X}	<i>S.D.</i>
น้อยกว่า 1 ปี	3.31	.19
1 - 2 ปี	3.22	.28
3 - 4 ปี	3.19	.36
5 - 6 ปี	3.14	.42
มากกว่า 6 ปี	3.11	.37

ตารางที่ 21 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นต่อ
การส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนกับระยะเวลาที่อยู่ในเขตเทศบาล
เมืองแสนสุข

แหล่งความแปรปรวน	<i>df</i>	<i>SS</i>	<i>MS</i>	<i>F</i>	<i>Sig.</i>
ระหว่างกลุ่ม	4	1.06	.26	2.00	.092
ภายในกลุ่ม	395	52.44	.13		
รวม	399	53.50			

จากตารางที่ 21 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของ
ความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวของประชาชนในท้องถิ่นที่มีระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในเขต
เทศบาลเมืองแสนสุข พบว่า ประชาชนที่มีระยะเวลาอาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองแสนสุขต่างกัน
มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวไม่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 22 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน	ผลการทดสอบสมมติฐาน
1. ประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริม การท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนแตกต่างกัน	ปฏิเสธสมมติฐาน
2. ประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริม การท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนแตกต่างกัน	ยอมรับสมมติฐาน

ตารางที่ 22 (ต่อ)

สมมติฐาน	ผลการทดสอบสมมติฐาน
3. ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนแตกต่างกัน	ยอมรับสมมติฐาน
4. ประชาชนที่มีอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนแตกต่างกัน	ปฏิเสธสมมติฐาน
5. ประชาชนที่มีรายได้ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนแตกต่างกัน	ยอมรับสมมติฐาน
6. ประชาชนที่มีระยะเวลาอาศัยต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนแตกต่างกัน	ปฏิเสธสมมติฐาน

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “ความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน และเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ คือ ประชาชนในท้องถิ่นในเขตเทศบาลเมืองแสนสุข จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน และระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองแสนสุข วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าความถี่ (Frequency) ส่วนข้อมูลระดับความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติ (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ส่วนการทดสอบสมมติฐานใช้สถิติ t - test, One - way ANOVA และวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่โดยใช้วิธีทดสอบ LSD โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการศึกษา พบว่า ประชาชนในท้องถิ่นที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองแสนสุขที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย มีอายุระหว่าง 20 - 30 ปี ส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ประกอบอาชีพรับจ้าง มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองแสนสุขมากกว่า 6 ปี

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน ผลการศึกษาพบว่า

1. มาตรฐานด้านแหล่งท่องเที่ยวหรือกิจกรรมท่องเที่ยวประชาชนเลือกตอบในข้อการสนับสนุนหรือจัดให้มีเส้นทางเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนเป็นอันดับแรก รองลงมาคือการสนับสนุนหรือจัดให้มีเจ้าหน้าที่รับผิดชอบในการดูแลรักษาให้มีแหล่งท่องเที่ยว

บริเวณชายหาดบางแสนเสื่อมโทรม ถัดไปคือ การสนับสนุนหรือจัดให้มีศูนย์บริการนักท่องเที่ยว และสำนักงานที่ทำการบริเวณชายหาดบางแสน และอันดับสุดท้ายคือการสนับสนุนหรือจัดให้มีที่ขายบัตรเข้าชมแหล่งท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน เช่น มีการจัดงานคอนเสิร์ตต่าง ๆ

2. มาตรฐานด้านการบริการการท่องเที่ยวประชาชนเลือกตอบในข้อมีการสนับสนุนหรือจัดให้มีบริการติดต่อสื่อสารทางโทรศัพท์ โทรสาร และอินเทอร์เน็ตเป็นอันดับแรก รองลงมาคือ มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีพาหนะโดยสารที่มีระบบความปลอดภัยและอุปกรณ์อำนวยความสะดวกไว้บริการนักท่องเที่ยว เช่น รถโดยสาร ถัดไปคือมีการสนับสนุนหรือจัดให้มีสินค้าของที่ระลึกโดยชุมชน หรือ OTOP ของท้องถิ่นบริการนักท่องเที่ยว และอันดับสุดท้ายคือมีการสนับสนุนหรือจัดให้มียุวมัคคุเทศก์หรืออาสาสมัครนำเที่ยว เพื่อให้บริการนักท่องเที่ยว

3. มาตรฐานด้านการตลาดท่องเที่ยวประชาชนเลือกตอบในข้อมีการจัดกิจกรรมบริเวณชายหาดบางแสน ได้แก่ งานก่อพระทรายวันไหล มนต์เสน่ห์แหลมแท่นแสนมหัศจรรย์อาหารทะเล การแข่งขันบางแสนไทยแลนด์ สปีด เฟสติวัล เป็นอันดับแรก รองลงมาคือ มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการจัดทำเว็บไซต์เพื่อแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่น ถัดไปคือมีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวทางวิทยุกระจายเสียง และวิทยุโทรทัศน์ และอันดับสุดท้ายคือมีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการเชื่อมโยงเส้นทางท่องเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่อื่น ๆ

ส่วนที่ 3 การทดสอบสมมติฐาน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ประชาชนที่มีเพศ อาชีพ ระยะเวลาที่อยู่อาศัยในเขตเทศบาลเมืองแสนสุขต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนไม่แตกต่างกัน แต่ประชาชนที่มี อายุ ระดับการศึกษา และรายได้ต่างกันมีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน รวมทั้ง 3 มาตรฐาน ซึ่งได้แก่ มาตรฐานด้านแหล่งท่องเที่ยวหรือกิจกรรมท่องเที่ยว มาตรฐานด้านการบริการการท่องเที่ยว และมาตรฐานด้านการตลาดท่องเที่ยว โดยจำแนกตามมาตรฐาน ดังนี้

1. มาตรฐานด้านการตลาดท่องเที่ยว พบว่า การส่งเสริมการท่องเที่ยวมาตรฐานด้านการตลาดท่องเที่ยว อยู่ในระดับสูงสุด ประชาชนในท้องถิ่นมีความเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวในด้านการจัดกิจกรรมบริเวณชายหาดบางแสน ได้แก่ งานก่อพระทรายวันไหล มนต์เสน่ห์แหลมแท่นและมหัศจรรย์อาหารทะเล การแข่งขันบางแสนไทยแลนด์ สปีด เฟสติวัล อยู่ในระดับ

สูงมาก ทั้งนี้เนื่องจากปัจจุบันเทศบาลเมืองแสนสุขมีการวางยุทธศาสตร์ด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาท้องถิ่นด้านเศรษฐกิจและการท่องเที่ยว เพื่อให้ประชาชนในท้องถิ่นมีรายได้ มีงานทำ และทำให้การท่องเที่ยวได้รับการพัฒนาให้มีมาตรฐานและคุณภาพพัฒนาสู่แหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

ส่วนความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวในด้านสนับสนุนหรือจัดให้มีการเชื่อมโยงเส้นทางท่องเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่อื่น ๆ มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด อาจเป็นเพราะยุทธศาสตร์ด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุขยังอยู่ในช่วงดำเนินการ ซึ่งกำลังจะปรับปรุงและพัฒนาระบบโครงสร้าง เเรงรัดซ่อมแซมถนนที่ชำรุดให้ใช้งานได้ตลอดเวลา เพิ่มความปลอดภัยในการใช้ถนน โดยการติดตั้งสัญญาณไฟจราจร และทาสีตีเส้นถนนสายต่าง ๆ ซึ่งจะเห็นได้ว่าความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นที่มีต่อการสนับสนุนหรือจัดให้มีการเชื่อมโยงเส้นทางท่องเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่อื่น ๆ มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ ศศิกานต์ กุลวนิช (2551) ศึกษาการส่งเสริมการท่องเที่ยวในชุมชนกรณีศึกษา: ชุมชนเมืองเทศบาลเมืองตะกั่วป่า อำเภอตะกั่วป่า จังหวัดพังงา พบว่า ประชาชนมีความเห็นว่าไม่มีการจัดทำเส้นทางเชื่อมโยงการท่องเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่อื่น ๆ

2. มาตรฐานด้านแหล่งท่องเที่ยวหรือกิจกรรมท่องเที่ยว พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวในด้านการสนับสนุนหรือจัดให้มีทางเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน และการสนับสนุนหรือจัดให้มีเจ้าหน้าที่รับผิดชอบในการดูแลรักษามีให้แหล่งท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนเสื่อมโทรม อยู่ในระดับสูงมาก เพราะเทศบาลเมืองแสนสุขมีการจัดตั้งศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ณ บริเวณชายหาดบางแสน โดยจัดให้มีเจ้าหน้าที่บริการสอบถามข้อมูล ประชาสัมพันธ์ข่าวสาร รวมถึงมีเจ้าหน้าที่ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย เจ้าหน้าที่เทศกิจเฝ้าระวังเรื่องความปลอดภัยต่าง ๆ ของนักท่องเที่ยวและประชาชน ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ ศศิกานต์ กุลวนิช (2551) ศึกษาการส่งเสริมการท่องเที่ยวในชุมชน กรณีศึกษา: ชุมชนเมืองเทศบาลเมืองตะกั่วป่า อำเภอตะกั่วป่า จังหวัดพังงา พบว่า ประชาชนเห็นว่าการในชุมชนเทศบาลเมืองตะกั่วป่า มีการส่งเสริมหรือสนับสนุนให้มีเส้นทางที่นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวได้อย่างสะดวก และมีเจ้าหน้าที่รับผิดชอบในการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยวให้คงสภาพความงดงามตามธรรมชาติเช่นเดิม

ส่วนความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวในด้านการสนับสนุนหรือจัดให้มีที่ขายบัตรเข้าชมแหล่งท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน เช่น มีการจัดงานคอนเสิร์ตต่าง ๆ มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด อาจเป็นเพราะในการจัดงานต่าง ๆ ของเทศบาลเมืองแสนสุขส่วนใหญ่เป็นการจัดงานแบบไม่ต้องซื้อบัตรเข้าชม เป็นลักษณะการจัดงานประเพณี ดังนั้น

เทศบาลเมืองแสนสุขจึงไม่มีการจัดพื้นที่สำหรับขายบัตรเข้าชมแหล่งท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนในกรณีที่มีการจัดงานคอนเสิร์ต หรือกิจกรรมต่าง ๆ จึงทำให้ประชาชนให้คะแนนกับการสนับสนุนหรือจัดให้มีที่ขายบัตรเข้าชมแหล่งท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนต่ำกว่าข้ออื่น

3. มาตรฐานด้านการบริการการท่องเที่ยว พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวในด้านการสนับสนุนหรือจัดให้มีบริการติดต่อสื่อสารทางโทรศัพท์ โทรสาร และอินเทอร์เน็ต อยู่ในระดับสูงมาก ทั้งนี้เนื่องจากเทศบาลเมืองแสนสุข มีระบบการสื่อสารและโทรคมนาคมอย่างทั่วถึง และครอบคลุมทั่วทุกพื้นที่ที่อยู่ในเขตเทศบาลเมืองแสนสุข โดยมีโทรศัพท์สาธารณะ จำนวน 320 ตู้, ชุดสายโทรศัพท์จำนวน 9 แห่ง อีกทั้งยังมีการติดตั้งสัญญาณ WIFI อินเทอร์เน็ตไร้สาย ทั่วชายหาดบางแสน และบริเวณพื้นที่อื่น เช่น บริเวณถนนลงหาดบางแสน ถนนบางแสนสายสอง รวมทั้งหมด 24 จุด ทำให้ประชาชนในท้องถิ่นและนักท่องเที่ยวสามารถเปิดสัญญาณเชื่อมโยงการสื่อสารได้ฟรี และในอนาคต ทางเทศบาลเมืองแสนสุขจะขยายเขตการใช้ระบบอินเทอร์เน็ตให้ทั่วพื้นที่ ตำบลแสนสุขอีกด้วย ซึ่งไม่สอดคล้องกับการวิจัยของ ศศิกานต์ กุลวนิช (2551) ศึกษาการส่งเสริมการท่องเที่ยวในชุมชน กรณีศึกษา: ชุมชนเมืองเทศบาลเมืองตะกั่วป่า อำเภอตะกั่วป่า จังหวัดพังงา พบว่า ประชาชนเห็นว่า ไม่มีการบริการระบบการติดต่อสื่อสาร ทางโทรศัพท์ โทรสาร และอินเทอร์เน็ต ในพื้นที่ชุมชนเมืองเทศบาลเมืองตะกั่วป่า อำเภอตะกั่วป่า จังหวัดพังงา

ส่วนความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวในด้านสนับสนุนหรือจัดให้มีบูมมัลติเพล็กซ์หรืออาสาสมัครนำเที่ยว เพื่อให้บริการนักท่องเที่ยวมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด เพราะชายหาดบางแสนเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่เหมาะสมแก่การพักผ่อนหย่อนใจ ไม่ได้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่มีจุดดึงดูดของท้องถิ่นทางด้านการท่องเที่ยว เช่น โบราณสถาน โบราณวัตถุ วิถีชีวิต จึงทำให้เทศบาลเมืองแสนสุขยังไม่มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีบูมมัลติเพล็กซ์หรืออาสาสมัครนำเที่ยว เพื่อให้บริการนักท่องเที่ยว ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ ศศิกานต์ กุลวนิช (2551) ศึกษาการส่งเสริมการท่องเที่ยวในชุมชน กรณีศึกษา: ชุมชนเมืองเทศบาลเมืองตะกั่วป่า อำเภอตะกั่วป่า จังหวัดพังงา พบว่า ประชาชนเห็นว่า ไม่มีบูมมัลติเพล็กซ์หรืออาสาสมัครนำเที่ยวเยี่ยมชมแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ชุมชนเมืองเทศบาลเมืองตะกั่วป่า อำเภอตะกั่วป่า จังหวัดพังงา

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเรื่องความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน พบว่าประชาชนมีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวในมาตรฐานด้านการบริการการท่องเที่ยวน้อยที่สุด จากข้อค้นพบดังกล่าว ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

เชิงนโยบาย

1. จากการศึกษาพบว่ามาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวหรือกิจกรรมท่องเที่ยว ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการสนับสนุนหรือจัดให้มีที่ชายบัตร์เข้าชมแหล่งท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ดังนั้นจึงควรกำหนดนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวหรือกิจกรรมท่องเที่ยวให้มีความทันสมัย และมุ่งเน้นที่จะพัฒนาให้มีสถานที่ชายบัตร์เข้าชมแหล่งท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนอย่างถาวร เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยว ในกรณีที่มีการจัดกิจกรรมที่มีความจำเป็นต้องเก็บค่าเข้าชมจากนักท่องเที่ยว

2. จากการศึกษาพบว่ามาตรฐานด้านการตลาดการท่องเที่ยว ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการสนับสนุนหรือจัดให้มีการเชื่อมโยงเส้นทางท่องเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่อื่น ๆ มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ดังนั้นจึงควรกำหนดนโยบายส่งเสริมให้มีจุดเชื่อมโยงการท่องเที่ยวไปยังพื้นที่ใกล้เคียง เพื่อเพิ่มช่องทางการขาย และเพิ่มกิจกรรมทางการท่องเที่ยว อันเป็นจุดดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยว

3. จากการศึกษาพบว่ามาตรฐานด้านการบริการการท่องเที่ยว ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการสนับสนุนหรือจัดให้มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีมัคคุเทศก์ท้องถิ่นที่ผ่านการฝึกอบรม เพื่อให้บริการนักท่องเที่ยวมีค่าเฉลี่ยน้อยเป็นอันดับที่ 2 ผู้วิจัยจึงเสนอแนะว่าเทศบาลเมืองแสนสุขควรมีนโยบายให้มีการฝึกอบรมแก่เยาวชน และประชาชนในท้องถิ่นที่มีความสนใจและต้องการเป็นมัคคุเทศก์ท้องถิ่น เพื่อสนับสนุนให้ชายหาดบางแสนเป็นการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และปลูกฝังให้ประชาชนในท้องถิ่นรวมถึงนักท่องเที่ยวเห็นความสำคัญของการอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

4. จากการศึกษาพบว่าประชาชนในท้องถิ่นยังมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวไม่ดีเท่าที่ควร ดังนั้นผู้วิจัยจึงเสนอแนะว่าเทศบาลเมืองแสนสุขควรจัดให้มีการรณรงค์ให้ประชาชนในท้องถิ่นมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการส่งเสริมการท่องเที่ยว เพื่อให้สามารถให้ความรู้และข้อมูลข่าวสารแก่นักท่องเที่ยวได้

5. จากการศึกษาพบว่า การสนับสนุนหรือจัดให้มีการเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการขายกับหน่วยงานภาครัฐและเอกชนยังไม่ดีเท่าที่ควร ดังนั้นผู้วิจัยจึงเสนอแนะว่าเทศบาลเมืองแสนสุขควรมีนโยบายที่สนับสนุนหรือจัดให้มีการเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการขายกับหน่วยงานภาครัฐและเอกชน เช่น งานไทยเที่ยวไทย เพื่อเป็นการกระตุ้นธุรกิจท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนให้ดีขึ้นตามลำดับ

เชิงปฏิบัติการ

1. จากการศึกษาพบว่ามาตรฐานด้านการบริการการท่องเที่ยว ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการสนับสนุนหรือจัดให้มียูมัคคุเทศก์หรืออาสาสมัครนำเที่ยวเพื่อให้บริการนักท่องเที่ยวมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ผู้วิจัยจึงเสนอแนะว่าเทศบาลเมืองแสนสุข ควรมีการดำเนินการ ปลุกฝังประชาชนเริ่มตั้งแต่เด็กนักเรียนให้มีจิตสาธารณะต้อนรับนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน และมีการฝึกอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการเป็นยูมัคคุเทศก์และอาสาสมัครนำเที่ยวรวมถึงความรู้เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่อยู่บริเวณชายหาดบางแสน เป็นต้น

2. จากการศึกษาพบว่า มาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวหรือกิจกรรมท่องเที่ยว ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการสนับสนุนหรือจัดให้มีลานทำกิจกรรมบริเวณชายหาดบางแสนค่าเฉลี่ยน้อยเป็นอันดับที่ 2 ผู้วิจัยจึงเสนอแนะว่าเทศบาลเมืองแสนสุข ควรมีการดำเนินการจัดทำลานกิจกรรมบริเวณชายหาดบางแสน เพื่อให้เพียงพอต่อความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น

3. จากการศึกษาพบว่า มาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวหรือกิจกรรมท่องเที่ยว ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการสนับสนุนหรือจัดให้มีป้ายแสดงข้อมูลเฉพาะของแหล่งท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนมีค่าเฉลี่ยน้อยเป็นอันดับที่ 3 ผู้วิจัยจึงเสนอแนะว่าเทศบาลเมืองแสนสุข ควรมีการดำเนินการจัดทำป้ายแสดงข้อมูลเฉพาะของแหล่งท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน เพื่อให้นักท่องเที่ยวทราบถึงรายละเอียดและความเป็นมาของแหล่งท่องเที่ยว นั้น ๆ

4. จากการศึกษาพบว่า มาตรฐานด้านการบริการการท่องเที่ยว ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการสนับสนุนหรือจัดให้มีการเตรียมอุปกรณ์ และสัญญาณเตือนภัย เช่น สัญญาณเตือนภัยแผ่นดินไหว คลื่นสึนามิ มีค่าเฉลี่ยน้อยเป็นอันดับที่ 5 ซึ่งตามความเป็นจริงแล้วบริเวณชายหาดบางแสนยังไม่มี ผู้วิจัยจึงเสนอแนะว่าเทศบาลเมืองแสนสุข ควรมีการดำเนินการจัดทำอุปกรณ์ และสัญญาณเตือนภัย เช่น สัญญาณเตือนภัยแผ่นดินไหว คลื่นสึนามิ เพื่อเพิ่มความปลอดภัยให้แก่นักท่องเที่ยว และประชาชนในท้องถิ่น

เชิงวิชาการ

1. ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมการส่งเสริมการท่องเที่ยวของประชาชนในท้องถิ่นที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองแสนสุข และนำผลการศึกษาไปปรับใช้ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนต่อไป

2. ศึกษาแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน โดยใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อให้ประชาชนในท้องถิ่นได้มองเห็นถึงความสำคัญของการส่งเสริมการท่องเที่ยวชายหาดบางแสน และมีส่วนร่วมในการส่งเสริมการท่องเที่ยว

3. ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน เพื่อศึกษาเป็นแนวทางในการดำเนินงานและแก้ไขปัญหาเพื่อให้การส่งเสริมการท่องเที่ยวเป็นไปตามเป้าหมายและประชาชนมีความพึงพอใจ

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University

บรรณานุกรม

- กัลยา สมมาตย์. (2541). *สภาพทั่วไปของนักท่องเที่ยว และแหล่งท่องเที่ยว พหุติกรรม การท่องเที่ยวปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการตัดสินใจมาท่องเที่ยว รวมทั้งเปรียบเทียบปัญหา และโอกาสทางการตลาดของแหล่งท่องเที่ยว*. สารนิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการตลาดบัณฑิตวิทยาลัย, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2554 ก). *แผนพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: http://thai.tourismthailand.org/tourismthailand_index/th/
- _____. (2554 ข). *สถิติการท่องเที่ยวจังหวัดชลบุรี*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: http://thai.tourismthailand.org/tourismthailand_index/th/
- _____. (2554 ค). *มาตรฐานการส่งเสริมการท่องเที่ยว*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: http://www.thailocaladmin.go.th/work/e_book/eb1/std210550/22/4.pdf
- กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น. (2549). *มาตรฐานและตัวชี้วัดด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวในระดับชั้นพัฒนา*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: http://www.thailocaladmin.go.th/work/e_book/eb1/std210550/22/4.pdf
- เทศบาลเมืองแสนสุข. (2554 ก). *แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาเทศบาลเมืองแสนสุข (พ.ศ.2553 – 2557)*. ชลบุรี: งานวิเคราะห์นโยบายและแผน เทศบาลเมืองแสนสุข
- _____. (2554 ข). *แผนพัฒนาสามปี (พ.ศ.2554 - 2556) เทศบาลเมืองแสนสุข*. ชลบุรี: งานวิเคราะห์นโยบายและแผน เทศบาลเมืองแสนสุข
- จำเรียง ภาวิจิตร. (2536). *สาขารณมิติ เอกสารในการประกอบการสอนชุดวิชาสังคมศึกษา (เล่ม 2)*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- จันทร์เพ็ญ ทวีศรี. (2549). *ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวสหราชอาณาจักรที่มาท่องเที่ยวเมืองพัทยา*. การศึกษาค้นคว้าอิสระบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาการตลาด, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตชลบุรี
- จิราพร จิตสุทธานผล. (2548). *กลยุทธ์การส่งเสริมการท่องเที่ยว กรณีศึกษาจังหวัดจันทบุรี*. สารนิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจ, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

- ฉลองศรี พิมพ์สมพงศ์. (2546). *การวางแผนและพัฒนาลาดการท่องเที่ยว*. (พิมพ์ครั้งที่ 4).
กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ชนะการณ ออสุวรรณ. (2548). *ความต้องการของนักท่องเที่ยวต่อการบริหารจัดการอุตสาหกรรม
การท่องเที่ยวหัวหิน*. วิทยานิพนธ์เทคโนโลยีอุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา
เทคโนโลยีอุตสาหกรรม, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชัยสมพล ชาวประเสริฐ. (2546). *การตลาดบริการ (Services Marketing)*. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชั่น.
- ณรงค์ฤทธิ์ หวังพัฒนพาณิชย์. (2546). *พฤติกรรมและความพึงพอใจการท่องเที่ยวแบบผจญภัย
ของนักท่องเที่ยวแบบผจญภัยของนักท่องเที่ยวไทย: กรณีศึกษาโรงเรียนนายร้อย
พระจุลจอมเกล้า จังหวัดนครนายก*. สารนิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การจัดการ, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นนุช รุจิรังสีมันต์กุล. (2550). *ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อคุณภาพในการให้บริการด้าน
การท่องเที่ยว: ศึกษากรณี อุทยานแห่งชาติเขาชะเมา - เขาวง*. ปัญหาพิเศษ
รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารทั่วไป, วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ
มหาวิทยาลัยบูรพา.
- นนุช วรรณิ. (2546). *การศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวไทยที่มีต่อการพัฒนาแหล่ง
ท่องเที่ยวชายฝั่งบางแสน*. ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานโยบาย
สาธารณะ, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.
- นงลักษณ์ จันทร์คล้าย. (2552). *ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว
ชายหาดบางแสน*. ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร
งานท้องถิ่น, วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. (2542). *เทคนิคการสร้างเครื่องมือรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย*.
(พิมพ์ครั้งที่ 5). นครปฐม: คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- บุรณศักดิ์ ฤกษ์สำราจ. (2543). *การประเมินผลนโยบายองค์กรส่งเสริมการท่องเที่ยว
ในปีท่องเที่ยวไทย 2543: ศึกษาเฉพาะสำนักงานภาคกลาง เขต 5*. ปัญหาพิเศษ
รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานโยบายสาธารณะ, บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ไพฑูรย์ พงสะบุตร และวิลาสวงศ์ พงสะบุตร. (2547). *คู่มือการอบรมมัคคุเทศก์*. (พิมพ์ครั้งที่ 6).
กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์วิทยาลัย.

- ภาวिका จินะวัฒน์. (2547). *ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวไทยต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมบริเวณชายหาดพัทยา จังหวัดชลบุรี*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์ เพื่อการศึกษา สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.
- ยุพวรรณ วรรณวานิชย์. (2548). *การตลาดบริการ*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2524). *หลักการสร้างและการวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย*. กรุงเทพฯ: เรื่องอักษร.
- วิลันดา ศรีประเสริฐ. (2544). *ความคิดเห็นของผู้ใช้บริการต่อการให้บริการของสำนักงานคลังจังหวัดนนทบุรี*. ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานโยบายสาธารณะ, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.
- วิลาวัลย์ ภมรสวรรณ. (2536). *อาหารและการท่องเที่ยวภาคตะวันออก*. ชลบุรี: ภาคตะวันออก.
- รัฐวุฒิ เจียมสรพงศ์. (2541). *ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อการจัดสภาพแวดล้อมบริเวณหาดบางแสน*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสิ่งแวดล้อม, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ศรุตี สกฤรัตน์ และคณะ. (ม.ป.ป.). *คู่มือการเขียนปัญหาพิเศษ หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต วิทยาลัยบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา*. ชลบุรี: วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ศศิกานต์ กุลวานิช. (2551). *การส่งเสริมการท่องเที่ยวในชุมชน กรณีศึกษา: ชุมชนเมืองเทศบาลเมืองตะกั่วป่า อำเภอตะกั่วป่า จังหวัดพังงา*. รายงานการศึกษาอิสระรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการปกครองท้องถิ่น, วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ. (2541). *การบริหารการตลาดยุคใหม่*. กรุงเทพฯ: ซีรฟิล์มและเท็กซ์.
- สมักร ณะเกิงสุข. (2545). *สภาพปัญหาและแนวทางการจัดการท่องเที่ยว:กรณีศึกษาเกาะเสม็ดตำบลเพ อำเภอมือเมือง จังหวัดระยอง*. ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารทั่วไป, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สนใจ รัชตวัฒนกุล. (2544). *แนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่เมืองพัทยา*. ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานโยบายสาธารณะ, วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว. (2553). *รายงานสถิติการท่องเที่ยวในประเทศไทย ประจำปี 2553 (ภาคตะวันออก)*. สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.

สุพล ศิริพรรณพร. (2538). *การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยเขต 3 เมืองพัทยา*. ชลบุรี: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยเขต 3.

สุรัชย์ เสมา. (2552). *ความพึงพอใจในการท่องเที่ยวพัทยาและบางแสน:กรณีศึกษาเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวไทย*. ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารงานท้องถิ่น, วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา.

เสริมพันธ์ สาริมาณ. (2543). *ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสถานที่ท่องเที่ยวและเจ้าหน้าที่ผู้ให้บริการในอุทยานแห่งชาติน้ำตกพลิ้ว จังหวัดจันทบุรี*. ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานโยบายสาธารณะ, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.

Yamane, T. (1973). *Statistic An Introductory Analysis*. (3rd ed.). New York: Harper and Row.

มหาวิทยาลัยบูรพา

ภาคผนวก

Burapha University

แบบสอบถาม

การศึกษาความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยว บริเวณชายหาดบางแสน

โปรดแสดงความคิดเห็นของท่านต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน โดยใส่
เครื่องหมาย ✓ ลงใน ที่ต้องการ

ตอนที่ 1 แบบสำรวจข้อมูลพื้นฐาน

1. เพศ

ชาย

หญิง

2. อายุ

ต่ำกว่า 20 ปี

20 - 30 ปี

31 - 40 ปี

41 - 50 ปี

51 - 60 ปี

อายุ 60 ปีขึ้นไป

3. ระดับการศึกษา

ประถมศึกษาปีที่ 6/ ต่ำกว่า

มัธยมศึกษาปีที่ 3

มัธยมศึกษาปีที่ 6/ ปวช.

อนุปริญญา/ ปวส.

ปริญญาตรี

สูงกว่าปริญญาตรี

4. อาชีพ

รับราชการ/ รัฐวิสาหกิจ/ พนักงานของรัฐ

ทำงานบริษัท

ประกอบอาชีพส่วนตัว

รับจ้าง

อื่น ๆ

5. รายได้ต่อเดือน

ต่ำกว่า 10,000 บาท

10,001 - 20,000 บาท

20,001 - 30,000 บาท

30,001 - 40,000 บาท

40,001 บาทขึ้นไป

6. ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองแสนสุข

น้อยกว่า 1 ปี

1 - 2 ปี

3 - 4 ปี

5 - 6 ปี

มากกว่า 6 ปี

ตอนที่ 2 การสำรวจความคิดเห็นของประชาชนในพื้นที่ต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยว ชายหาดบางแสน

คำชี้แจง โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องข้อความที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด
เพียง 1 ช่องต่อ 1 ข้อ

ความคิดเห็นของประชาชน	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
มาตรฐานด้านแหล่งท่องเที่ยวหรือกิจกรรมท่องเที่ยว				
1. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีเส้นทางเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน				
2. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีห้องน้ำสาธารณะที่ถูกละเลยลักษณะอย่างเพียงพอ				
3. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีศูนย์บริการนักท่องเที่ยวและสำนักงานที่ทำการบริเวณชายหาดบางแสน				
4. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีที่ขายบัตรเข้าชมแหล่งท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน เช่นมีการจัดงานคอนเสิร์ตต่าง ๆ				
5. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีป้ายแสดงข้อมูลเฉพาะของแหล่งท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน				
6. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีลานทำกิจกรรมบริเวณชายหาดบางแสน				
7. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการปรับภูมิทัศน์ภายในสถานที่ท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน				
8. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการจัดซุ้มทางเข้าที่สวยงามและเหมาะสม				
9. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีเจ้าหน้าที่รับผิดชอบในการดูแลรักษามีให้แหล่งท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนเสื่อมโทรม				
10. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการส่งเสริมให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว				

ความคิดเห็นของประชาชน	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
มาตรฐานด้านการบริการนักท่องเที่ยว				
1. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีเตรียมอุปกรณ์และสัญญาณเตือนภัย เช่น สัญญาณเตือนภัยแผ่นดินไหว คลื่นสึนามิ				
2. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีภัตตาคารหรือร้านอาหารที่สะอาดและปลอดภัยจำหน่ายอาหารให้แก่นักท่องเที่ยว				
3. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีสินค้าของที่ระลึกโดยชุมชนหรือ OTOP ของท้องถิ่นบริการนักท่องเที่ยว				
4. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการจัดบริการที่พัก เช่น โรงแรม โฮมสเตย์ เกสเฮาส์ เป็นต้น				
5. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มียุวมัคคุเทศก์หรืออาสาสมัครนำเที่ยว เพื่อให้บริการนักท่องเที่ยว				
6. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีมัคคุเทศก์ท้องถิ่นที่ผ่านการฝึกอบรมเพื่อให้บริการนักท่องเที่ยว				
7. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีกิจกรรมบริการเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจหรือนันทนาการบันเทิงแก่นักท่องเที่ยว				
8. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีบริการติดต่อสื่อสารทางโทรศัพท์ โทรสาร และอินเทอร์เน็ต				
9. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีพาหนะโดยสารที่มีระบบความปลอดภัยและอุปกรณ์อำนวยความสะดวกไว้บริการนักท่องเที่ยว เช่น รถโดยสาร				
10. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีบุคลากรประจำพาหนะที่มีความรู้ ทักษะ สามารถสื่อสารกับนักท่องเที่ยวได้				
มาตรฐานด้านการตลาดท่องเที่ยว				
1. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการกำหนดแผนการตลาดท่องเที่ยวระยะยาว 3 - 5 ปี				
2. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการเชื่อมโยงเส้นทางท่องเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่อื่น ๆ				
3. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวทางวิทยุกระจายเสียง และวิทยุโทรทัศน์				
4. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการจัดทำเว็บไซต์เพื่อแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่น				

ความคิดเห็นของประชาชน	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
5. มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการขายกับหน่วยงานภาครัฐและเอกชน เช่น งานไทยเที่ยวไทย เป็นต้น				
6. มีการจัดกิจกรรมบริเวณชายหาดบางแสน ได้แก่ งานก่อพระทรายวันไหล มนต์เสน่ห์แหลมแท่นแสนมหัศจรรย์อาหารทะเล การแข่งขันบางแสนไทยแลนด์ สปีด เฟสติวัล				

ขอขอบคุณที่กรุณาใช้เวลาในการตอบแบบสอบถามและความคิดเห็น**

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University

ประวัติย่อของผู้เขียนปัญหาพิเศษ

ชื่อ - สกุล	นางสาวพึงพิศ ลักษณะลิขิตกุล
วัน เดือน ปีเกิด	25 ตุลาคม 2528
สถานที่เกิด	โรงพยาบาลเจริญกรุงประชารักษ์ เขตบางคอแหลม กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	545 ถนนพระสุเมรุ แขวงบวรนิเวศ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร 10200
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2552	วิทยาศาสตรบัณฑิต (เทคโนโลยีภูมิสารสนเทศ) มหาวิทยาลัยบูรพา
พ.ศ. 2554	รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต (การบริหารทั่วไป) มหาวิทยาลัยบูรพา